

Пътищата на Христос

Исус Христос, спиритуалност и Земята:

Пътищата на Исус Христос, неговият принос към човешкото съзнание и промените на човечеството и Земята: - независима информационна страница, с нови аспекти от най-различни сфери на познанието и науката; с практически указания за лично развитие.

<http://www.ways-of-christ.com/bg>

Пътищата на Христос в човешкото съзнание и на земята.

Съдържание на всички части.	
Пътищата на Христос 1	
Към първа част: Глава(и) за стъпките на Евангелията	2
ВЪВЕДЕНИЕ в смисъла и в използването на този текст.	2
Методически указания *** за медитационната практика:	4
Тези страници и различните теологични насоки на църковната история.	7
"В началото бе Словото (на гръцки Logos) ...и Словото стана плът" (Йоан 1).	11
Исус от Назарет: неговото раждане	12
Има ли нещо значително в младежките години на Исус?	13
Кратка забележка относно спора за "двете момчета - Исус":	14
За кръщенето в река Йордан от Йоан Кръстител.	14
Тишината в пустинята.	16
Искушенията и призиванието на учениците.	19
Сватбата в Кана.	21
Аспекти относно сексуалността, симпатията, чувствеността и любовта.	23
"Светият плам" (и аспекти относно емоциите)**.	25
За спасителната проповед° (с аспекти за разума).	26
Преображението на Христос на планината Табор (<i>Матей 17</i>)	28
Въпросът за "Чудотворните дела".	29
Възкресението на Лазар.	30
"Овците".	32
Христос и "миенето на краката" и миропомазването чрез Мария от Витания.	32
Тайната вечеря: пристигането на Месията, залавянето и бичуването.	35
Коронясването с венеца от тръни и прощалните слова.	36
Разпъването на кръст и полагането в гроба.	37
Въпросът за празния гроб, за "пътуването в ада", "пътуването в рая" .	42
Възкресението .	44
"Възнесението" .	48
Събитието по Петдесетница.	51
Портрет на Исус.	55
Към част 2: Стъпките на Откровението на Йоан; натисни тук	56
Откровението на Йоан.	56
За общуването с пророчествата.	58
Към съдържанието на Апокалипсиса на Йоан: Седемте църкви.	59
Вдъхновения и църквите.	70
Защо ми е необходима църква или общност?72	
Седемте печата.	73
Седемте тръби.	73
"Седемте мълнии" и двамата пророци.	74
Жената и драконът.	74
Седемглавият звяр от морето.	75
Звярът с двата рога от земята.	75
"Последните седем мъки" и краят на "Вавилон"; Връщането на Христос.	76
(Истинското) „1000 – годишно царство на мира".	79
„Новото небе, Новата земя и " Новият Йерусалим".	79
Заклучителна глава: Християнското.	81
Табло към заключителната глава на основния текст: Християнско поведение- "В света, но не извън от него"*, "Третият път" (<i>виж напр. Йоан 17</i>)	82
**) Допълнителен текст Християнски път за преосмисляне на събитията на живота.	84
Към част 3: 15 глави по различни теми и житейски въпроси	85
Молитва за мира, живота и земята.	85
Основи на етичните стойности.	86
Допълнение: кратка корекция на модерното "Истории за разкриването на всичко за Исус".	89
Естествените науки и вярата в Бога.	91
Съзнание, изследване на мозъка и свободна воля.	93

Информация за : Исус Христос и въпроси за храненето.	95
Исус Христос и лечението - и в наши дни.	96
Към християнското благославяне.	99
Оплакването като възможна съставна част от християнската практика	100
Християнски път за преосмисляне на събитията на живота.	101
Християнски аспекти за икономиката и социалните въпроси.	102
Общи християнски аспекти за обществото и политиката *).	104
Християнство и философия: относно речта на Хабермас "Вяра и знание" от 2001 г.*) - със забележки за други философски насоки -.	105
Общи християнски аспекти по екологични въпроси *).	106
Нероден живот *.	108
Към част 4: Глава за Стария Завет и други религии	109
Старият Завет, юдейската религия и Исус Христос... с извлечения от основния текст и допълнения.	109
Заратхустра.	112
Информация за: Исус Христос и исляма.	113
Информация за: Исус Христос и будизма.	116
Информация за: Исус Христос и хиндуизма.	119
Информация за: Исус Христос и даоизма & конфуционизма	121
Общи аспекти относно природните религии.	124
Религията ¹⁾ като "повторна връзка" на човека с Бога – на път с Исус Христос.	126
Помощ за самотестване по-време на четенето на основните текстове на „Пътищата на Христос“ - при тяхното реализиране у нас самите и в живота.	130
Редакционни бележки, авторски права	131

Към първа част: Глава(и) за стъпките на Евангелията

ВЪВЕДЕНИЕ в смисъла и в използването на този текст.

От две хиляди години насам - с предхождащите ги пророчества дори и няколко хилядолетия повече - се срещат хора, които са сигурни в разнообразните си, преки изживявания с Исус Христос. Въпреки различните си характери, различното си религиозно, философско или научно обкръжение, те показват някакво сходство независимо едни от други. Те говорят за съответната съвременна реалност на Христос; дори отчасти за възможността за другите хора, за да се подготвят за подобни изживявания; и за навлезлите в човешкото развитие от 2000 години насам нови способности чрез Христос, които не се смятат само в смисъла на историческо-културното предаване. Тези не само теоретични, но практически стъпки на "израстването" се представят тук по отделно и то по съвсем нов начин. По пътя, който Исус сам е извървял, може да се прояви тяхното значение за различни области в живота.

През 12 век абатът Йоахим де Фиоре предсказа "Епохата на Светия Дух", в която отношението на отделния човек към Бог ще бъде обща за всички независимо от отделните институции. В наше време по целия свят се разпространяват различни стремежи, които търсят не само съответния облик на Христос в човека, а виждат отделния индивид като съзнателна клетка в "тялото Господне".

Отчасти свързаното с това видяно "идване на Христос" и съвременния "Апокалипсис" като глобални събития сочат към нещо по-обстойно и пълно отколкото към смятаното от човека "превъплъщение".

Какви специфични възможности за развитие на човека и земята могат да се намерят тук, и които не са съществували преди земния живот на Исус, е въпросът, чийто идеи са събрани като импулс в този труд.

Точно по времето,

- когато феноменът Исус Христос се ангажира от много различни [теологии](#) и догми, от езиковедски, исторически-критични, археологични и палеологични, религиозно-социологични и дълбоко психологични, природонаучни, политически и др. начини на разглеждане,

- когато както и по времето на ранното християнство едновременно със старата материалистична е възникнала и една разнообразна спиритуална сцена, и двата водещи към християнството прехода показваха също определени разграничения,

- когато настъпват и най-объркващите явления, като напр. различни мними възплътени Христоси в настоящето, и когато често се случва нещо проблематично и дори негативно от името на Христос, може да представлява интерес изследването на това, какъв би могъл да бъде специалният принос на Христос в това сложно обкръжение.

Това се свързва и със собствени вътрешни изживявания, както и с други мистични източници. **Използваните перспективи са междупредметни, от много научни и емпирични области, тоест не само от теологичната.** При спиритуалните аспекти не трябва да се говори за отклоняваща се от политическото съзнание псевдо-душевност. Догми на механистическото мислене на естествознанието през последния век не могат разбира се да се приемат като самоограничение; също така и представи от източната сфера, които изхождат от представите, че няма нищо, което да не се намира в древно индийските веди, а Исус е бил "евентуално само техен третокласен учител". Тези познания не могат да се изведат от посочените за сравнение или като допълнение в текста указания на книги, а и тези книги или предварителните теологични знания не са необходими за разбирането. (Същото важи и за запланувания списък, предназначен за тези, които се интересуват от теология, в. линковете) **Нищо от това не трябва да бъде като разбрано като догма или като мнение на някоя външна религиозна организация. То не е насочено и към нито една църква или религиозна общност, разбира се то не е и насочено срещу напр. апостолското вероизповедание. Хората с други религиозни или мирогледни разбирания, които проявяват положителен интерес към нови познания в областта на християнството, няма да намерят тук нито догматично, нито материално повърхностно произведение. За това тук се съдържат указания за отношението на християнските пътища към други стремежи. Отчасти както в Евангелието на Йоан е разработено специфично християнското на разбираем език за тогавашните хора, търсещи познанието, така и това произведение показва днес възможности за достъп от различни страни. Това произведение остава напълно свободно по стил; изследването е нещо друго от мисията. Тези християни, които предпочитат за себе си съвсем обикновената вяра без дълбоки убеждения, могат да научат в това произведение, как биха могли да влязат по-лесно в диалог с хората, изповядващи друга вяра в тяхното обкръжение, без да настъпят никакви недоразумения.**

Самият текст говори сам за себе си чрез своето съдържание.

"Имам още много неща да ви кажа, но не можете да ги понесете сега. А когато дойде онзи, Духът на Истината, ще ви води в цялата истина" (Йоан 16: 12-13). Този Дух вдъхновява този проект.

Методически указания *** за медитационната практика:

Нашите текстове са създадени с помощта на медитативни наблюдения на текстовете в Библията. Поради това, освен информационния си характер, те са написани преди всичко и като изходна точка за медитативни наблюдения на отделните глави в Евангелията.

37 глави на главния текст следват стъпките в Евангелията и Откровението на Йоан. Препоръчително е да ги разработите също в тази последователност, с помощта между другото и на Йоановото Евангелие и на Откровението.

Изследване на Библията, тоест да се четат текстове, да се разработват от езикова гледна точка и в контекст е само един от методите. По време на самото изследване отделните глави на текста и не на последно място Бог могат да съдействат за по-дълбоки познания.

Сайтът се състои и от по-дълъг, цялостен текст, чиято глави могат да се отворят и от самото съдържание. За по-задълбочено изследване се препоръчва да разпечатате текста*: в зависимост от настройките на браузера и принтера това са около 120 страници.

Този, който освен четенето проявява интерес към цялостния метод на разработване - включвайки и занемарените слоеве на душата - може да прочете след изследването на една глава концентрираните обсъждания към съответната глава, напр. след четене на Йоановото Евангелие да се медитира върху това. (Йоан респ. неговите ученици са се занимавали особено с по-дълбокото духовно значение на събитието.)

По-подробни указания за медитационната практика :

За това има много възможности; на първо място важат същите предпоставките както и за всяка медитация: собственото внимание трябва да се отдели достатъчно от актуалните разсейвания и лоши настроения или проблеми посредством самоосъзнаване или чрез разговор с Някого и др., така че отново да е налице една духовна откровеност. Освен това не трябва да се чувства нито умора, нито глад нито острото влияние на алкохол, тютюн и др. Освен това по време на медитацията трябва да се избягват смущения от телефона и др. Мястото трябва да е удобно, напр. не до уред, създаващ лъчев стрес (виж линка: строителна биология). Този, който има опит, може да се концентрира вероятно и намирайки се на оживен пазар, но в самото начало е целесъобразно, да се съблюдават такива указания. В по-ранни времена за такъв вид медитация с Евангелие текстът се четеше отчасти бавно със затворени очи (напр. розенкройцерите**). За да не може вниманието да пада върху думите, а върху съдържанието, текстът се е научавал наизуст. Имало е вариант, при който текстът е бил съпровождан от неритмични жестикулации. Също така има възможност текстът да се чете след което да го оставим да окаже своето въздействие върху нас със затворени очи. Като през това време не се мисли активно, или всъщност действителното медитативно съзерцание започва след мисленето. Ако мислите продължават да текат, те просто се "поглеждат" сами за себе си, вместо да продължат да се мислят. Това важи също така и когато изплуват мисли, които вероятно или действително нямат нищо общо с медитацията. (Отложете ефективно външните намерения, те могат напр. да се отбележат, за да освободите отново духа си. По възможност важните събития по време на медитация се записват след това, така може да бъде наблюдавано по-добре собственото развитие. Съзерцанието може да доведе до още по-дълбоко задълбочаване на съзнанието, което обаче не трябва непременно да "настъпи" (контемплация, медитация). Допълнително към това би било от полза, ако имате под ръка бележник, когато се събуждате, за да си отбележите отделни ключови думи. От една страна това помага да си спомните изобщо за сънищата и от друга страна въз основа на такива бележки за сънищата може да следвате по-добре тяхното развитие. Ако символите на сънищата се отбелязват през деня, това помага допълнително да се усили това отваряне. Все повече може да се разбере, че не всички сънища се обясняват с изживяванията ни през деня и тяхната психическо преработване, а че тук става нещо, което по друг начин е също толкова важно, както и денят.

Това не са окултни ритуали, а просто става дума за това, че се дава време и възможност на душата да се отвори за съдържанията респ. за Бог, вместо да предоставя тези съдържания само на интелекта - който не е лош, но в никакъв случай не е достатъчен, за да разберем всичко. С времето всички слоеве на човека, и неговата воля, да дори и неговото тяло могат

да бъдат докоснати и променени от това. Едва след като се появят напр. нови познания или съответните символни картини по време на медитацията или сънища, отнасящи се към това, или се появят нови развития в живота, това, което е могло да бъде разбрано от текста в главата е достигнало и е имало известен отзвук в нашата същност. И чак след това можем да продължим, особено когато самите ние изпитваме необходимост от това. За това е може би и необходимо, да се живее една седмица или още по-добре един месец с текста на една глава. Не е необходимо обаче да приложим 100 % съдържанието, тъй като тези стъпки не могат да бъдат напълно разграничени една от друга. Бог оставя на човека отделно преживяване, ако той (Господ) желае това, "светлото събитие" може в най-добър случай да се подготви с помощта на медитацията, но в никакъв случай то не може да се появи насила. И въпреки това нито една теология и др. не може да замени вътрешното практикуване, което може да доведе до реалното разбиране, вместо да се стигне до сивата теория. Но независимо от възможностите на такава медитация има толкова много пътища до същата цел, колкото и хора има.

Други форми на медитация в християнски контекст :

Докато такава, специфична по съдържание християнска форма на медитация, както бе посочено по-горе, се предлага днес за съжаление рядко някъде в църквите, толкова повече в специалните църковни домове или подобни се предлагат други форми на медитация. Тъй като хората с право търсят опити. Но през хилядолетията Църквите до голяма степен са засипали собствената си спиритуална и с това медитативна традиция и днес те трябва да пробват отново да я открият. Затова те започнаха първо да променят напр. будистките форми на медитация (като Дзен, обикновена медитация на тишината) и да ги свързват с някакво християнско или неутрално въведение. Или пък рисунки ([pdf](#)), картини, или отделни цитати от Библията или от различни християнски мистици се възприемат в тишина. Една например все още в планината Атос упражнявана от гръцките православни монаси практика с повтаряне на "kyrie eleison" (Господи смил се) е спомената в нашия основен текст, глава "Тишината в пустинята". И пеенето може да получи медитативен, изпълнен със смисъл характер. Най-простото би било най-ефикасно: ако църквата би дала добър пример като по време на църковните служби често се вмъкват и моменти на тишина, напр. преди молитвата, по време на молитвата, след нея - очаквайки да почувстваме "отговор"-, след проповедта, по време на религиозни беседи и консултации и т. нат. Така този медитативен елемент не би бил нещо напълно изолирано, а напротив неговата стойност би могла да бъде изживяна непосредствено. Извън границите на тези подготовки за Божието дело по принцип всичко живо може да приеме медитативен характер, което е много трудно в нашето изпълнено със суматоха време. Във всеки случай би било абсурдно и би отговаряло на значително невежество всяка медитация да се определя като "нехристиянска", без да се диференцира, само защото някои от нехристиянските групи практикуват по-известни форми на медитация отколкото християнските.

Дори онези, които в търсенето на вътрешен опит са се сблъскали с негодния и опасен път на консумацията на наркотици, биха могли вместо това да намерят в медитацията едно изпълващо изживяване.

*... Концентрираното изучаване на отпечатаните текстове предотвратява последици, получаващи се според голям брой независими учени от интернетната свръхконсумация и „мултитаскинг“ (= едновременно следване на различни дейности). [PDF-версия за разпечатване](#) ; [Снимки \(pdf\)](#).

** Като например в школата на християнския Розенкройцерски орден "*Universitas Esoterica*" в гр. Берлин (*Волфганг Вегенер*), съществувало до 1984 г.

*** (По-дълбокото) разбиране на тези страници изисква да се вземе под внимание фактът за това, че те се разбират от само себе си, както и допълнително използваните методи (виж по-горе). Подобно поведение при изучаването на текстове от друга страна се смята и във философията и др. като ръководен принцип за сериозна работа ("principle of charity", *Доналд Давидсон*, "*On the Very Idea of having a Conceptual Scheme*", в "*Proceedings and Adresses of the American Philosophical Association*", Vol.47, 1973-1974, сmp. 19.)

Тези страници и различните теологични насоки на църковната история.

1. Старанието да се разкрият наяве отчасти затрупани спиритуални дълбочини на християнството, трябва да започне природосъобразно първо с **учението, живота и значението на самия Исус Христос и на първите християни**; включително и с техните "апокалиптични" черти, вместо да се взема само това, което ни харесва от една или друга теология. При това става ясно, че и многообразието на предишните християни трябва да се вземе насериозно, - както това вече са направили и евангелистите ^{*****}), за да могат по този начин да видят по-широкото значение на Христосовите импулси. *)
2. **Старата църква** на следващите векове е била определена от авторитета на обширните трудове на "**основателите на църквата**". Между другото с помощта на гръцкия език и познание те дали по-ясно обяснение на първите християнски предания в Европа. Те са знаели и още много за стари ръкописи, които днес са напълно изчезнали. Както и при другите фази, така и по време на тази фаза се е спорило, какво точно отговаря на истинското християнство и какво не. Дори някои неща в техните познания, което по-късно е било отхвърлено, заслужава да бъде отново преработено, разбира се сравнявайки го със самия произход. Освен това е продължавало да има и други християни - напр. в Египет, сравни и находките в Наг Хамади - които явно са поддържали в молитвата и медитацията не толкова лечителното въздействие на църквата, а индивидуалния достъп до Бог. В "Мистичната теология" на днешните православни църкви една част от това се е запазило особено силно.
3. Средновековната **схоластика** и канонистика довела до теологично систематизиране чрез мисловни, всъщност може да ги наречем и религиозно-философски заимствания (аргумент, насрещен аргумент, заключение); като основателите на Църквата са продължавали да важат като авторитети, но доколкото това е съвпадало с тези мисли. Макар и в схоластичните мисли от онова време да се е намирала много смислена духовна храна, ни плаши често едностранната, абсолютно налагащата и поради това изолираща интелектуална логика - която би трябвало да се различава от същинското религиозно измерение. Това е консервирала и запазила вярата под формата на учения респ. догми, но и примамила едновременно с това към инквизиторски практики. От креативността на днешния спиритуален търсец или мистик може да се види, че на някои места този същият интелектуален метод би могъл да доведе и до други заключения или отчасти дори е довел; респ. че действителният духовен растеж предполага още по-гъвкаво и всеобхватно, не по този начин затвърдяващо се съзнание. Строго схоластичният метод е и днес съществена изходна точка на Систематичната теология, особено в католическата област. Но днес се наблюдава и известно отваряне към други респ. християнски наченки (*напр. Ив Конгар*). Тук не става и въпрос за някаква си едностранна критика на една от теологичните насоки. В един от ранните стадии на работа върху днешния основен текст на "Пътищата на Христос" бе проверено, какви систематични възможности има за разграничаване на наличния материал. Остана само една възможност, тоест последователността на посочените "Стъпки на Исус" покрай самите Евангелия! Тъй като точно в тях се отразява архитипичната последователност от стadiите на човешкото развитие и сферите на съзнанието, също така и в отношението на света около нас. Но това е ново, междупредметно начало.
4. След като бе натрупана достатъчно църковна традиция върху началния произход, последва старанието на **реформаторите**, да поставят отново библейското начало по-силно в основата на всичко. Това им се удаде обаче в много ограничена степен, тъй като те бяха деца на своето време, и напр. знаеха много малко за спиритуалните и мистичните течения в историята на Християнството. Между другото бяха отхвърлени и традиции, които все пак са

ценни в самото си ядро, като Обожаването на Мария. По онова време само много малко хора като евангелския теолог Й. Ф. Андреае са имали възможност да навлязат в по-дълбоки, може да ги наречем и "християнско-езотерични" опити чрез романтично забулени фантазии; това, че в тях християнството не може да се види на пръв поглед се дължи на формата, която бе избрана за по-голяма сигурност. И протестантската сфера също не е била винаги толкова толерантна, както би могло да се смята. Насрещните реформи, религиозните войни и др. са дали своя принос в това. И все пак различните теологични методи от онова време са си приличали по много неща. Там където и днес съществуват различни религиозни общности, дори и в самата протестантска църква като лутеровата и реформистката църква (калвинистката) църква, както и обединената църква, техните представители трябва да слушат непрекъснато, че това все още може да се използва за специализирани теологични дискусии, но че по отношение на собствените църковни маси то отдавна е отживелица. **)

5. Последващото след това **време на новата философия, на Просвещението респ. на Рационализма с естествените науки** отново не доведе до това интелектуално определената стара, систематична теология да бъде подкрепена от една теология на спиритуалния опит. Точно напротив, все повече и повече **историко-критическите теологии** са се ориентирали дали съзнателно, дали безсъзнателно към също интелектуалното, но освен това станало и едностранно материалистично научно разбиране на онова време. Теологията се превърна отчасти в историческа, научно-литературна и лингвистична научна насока - което не означава автоматично, че е неправилно, но е само по себе си едностранно.

Това не пречи да се вземе под внимание литературният вид - но тогава по възможност по подходящ вместо по-схематичен начин, напр. нашата страница към т. нар. [Евангелие от Филип](#). Да се сравняват твърденията на апокрифното евангелие с обстоятелствата на онова време, също е необходимо - но при това сравнение не трябва предварително да се натрапва обезценяването на тогавашните твърдения, произтичащо от съвременния дух на времето. Връзката с възникващата общност може също да проясни значението - това обаче не трябва да води до ограничение на възгледите само до една обикновена човешка случка, в която Бог не се проявява директно, а всъщност е най-важното за всеки човек. Това че само определени хора са приели дадено послание, в никакъв случай не изключва универсалното му значение. Важно е да потърсим днес значението на преданията - но пълното съдържание ще ни се разкрие само, когато вземем на сериозно и за съвременното човечество понятието на предсказанията или поне когато се опитаме да ги вземем на сериозно.

(Противоположно на това съвременните представители на старата систематична теология са се смятали отново като един вид ядро на същинската теология, около което биха могли да се групират по-новите научни насоки. Но не е ясно, дали те действително биха могли да се окажат като такова интегративно ядро). Разбира се, че отчасти справедливо би било смело начинание да се прави връзка между многообразните научни открития и религиозните учения - доколкото това не би довело до създаването на нови природо-научни догми. Но тогава би било само последователно, това да се прави и днес. Но в повечето случаи това не се е случвало. Това би означавало да се вземе под внимание очертаващото се ново изображение на света респ. парадигма, което се очертава не толкова от материалистично-научните течения на квантовата физика, от модерната биофизика, гео- и астрофизика и особено от пределни науки като парапсихологията и др. Няма никакъв смисъл да опираме днешната теология на научното изображение на света през 19 век! ***)

Дори и срещу тенденциите на Просвещението е имало засилено насрещни движения от 19 век насам, напр. движението на пробуждането, които са довели до много нови евангелски свободни църкви. Те обаче не са виждали никаква необходимост да се занимават с това, което става в естествените науки, а са се застъпвали за вяра, ориентирана изцяло и без никакви отклонения към Библията. В повечето случаи те не са използвали изобщо понятието теология, но това е все пак особен вид на теологично тълкуване на Библията (тълкуване/херменевтика.)

6. Така през **20 век последваха много опити да се открият нови страни на теологията, на които досега не беше обърнато особено внимание, но все още без да бъдат включени онези мистични-спиритуални измерения** - които *Карл Ранер* е разпознал все

пак като необходими. Тези опити в католическата и евангелската сфера допринесоха много за обществото като обърнаха повече внимание на практическите грижи за човека. напр. *Карл Барт, политическата теология и теологията(ите) на освобождението на Третия Свят* както и *теологията на сътворението****), феминистична теология.*

При някои от насоките като *"Теология на демитологизацията"* от Булман обаче покрай кълицата бе изхвърлено и житото, това означава, че вярата се намалява твърде много до едно - както беше спомената, между другото остаряло - материално разбиране за света, макар че все пак правилно се смята, че вярата няма нужда от научно обективизиране. Древерман се опита след това да направи дълбоко психологично тълкуване на Евангелиите. Това всъщност би могло да представлява и свързващото звено, което да изведе от този бездушен свят на едно материалистично разбиране за света - ако не беше противопоставено срещу собственото спиритуално измерение, което ярко се различава от това.

Проблемите между фундаментализма и релативизма са доминиращи досега в дискусиата. Между другото в теологичните кръгове през последните години играят роля и онези мними *"Разбулващите истории за Исус"*, които също не подобряват цялостната картина на днешните дискусии.

7. Досега можеше много малко да се почувства една "постмодерна" теология на 21 век.

Обновяване на спиритуалните възможности на християнството - като се запази както старата дълбочина на вярата, така и постигнатата социална бдителност - предполага пълна промяна на съзнанието****. Тук се търсят спиритуална прецизност и диференциран поглед към обществото и света, (вместо да се ръководят и да продължат да се пишат досегашните насоки на изследване на теологията и богословието): път към "цялостното" християнство на мястото на днешното фрагментиране. Точно на това набляга "Пътищата на Христос".

(...)

*) Те признаваха напр. съзнателно само онзи "Документ К", който бе открит и изследван по-късно от учените. (Той съдържа само цитати на Исус преди Историята на страданието, с онази етика извън много обществени конвенции, както тя днес често се обвързва с проповедта в планината. Дори и силно сродното и от това и автентично евангелие на Тома показва, че в зависимост от проповедниците и публиката обикалят и други цитати на Исус...). Последните стъпки в живота на Исус - започнали вече с Възкресението на Лазар и др. - са могли по онова време да бъдат последвани от много малко хора, които съответно да са били в състояние и да ги представят автентично. И въпреки това те са станали достъпни за търсещите.

**) Напоследък в Германия се забелязват стремежи да се изясни тази ситуация. Виж допълнително *артикулът "Евангелската църква: Динозавърът се движи", в № 9, 2002 от "Публик форум", пощенска кутия 2010, 61410 Оберурзел.* Относно различните църкви виж между другото в Част 3 нашата глава "7 общности (на Откровението) и днешните църкви".

***) Виж също в Част 3 нашата глава "Естествени науки и вярата в Бога". [Update English/ Deutsch](#). За развитието на християнството вижте и проф. Ханс Кюнг, *"Християнството. Същност и история"*, специално издание 2007 г. Той се стреми към интегрирана изследователска дейност, която да приема на сериозно старите апокрифни евангелия като съдържателни източници въпреки археологията и критичните изследвания. Ние не споделяме всички представени там изводи от историческо-критичната му изследователска дейност. Например събитията с Исус са се явявали понякога твърде много като субективни преживявания; Но г-н Кюнг е в състояние да приеме самостоятелната, но все още неизследвана реалност на тези преживявания. Между другото неговият метод за изследване на християнството на отделни етапи на развитие е доста интересен (парадигми), които не отдават достатъчно значение на посоките, които досега не са били определящи - като мистиката - те са изкарвали наяве пътища, които са от особено значение за изчерпване на пълния потенциал на християнството. Тук трябва да се посочи, че хората с вътрешна спиритуална „мисия“ респ. мистиците често не могат да бъдат разбрани само посредством историческо-критически анализ, тъй като едновременно с външната си понятна биография те имат преди всичко и своя самостоятелна вътрешна спиритуална биография. Това ще помогне да се направи опит те да бъдат взети на сериозно вместо да бъдат разкритикувани.

****) Виж напр. *"Екологична теология", издателство Кройц.*

*****) Също и указанието на даденото от Светия Дух "ново, вечно Евангелие" в *Откровението на Йоан 14,6* предполага по-силно съзнание, отколкото това е по възможностите само на интелекта.

*****) Допълнение: Исус и теологите.

В Новия Завет има различни теологични начини на виждане. Но самите писатели трябва да са ги комбинирали съзнателно. Те са пробвали пипнешком, че Исус е многостранен. Необходими са различни теологични аспекти, за да го разберем.

От една страна той е учил стриктните **индивидуалистични** принципи на сравнително консервативните теология (но не формалистично и не ориентирано към държавната власт).

Той е имал както **спиритуалното** поведение на християнските мистици или езотеричните християни (сравни Мистичната теология на Източните православни църкви) - така и нагласата, че апостолите би трябвало сами да създават своя живот в **този физически свят** (Това е основна тема на повечето съвременни теологии и религиозни утехи, особено на евангелската.)

Исус показва "**свръхестествена**" **връзка към Бог**, (от Кръщенето до Кръста и Възкресението, както напр. това е изразено в ретроспекцията на Йоан респ. на неговите ученици от Йоановото Евангелие); това не може да се обясни с интелектуалното съзнание на теолози като Бултман. Въпреки това Исус е трябвало да премине **човешките житейски периоди**, както те са достъпни и за природоизпитателите.

Голяма част от събитията могат да бъдат обяснение от **дълбоката психология** на нашите дни; друга част са **спиритуални** в смисъл, който надминава възможностите за познание на дълбоката психология.

Много аспекти са почти изгубени, откакто голяма част от предишните християни са били преследвани като "еретици" и др.. (хвърлени в един казан с действителните религиозни злоупотреби). Те всички са били едностранни, но не като някаква съществуваща църква по неин собствен начин.

Тази едностранност не е автоматично нещо отрицателно. Конструктивните части на всички тези насоки биха били в ред - ако те не бяха смятали, че са единствените, които имат право, и че другите са изцяло неправилни и грешни.

***** Отделните Евангелия и теологията.

Евангелията - и напр. част от Евангелието на Марко, наречено "Документ К" - представят различни перспективи. Затова те са написани за хора с различни мисли и чувства.. **Марко** напр. е бил важен за аналитичния разум на римляните и преводите на романските езици. (Но проф. Мортон Смит нарича "тайна част" на това Евангелие, която е създадена от документите на Петър, и която се е използвала само от опитни хора; с възкресението на Лазар и др.) Австрийският мистик Якоб Лорбер писа, Марко е бил като момче ценен посланик между другите ученици. Така той точно би трябвало да знае, какво се е случвало. Той има чертите на теолог, чийто въпрос гласи: кой е Исус?

Първоначалното арамейско Евангелие на **Матей**, което е изчезнало, респ. все още не е открито, е било отправено към евреите, така като и днешното "Евангелие на Матей" е отправено към всички, които имат нужда от пълни описания на целия живот за деянията на Исус.

Подобно и **Лука**, но с повече чувствена дълбочина.

Евангелието на **Йоан** е било написано за спиритуални християни (напр. с гръцка мистична биография), като в техния език е изтъкнато специфично християнското.

Йоан разбира живота на Исус особено ясно от Великденското събитие, Матей започва по-ясно с живота. И двете перспективи са правилни, но Кръстът и Възкресението имат най-големите последствия за времето след това.

Апокрифното "**Евангелие на Филип**" не е Евангелие, а раннохристиянски принос или коментар към дискусията с хора от различни религиозни насоки - със собствено място между тях. (Това не е гностично произведение, както някои смятат.) Апокрифното "Евангелие на Тома" не е Евангелие, а вероятно в по-голямата си част автентична сбирка от цитати на Исус, включително и някои твърдения, които в тази си форма са посветени на спиритуално интересуващите се хора. Представителите на различни народи можаха по-добре да изтъкнат един или друг аспект.

Методи на изследване.

Различните методи на изследване са подобно полезни всички в своите съответни предели, когато се прилагат заедно (междупредметно). Но ако някой се опита да изгради теология практически само върху един научен клон (като езикознанието или археологията), резултатът ще бъде отчасти неправилен). Освен това е нужно да се включат медитативни методи, което не се прави почти никъде.

Освен това до известна степен съществува и независимата от християнската теология обща религиозна наука, както и философията, които отчасти се намират в конкурентна позиция с теологията, доколкото се посвещават на религиозни въпроси, които са трудно достъпни без собствено религиозно отношение на учения. Доколкото някои свързват с това истинското търсене на Бог, това може да представлява плодотворно допълнение. Напълно е възможно с течение на

времето да се прояви по-голяма съвместимост на тези предмети, ако религиозността бъде призната като основно качество на човешкото същество. (вижте "Религия...")

Забележки към Божието "Триединство".

При църковните представи за Божието Триединство респ. Троица (Тринитет) би трябвало да се различава, дали този, който поучава, свързва с това някакво изживяване, което би желал някак си да представи или става просто въпрос за чисто интелектуално учение (доктрина), касаеща трите божествени лица. "Пътищата на Христос" описва Бог, Исус и Светия Дух в техния характер и в тяхната изживяваща връзка, вместо да спори относно понятия за Триединството.

[Назад към съдържанието на тази страница](#)

"В началото бе Словото (на гръцки Logos) ...и Словото стана плът" (Йоан 1).

Такива изложения не са насочени към една от гледните точки за Исус* като човешки идол, но те намекват за неговата по-дълбока връзка с Бог и хода на сътворението. Може би начинът на тази връзка е бил смятан по-различно, но да се отхвърля още от самото начало като неразбираема и неавтентична, е недопустим похват. Това може да се открие в *Евангелието на Йоан 1, Йоан 5; Йоан 6,69; Йоан 7 ...*, в *Матей 16, 16, в писмото от Ефес и Колоса, и др.*; бе живо и по времето на древните църковници, *при мистици като Якоб Бьоме, при Рудолф Щайнер (Хелзингфорс 1912) и става отново актуално в "Езотеричните учения" на християнския мъдрец "Даскалос", както и в книгите на американския теолог Матьо Фокс "Голямата благословия" и "Видението на космическия Христос", и др. (...)*

В католическата църква и в части от евангелската църква бе направен опит чрез теоретични религиозни изречения да се консервира намалената близост на нивото на едно обикновено предание. Други части от евангелските църкви, които разпознаха по-силно социалното дело на Исус, смятаха, че трябва да се премахнат божествените черти на Исус. В ученията от индуски произход понятието "Аватаре" се сравнява в различни степени с това. Под това се разбират хора, които не са на земята за своя собствен напредък, а доброволно, за да допринесат за напредъка на един народ или на човечеството; като капка от "божественото съвършенство". Разликата между тези сменящи се "аватари" се загубва често в такива разбирания, докато еврейското и християнското разбиране набляга на "Бога на историята", на аспекта на по-нататъшното развитие и особената свързана с това роля на "Месията".

Трябва да се обърне внимание и на това, че Коранът признава на много места Исус Христос като изпратеният от Господа пророк и като "словото" Божие, "сътворен като Адам". Тоест в един добре разбран Ислям той важи във всеки случай повече отколкото при онези модерни християнски теолози, които оставиха само социалния реформатор Исус. Само учението на - от християните по времето на Мухаммед много земно разбрано - Божието послание на Исус в рамките на по-късната троичност не е било възприето в Корана. Едва ли е имало християни, които биха могли да обяснят автентично това, което се е имало предвид, така че да го разберат и хора с други възгледи. (Виж допълнителната страница "Исус и Ислямът").

Тук трябва само да запомним, че този слой от загадката Христос произхожда не от някакво спекулативно мислене, а от пророчески пределни изживявания, това може ясно да се види напр. при Якоб Бьоме, който е имал и рядката способност да преработва изживяното в понятия. Всички изживявания от спиритуален вид се нуждаят от (само)критична преработка, но да се прави преценка на техните резултати, без да се признае съществуването на такова ниво на възприятията, не води към нищо тъй като това е метод, несъответстващ на нещата. Едновременно с това е възможно хората с ясно видима мистична респ. спиритуална мисия да не бъдат наистина разбрани, ако те се оценяват само от историческо-критическа гледна

точка във връзка с външната им социализация вместо да се включи и тяхното самостоятелно вътрешно, спиритуално развитие.

*) Има достатъчно доказателства за това, че в историята Исус действително е съществувал като човек. Историците от 1 век като Йозефус и Такитус потвърждават действителното му явяване. В библейските Евангелия на много места от повечето събития са посочени времето и мястото. Напр. посочват се различни владетели и сановници (напр. Лука 3:1, 2, 23), с помощта на които може да се идентифицира годината, в която Исус е започнал пророческата си дейност. Същите могат да се намерят и в историографията. Това означава че библейските предания нямат само характера на чисто митологични разкази. Несъдържащите се в Библията „апокрифи“, тоест допълнителните християнски Евангелия, между другото текстовете от първите векове не отдават особено значение на едно точно представяне, а на определени интерпретации на отделни случки от съответните автори.

За това на немската и английската страница откъс от Йоановото евангелие, началото на част 1

Медитация с Евангелията е описана във въведението при "Методически указания". Този текст бе използван особено за това да се настроим към Христос както един фино настроен приемник, вместо да влизаме с някакви си сили в контакт, които са само уж християнски.

[Назад към съдържанието на тази страница](#)

Исус от Назарет: неговото раждане

Последователно в Евангелията ние стигаме до повече човешки събития. Раждането на Исус е традиционно свързано с Коледния празник - макар и този празник да не представлява навсякъде нещо от това Лука 1, 26 и сл.; Матей 1, 18 сл. Би трябвало да се попита, защо с оглед на централното значение на по-късните "Три години на учение" на Исус днес теолозите изразходват толкова усилия, за да оспорват девственото раждане на Исус. Докато далечния от земния живот ранен гностицизъм смяташе, че има нужда от представата Исус да е притежавал "мнимо тяло", в други течения все пак съществува единодушие, че Исус е трябвало да мине през всички степени на жизнената форма човек като едновременно с това е проявявал образно определени мащаби. Но тази дискуссия би имала нужда от повече откровеност - ако действително мотивът е търсене на истината. Във време, в което се откриват нови аспекти по отношение на трансформацията на сексуалността и любовта, отчасти филтрувани от източни практики и напомнящи на древни култови обичаи, не би трябвало да се смята за преувеличено да се приеме нещо истинско в самото предание. Будистите – приписващи на Буда също необикновени обстоятелства на раждане – не биха имали абсолютно никакви проблеми с предположението за "девствено раждане" на Исус, но не разбира се с девственост в предимно душевен смисъл, както твърди напр. Щайнер. В Корана се говори за Исус като изпратения от Бога, който Бог е сътворил в Майка Мария „като Адам“ - както в библията се говори за ангела, който оповестява девственото раждане на Исус.

Напълно е възможно да се окаже така, че основният признак на Исус, не пасващ в нито една от утвърдените мисловни схеми, се загатва още тук. Специфичните му свойства ще разпознаем в по-нататъшния му живот. Ние ще се срещнем тук и със значението на възможността да "се родим отново"*) в живота с Христос.

От самото начало животът и дейността на Исус се развиват във връзка с хода на историята. Това проличава още при преброяването на населението, постановено от кайзера на Римската империя, което е накарало родителите на Исус да се отправят към Ветлеем, място с пророческо значение, където е и бил роден Исус. Това е взето под внимание в теологическата литература, когато се разглежда световното значение на Исус.

За целта на немската и английската страница има откъс от Йоановото Евангелие 3,5-8... : Новото раждане

Това не е притча. Това е едно от онези "трудно понятни" места в Библията, със съвсем точно и много важно значение за онези, които са имали опита и познанието, за да могат вероятно да го разберат. Исус не говори нещо към отделни хора, които не биха могли изобщо да предположат и да използват тяхното значение. При разглеждане на главата с основния текст, напр. "Кръщенето", "Тишината в пустинята" и "Преображението" и др. се описват само някои неща, които правят малко по-разбираема темата за "Новото раждане".

Дори и за тези, които не търсят точно в тази насока особено в по-ранни и спокойни времена **Коледният празник** е имал важно значение. Празниците на "църковната година", в този случай на предколедното време, е настройвало всички общо към едно пластично приемане на раждането на Христос, така както и постите са подготвяли духовно за Велик ден. Така бе възможно с течение на годините да се научи нещо - макар и не напълно разбрано, което в днешно, по скоро отвличащо вниманието време би могло да се изживее само чрез интензивна медитация респ. по-продължителни фази на молитва.

Коледа е в разширен смисъл празник на любовта, за спомен на това, че Исус е бил дарен на човечеството. Но това не променя дълбокия смисъл, тъй като всички стъпки в живота на Исус могат да бъдат разбрани. Сравни също така главата "И словото стана плът" в основния текст.

- Преродените християни** по смисъла на днешните свободни църкви между другото.
- въпреки всичко трябва да подкрепят ежедневно вярата си, и да станат така по-съвършени.
  - При тях предстои те да възобновят отново всичките си молитви; по-голямата част от тях ще трябва да променят много неща.
  - Така както в следващата фаза „всичко се подновява" (Откровение 21,5), така и днес предстои да се размишлява вече по нов начин за всичко.

Въпрос:

Мога ли да си пожелаю от Бог вътрешно обновяване като начало на всичко, ако все още не съм го изпитал?

[Назад към съдържанието на тази страница](#)

Има ли нещо значително в младежките години на Исус?

И на това се приписва отчасти прекалено голямо значение, но този път в някои модерни спиритуални произведения. Библията съобщава само хвалебствията на мъдрия Симеон и учудването на учените към дванадесетгодишния - Лука 2, 29 - 51. Най-автентичното от небиблейските "Детски евангелия", известното само на фрагменти и нови разкази (последните, издадени от издателство "Лорбер", на немски език) „Евангелие на Яков", съдържа все пак съобразни случки и срещи. Но в тях не се среща това, че - според една модерна теза - Исус е научил всичко от есейците или от отчасти от сродната с тях общност на Кумран, според друга теза - в египетските респ. гръцките храмове, според трета в Индия и др. Наистина би било полезно да задействаме креативната си фантазия въз основа на някои допирни точки, ако това не би довело до нови прибързани догми. Така би се създадо слабо очертание на Исус, който не се е сблъсквал интензивно само с едно или друго, а с всички съществени течения на тогавашното време и при това е проявил съответно онова, което той е трябвало да прояви от същността си, и което не е нужно да е идентично с онова, за което другите са смятали, че трябва да се научи. Това е основно изживяване, което може да се разбере напълно и е познато на някои. То разкъсва едностранните психологически представи за "оформяне" и поведение. То е типично за ярко изразени индивиди и мистици. И може да се прояви смътно още в най-ранното детство. ...

В така нар. "Пето Евангелие" Рудолф Щайнер изобразява една сцена, в която на Исус се открива потресаващата яснота преди кръщенето в река Йордан, че в новото време изолиращият се начин на действие на езотерични ордени като есейците би могъл да бъде контрапродуктивен. Техния стремеж и усърдие към закона - с много физически и

етични/духовни инструкции за пречистване - е предпазвал самите тях от негативни влияния, но затова пък толкова повече от това е било засегнато тяхното обкръжение. Поне в по-нататъшния живот на **Исус намираме също библейски доказателства основен импулс на "съществуването в света, но не извън от него" и на включването на живота в собственото развитие. Към това принадлежи между другото и, че Исус предава някои неща за всички, което преди би било абсолютно поверително;** което не се противопоставя на това, че определени учения са били първо предавани на по-добре подготвените ученици.

Това се проявява действително като нов исторически елемент спрямо старите, позоваващи се на строга секретност традиции на мистериите. По странен начин подобно нещо се проявява напр. и в новите течения на будизма Махаяна, в които изведнъж силно започна да се подчертава съчувствието с всички същества. Но едва в наше време възможността за достъп към всички спиритуални дълбочини е станала очевидна за всички. Никой не може да твърди, той/тя не е чул/а никога за това. Но тъй като днешната панаирджийска езотерика е още много повърхностна, може да се приеме, че тази тенденция все още не е приложена напълно. Ясно е, че напр. практиката за поддържане на тайна от ватиканската библиотека напомня нещо "предхристиянско".^{oo}

[Назад към съдържанието на тази страница](#)

Кратка забележка относно спора за "двете момчета - Исус":

Тук трябва да бъде споменато и тълкуването на *Щайнер* относно различните данни за произхода на двете "момчета Исус" при *Матей* и *Лука*. Тъй като там никога не е било оспорено, че божествената природа на Христос се е манифестирала само в един човек, ни развеселява как тук интелектът на антропософите и на теолозите се подхлъзва в "главен спор 1 или 2". При това става въпрос за нещо друго, и по-точно за въпроса относно придружаването на Христос и неговото обкръжение от силите на мъдреците, произхождащи от различни култури в процеса на съзряването му в човек. (...) . Тъй като духовните научни предмети могат да бъдат по-многогранни отколкото представянето им в конкретни земни представи, то конкретните данни в литературата не винаги са съвсем точни като такива общи аспекти.^{oo}

[Назад към съдържанието на тази страница](#)

За кръщенето в река Йордан от Йоан Кръстител.

Първоначалната форма на кръщение с вода не е някакъв символичен акт и не представлява изявление за встъпване към някоя религиозна общност. Потапянето от опитния в това, тук от Йоан Кръстител, е водило почти до удавяне, тоест това е представлявало реално изживяване до краен предел. То е приличало на античното "освещаване" респ "изпробване при освещаване", само че тук възможните физически изживявания не служат на някаква самоцел или не са метод за преодоляване на страха от смъртта, а кръщенето е потвърждавало призива към "покаяние", по-точно преведено към "прелом", а именно към волята на Бога на сътворението, чието "небесно царство" се е "приближило", - *Матей 3, Йоан 1*.

Когато Исус моли да му се направи кръщение, Йоан не се е чувствал в състояние да му помогне занапред, той се съгласява, но не може да контролира самото събитие, а може само да наблюдава, как в Исус се извършва по-голяма промяна, отколкото той е в състояние да предизвика. Ако той е имал възможност да предвещае по-висш вид кръщение през огъня

на духа, чрез този, който ще дойде след него, то той вижда сега как "Духът Божий" се спуска над Исус. Християнски езотерици виждат в това истинското "раждане на Христос в Исус", това не изисква обаче намиращата се понякога представа за Исус и Христос като същества, които преди никога не са имали нещо общо помежду си.

В общи линии само кръщенето, и особено "духовното кръщение" - понятието се използва по различен начин напр в свободните църкви - може да се смята като началото на едно "ново раждане" на човека - *Йоан 3* Обичайното в християнските усилия понятие "възраждане" се избягва тук поради възможното объркване с понятието реинкарнация, това обаче не означава, че в Библията не се появява и въпросът за реинкарнация - напр. *Матей 11,14* може да се разгледа по-подробно във връзка с това.

Вместо да се стремим да решим теологично-теоретичния спор за характера на кръщенето, нашият интерес би могъл да се насочи към това, какво означава всъщност за човека едно такова "ново раждане". Той е в състояние да започне изцяло наново своя живот от едно намиращо се дълбоко в него ниво на неговата същност, да чувства, да изяснява от един слой на същността си, която се е обърнала към Бог. Бог може да "добие форма" в човека, да направи човека така по-ясно като негово "точно копие", или, както се изразяват мистиците, "Христосовата искра" в сърцето се изпълва с живот и започва да расте в човека. Обгърнатият медитативно с това човек може да види това и в снимката на едно дете, което се развива реално или на дете с майка като снимка на душата. За разлика от създадената при упражненията бегла вътрешна картина тук проличава едно непрекъснато развитие, което отразява вътрешното развитие в човека, което не може да се предизвика своеволно в човека. Това вътрешно дете може по-късно "да порасне" и по-късно ще присъства постоянно съзнателно у нас.

При тези, които имат по-слаби имагинативни способности същият този феномен може да се изрази повече чрез чувство или мисловни впечатления или просто чрез промени в живота. Произведения на изкуството като "Сикстинската мадона" са създадени може би от видения и могат по тази причина да бъдат полезни, за да се намери достъп до вътрешни реалности.
(...)

(...) *Виж също и медитативните разсъждения като например Евангелието на Йоан в съответствие с "методическите указания" във въведението.*

Друг съществен признак на един път в смисъла на Исус може да се прояви тук: развитието и неговият мащаб се премества в отделния човек. Той може да развива всичко от самия себе си и в размяна с живота си, без непременно да му е необходима непременно някоя лечебна институция. Това не изключва и съветването между братя и сестри. Пътят се смята като "приемственост", за допълнително разбиране.

"Вътрешният" начин на изживяване не е смятан между другото за заместител на молитвата към "външния" Бог. "Останете в мен и аз съм във вас" - *Йоан 15*

Да се продължи кръщенето във вода дори и след като Исус започна дейността си като учител, или дори след "Духовното кръщение" на събитието по Петдесетница, не е било наложителна необходимост. Дори и при самия Исус то е станала външен израз на съзрялата в него фаза на ново развитие. Ако самото движение на кръстителите поучаваше до този момент "покайте се и оставете да ви кръстят", учениците на Исус учеха след обединяването им с това движение "вярвайте" тоест отворете се за силата на вярата "и оставете да ви кръстят". Това е било между другото признание към привържениците на Кръстителя. Но във всеки случай се е започнало от положителното. И двамата са кръщавали възрастни хора, които са могли да се решат съзнателно на това. Кое обаче не трябва да изключва и факта, че би могло да има и един вид благословия за новородените като "право на родения" от 2000 години насам, но е било по-целесъобразно това да се различава от истинското кръщение и от въпроса за принадлежност към определена църква. Така от само себе си биха се разрешили много спорове по този въпрос.

Неминуемо изхождайки от съществуващите в древен Израел интерпретации за оповестяването на Месията като цар кръщенето се е изживявало като встъпване в новото царство. Не е имало смисъл да се обяснява по онова време на хората, че не е ставало въпрос за някакво външно изразено държавно царство и не за някаква външно проявена църковна организация, а за общността на онези, които са приемали Бог като Отеца, а самите себе си в душата си като новородения/ата от този Отец син/дъщеря. Тази сигурност, свързана с братското поведение на тези "синове" и "дъщери" помежду им и с човешкия и божий син Исус като по-възрастния брат са образували в основата си ученията, които са били предлагани на човека за допълнително изпълнение. В древен Израел освен старите, недостъпни представи за Бога е имало също и представи за Бог като баща. Но той се е смятал като нещо повече от Баща Абрахам и произхождащия от него народ Само чрез народа Господ е бил баща на отделния човек. В най-добрия случай само отделни хора са могли да достигнат до онова изживяване на Бог като пряк Отец на индивида, който всъщност Исус донесе на всички; на индивид, който знае че в своя земен случай се направлява душевно от влиянието на Господ Бога и че винаги може да се опита да комуникира с Бог; на индивид, който чрез тази връзка с вечния Бог би могъл да предположи извънвременното на своето съществуване. Това става неотменима част на по-нататъшния път на Исус, тук вече е поставено неговото начало.

(...)

Либералните теолози тълкуват кръщенето на Исус като призвание. За разлика от това в традиционната теология се тематизира и календарното и пророческото вместване в световната история (напр. Лука 3:1-4 както и отношението към Исаия 40:3-5): в пророчеството става въпрос за спасителното дело на Бог.

Към това в немското и английското издание се прибавя откъс от Матей 28, 18-20; със забележки към съвременното кръщение.

В наше време кръщенето се извършва в повечето случаи чрез поръсване с вода или чрез потапяне. Църквите признават помежду си кръщенето и по този начин християнина във вярващия човек. Свободните църкви наблягат предимно кръщенето да се извърши или съзнателно когато човек е възрастен, или поне да се направи ново кръщение, когато той стане възрастен. Там се отделя голямо значение на по-дълбокото изживяване на кръщаването чрез Духа. (Първоначално действително са били кръщавани възрастни хора. Но това разбира се не е правело невъзможно и децата да получат благословията. Само, че това е имало малко по-друг характер отколкото кръщенето). В кръщенето в първоначалния си смисъл не е присъствала мисълта едновременно с това да бъдеш приет в определено вероизповедание, както това днес се практикува особено от големите църкви.
"Кръщавам те в името на Отца и Сина (Исус Христос) и Светия Дух. Амин".

Въпрос:

Мога ли да предам живота си в Божите ръце, ако все още не чувствам това?

[Назад към съдържанието на тази страница](#)

Тишината в пустинята.

В началото на своето дело като Христос, респ. Месия - по еврейски ""Миропомазаният"* - той е сам. Към това се числят кръщаването и 40 дена в пустинята - напр. Марко 1,12-13 - с изкушенията. След това се извършва призиванието на учениците.

Вътрешно и външно пустинята е израз на уединеността, която дава по-голяма възможност да се осъзнаем и да се свържем по-силно с всеобхващащия Бог. Тази подготовка за всичко останало е неизбежна за всеки сериозен път на религията, на новата връзка с божествената първопричина, дори и тя в никакъв случай да не представлява целия път. На своето ниво на

изживяване и Христос преминава през такава фаза, която е нещо повече от също така възможното напр. дневно размисляне.

Църквите, дори и онези, които говорят често за "вътрешен живот" - поставят това напр. като мнима противоположност на външната мирна демонстрация - едва ли се стараят да покажат на човека действително възможния за практикуване път към "вътрешния мир и покой". В богослуженията на повече от 30 различни църкви никъде не можа да се намери достатъчно този елемент на тишината, на тихия вътрешен поглед в себе си, на тихото изчакване след молитвата. Пеене, проповед, молитви, пеене, по възможност и едновременно с това събиране на парични дарения почти без никаква пауза - това е почти копие на суматохата в днешното общество, чрез която хората се отклоняват съзнателно или несъзнателно от неизследвания си вътрешен свят. Едва в последно време с оглед на търсенето на много хора на - независимо каквито и да са - изживявания се забелязва малък напредък в тази насока, напр. поне за някои се организират малко по-различни семинари в края на седмицата или нещо подобно или пък те се ориентират към библейски кръжоци или домашни сбирки. Но дори и там липсва прякото ръководство. Разбира се някои осъзнават, че по-голямата близост до Бог има нужда и от "тихо кътче", а други, че общественото им значение и стойности като самокритичност, толерантност респ. миротворност предпоставят също като изходна точка поне от време на време изолирането от външната активност. Разбира се едва ли би било достатъчно, когато това става само понякога по време на богослужението, но това би могло да бъде подтик да го разпознаем всъщност като непрекъснатата, потиснатата нужда.

Мистикът Якоб Лорбер писа за съвета на Христос към човека по отношение на *"краткия път към възраждането"*, което днес - за да няма недоразумения - може да се окачестви като ново раждане по начина описан в предната глава. *Виж също и "За вътрешното слово, гласът на тишината" от издателство Лорбер (на немски език):*

Практиката е следната: Ако някой иска да бъде прероден от Христос, то той трябва да разпознае своите грехове - ° тоест всичко, което го дели от Бог - това е нещо друго отколкото той си внушава. След това той трябва да се разкае с дълбоко чувство вътрешно и външно и да се заеме сериозно с този преломен обрат. Освен това той трябва да се заеме с това да прекъсне изцяло със света - тук се имат предвид неговите егоистични заплитания, а не активният живот в него -, След съответното подканващо обръщение "отправете се в спокойствието и израствайте в копнеж и любов към Мен! И след като упражнявате това кратко време, казвам ви, вие ще видите мълнии и ще чуете гръмотевици, но не се плашете и не се страхувайте! Защото сега пристигам аз при всеки един от вас като съдник в буря, мълния и гръм и след това в мек, лечителен повей като Отец!... Вижте, това е най-краткият и резултатен път към чистото прераждане, в което може да се получи само вечния живот. Всеки друг път трае дълго и е по-несигурен, тъй като има много заблуждаващи пътеки,... който не носи броня на себе си' и не е въоръжен отгоре до долу', (едва ли) ще стигне до целта." Възможно е да се молим за пречистване и осветяване от неговия Дух.

Йогите напр. знаят, че хората смятат, че "нямат време". Според своите предписания те имат навика да намалят от няколко часа до половин час или до 11 минути, тоест така, че никой да не може да каже, че няма време за това. Дори и най-краткото време, прекарано в тишина, при което другите мисли, чувства и усещания не се потискат, но само се наблюдават, без да се реагира на тях, има своето въздействие, особено когато то е насочено към Господ. И въпреки това то не замества продължителната тишина. В Източната църква - например в планината Атос - за да се подкрепи концентрацията се използва "Kyrie (вдишване) eleison (издишване) тоест Господи смили се", сравни напр. *Крайхауф: Като поклонник в планината Атос (на немски език).*

Голямо предизвикателство е също така, напр. да се мълчи по време на строгия, продължаващ около 6 часа дзен-зешин - един вид дзен медитация, практикувана в седнало положение, която се е разпространила и в някои християнски манастири. както и извън часовете за медитация, при ядене с другите. По принцип след около три дена много от неопитните едва издържат, за да въздъхнат на четвъртия ден - подобно на постите - и да разберат ползата от това, което винаги трудно може да се опише с думи.

Тишината създава откровеност. Отношението към Бог предпазва тази откровеност. След медитацията е целесъобразно да се настроим отново към последващите условия, където е понякога по-добре да не сме толкова открити.

Важно би било във всеки случай да пренесем в света нещо от тази тишина, за да се научим да запазим все по-силно сравнителната яснота на съзнанието. За всеки един от нас това би означавало на първо място, при определени периоди от време по наше чувство, респ. след сложни събития или просто винаги, когато ни е възможно да внесем един момент на успокояваща, концентрираща тишина, тоест да почувстваме смисъла, без да продължим да мислим; да успокоим чувствата си (и да отбележим това, което ще проучим по-нататък) и отделните части от тялото се отпускат един след друг, но разбира се запазвайки съзнанието си като цялостен човек, не в смисъла на вживяване в отделни чувства.

За срещи, работа, съвещания и др. това би означавало да не нареждаме една след друга темите, което е изключително изморително, а да правим помежду им кратки паузи, които от своя страна не трябва да се използват само за разговори и др., а на първо място, за да размислим просто върху дискутираното досега, доколкото това е уместно и възможно и да преработим всичко това и във всеки случай да се настроим на друга тема. Подобно при храненето е целесъобразно да поемем напълно съзнателно отделните ястия. По този начин могат да се намерят много връзки между диетичните аспекти и душевната респ. духовна "храна".

Процесът, който може да се нарече "успокояване-от-случилото-се" и който ни дава сила за настоящето и бъдещето, не е просто безсмислено отстраняване на проблемите. Той създава изходната точка, от която изобщо става полезно и възможно преосмислянето на всичко останало. Дори и при други работи не се губи време, а напротив се пести време, защото всичко се извършва по-лесно и по-бързо. Много дори и спиритуално настроени хора не забелязват, какво пропускат без този вътрешен покой.

Дори само това най-просто спиритуално изживяване, тишината, крие по принцип в себе си тайни от най-дълбоките спиритуални глъбини. Тази глъбина предпоставя обаче пътя към нея. Точно Христос е този, който набляга първо на откриващата се простота на човека. неговият път води след това винаги към по-големи и по-сложни хоризонти и в тази сложност блести отново принципната простота.

Напр. в концентрираната тишина току-що постигнатият респ. дарен вътрешен напредък може да се утвърди още по-дълбоко, в смисъла на способност, която не може да се "изяде от молците", виж напр. Матей 4. Тя може да се прибави към мозайката на другия напредък в битието. Тишината може да стигне дотам, че "животът" на всичко онова, което израства в нас от божествения първообраз, започва да става доловимо. Това е начин да изживеем в нас "отново родения от Бог". Съвсем малка възможност за това имаме, когато при съзнателно спокойствие главата ни се освобождава – може би свързано с някакво познание – силите на сърцето могат да се усетят и краката ни се отпускат. Тогава нещо е успяло "да премине", независимо от това, за кой частичен аспект от живота ни става въпрос. От друга страна без това не може "да премине" нищо, голяма често от същественото остава не преработено "блокира се", това може да предизвика не само проблеми в съня - там те могат да се преработят само в ограничена степен - а и здравословни и други проблеми.

*) **Христос** е всъщност заглавие. В ранното християнство е имало различни начини на писане на думата "Христос", които представляват различни варианти с различни значения. Най-известният вариант е гръцкият "Христос", което отговаря на еврейското обозначение "Месия" = "Миропомазаният". Но има също така и гръцкия "Хрестос" = Добрия, Светия и по-рядко "Кристос" от гръкото "крисос" = златен (блестящ).

[Назад към съдържанието на тази страница](#)

Искушенията и призиванието на учениците.

Исус също е трябвал да изучи своите човешки способности и да ги насочва все по-силно към Бог. След 40 дена пости в пустинята при него се яви „изкусителят“* - *напр. Матей. 4, 1-11*

Дори и в по-малък мащаб в живота и по вътрешни пътища се разкриват негативни сили, които - както и всички сили - могат да се почувстват и като нещо оформящо. На първо място тук могат да се посочат останали, станали самостоятелни традиции в самия човек, без да се включи сърцето и от тук без Бог. Към тази самостоятелност първо на мисленето и след това на волята се отнася "яденето на плода от градината на познанието".

От една страна това са затвърдени, обвързани към материални принуди свойства. Утвърдили се дълбоко в подсъзнанието, на тях може да им се противопостави нещо, те могат да се разпознаят и по същността им, но дълбоко в нас те най-накрая се преодоляват. Съзнателното да можеш да се откажеш и да можеш да имаш вместо да трябва да имаш и креативното, етично общуване с това е тренировка за преодоляване на тези сили.

Обратните желаниа водят напротив към бягство и към безразлично подигравателно отмятане на материални проблеми, при определени обстоятелства и в спиритуални области. Понякога се пропуска, че това представлява само обратната страна на същия "негативен" медал свързан с другата страна по "принципа на махалото" Тази втора област е днес по-открита, тоест тя може по-лесно да се пречисти. Средство за такъв обрат може да бъде съчувствието, освободено даване на любов.

Друго свойство, което може да се намери във връзка с двете би било свързано с жаждата за власт. Да се преобрази тази илюзия, изисква смелост до безусловна истинност и обосноваваща се върху това толерантност и свободна солидарност в общуването с другите.

По принцип във всички подобни области липсва силна и въпреки това алтруистична индивидуалност на лицето, която би могла да запълни тези области на мястото на водещите към негативното тенденции.

В Матей 4 Исус е изложен на тези разсейващи импулси, тук наречени "сатан" респ "дявол". Той не посочва просто тяхната противоположност, а той се обръща към нещо по-висше, което се намира отвъд на онова насам-натам на негативните сили: към "Божие слово", към "Господ Бога" и към "Господ Бога, на който трябва да се молим сами и да му служим сами". **Христос се намира извън дуалността на мрака и (мнимата) светлината, и я преодолява чрез своя трети, висшестоящ път**, както това може да се види и по много други събития.

(...) *Виж също в част 4 главата "Заратхустра", и таблото за „християнското поведение...“).*

Р. Щайнер описа двете главни негативни сили като отделни мъдрости, как те могат да се изживеят в света на духовното представяне. Както бе споменато, целесъобразно е да се съблюдават двата начина на действие, но и извън света на духовното показване не е съвсем справедливо, когато антропософите отричат онези християнски познания от едно единствено негативно същество, което съдържа и двете страни. Тенденциите се появяват често толкова смесено, че в края на краищата те могат да се сметнат като тенденции "против Бога" - на които са противопоставени от своя страна не много богове, а Бог Христос, с всичко, което действа в неговия смисъл.

Има обаче и други спиритуални насоки, които в това отношение си затварят очите и смятат всичко, което се стреми към спиритуално издигане, за божествено.

В края на краищата модерни евангелски теологии, почти като някои други спиритуални усилия, се правят, че не виждат абсолютно нищо и отхвърлят представите за негативни същества като се обосновават, че те се явявали само на много малко места в Библията. Те обаче пропускат, че тук не става въпрос за представи, а за сериозни изживявания, които не са се случвали само в Средновековието.

Някои по-малки християнски групировки предполагат поради понятието "князът на света" напр. *Йоан 14:30*, че той "принадлежи" към този свят и че хората могат само да избягат от него, въпреки че в действителност Новият завет назовава само неговата привлекателна и завладяваща роля. *Йоан 12:31*: "Сега е съд на този свят; сега князът на този свят ще бъде изхвърлен вън."

Без страх и други негативни чувства негативните сили нямат пряка мощ; в такъв смисъл може да представлява и един вид защитен механизъм, да "не се рисува всичко в черни краски" - дори и спрямо разпространяването на страх от църквата. Днес духовните възприятия показват, че **мнимото "увеличаване" на негативните кръговрати представляват в края на краищата разровени, отдавна налични, но останали скрити потенциали.** Истинските положителните качества могат да се увеличат действително, макар че те се изправят срещу един първообраз, който също вече съществува.

Но такива лични "болни точки" представляват едновременно с това резонираща повърхност за сходни външни сили. Следи от това могат да се намерят едновременно във всички общества. При определени ситуации на Запад, където парите и егоизма представляват най-висшите стойности, особено в старата едностранна форма без социални осигуровки; в едностранчивостта на национализма и националсоциализма - специално в случая на високомерие и безразличие към останалия свят - и в разрушаващи "религиозни" дейности, както и в екстремното на социализма - например неговото брутално приравняване. Но това не означава общо за всичко и всички проклетие в тези общества.

Исус не учи толкова прякото "противопоставяне срещу злото", той не настоява и на необходимостта на злото за установяване на някакво равновесие (както смятат някои източни учения), както и на необходимостта от него, за да изпъкне божията доброта като негова противоположност. Дори и прякото - а често необходимо - преосмисляне на "негативното" не е нужно за всички. Поне за някои може да е ефикасен и пътят, както го препоръчва "Християнската наука" на *Мери Бейкър-Еди*. Това обаче не доказва, че няма възпротивяващи се сили, а че те могат да бъдат косвено променени по този начин. При Христос също няма вечно проклетие, **всички деструктивни сили могат в края на краищата да се променят**, до онова време в последната глава на Йоановото Откровение, когато се предсказва, че тъмнината няма да я има повече (виж съответната глава).

След времето в пустинята следва **призванието на учениците** - *Йоан 1, Матей 4, 18 - 22, Матей 10*.

* По традиция в теологията при историята за изкушенията също се взема под внимание символичната връзка с историята на човечеството: пустинята с опасните диви животни като противоположност на стария свят на райския Адам, и от тук като състояние, което трябва да се преодолее от Исус като „новия Адам“. При първото изкушение - да превърне камъните в хляб става въпрос за това, кой е определящ и водещ - материята или Бог. (Когато по-късно става въпрос за храненето и събуждането на много хора, ние не виждаме повече никакво изкушение.) При второто изкушение - да скочи от покрива на храма става въпрос за преодоляване на надменността спрямо пороците на човешкия живот. Исус преодолява всичко, което му е зададено, (докато бъде избавен чрез Възкресението.) В третото изкушение става въпрос за мощта на съществуващите земни царства или даденото от Бог „небесно царство“. (По-нататък имащото значение за земята предсказано „царство на мира“ би могло да донесе за преобразяването на земния стремеж за власт от Бог.)

Сватбата в Кана.

Тук - *Йоан 2, 1-12* - ние първо се сблъскваме с пример, който илюстрира, как проблемите възникват не толкова от неправилни преводи или от по-ранни, наложени от църквата "корекции" на Евангелията, а просто едностранни емоционални и леко патриархално оцветени интерпретации. Това, че Исус казва на Мария "Какво има между Мен и теб, жено" е било изтълкувано по-късно като пренебрежително отношение. Който обаче осмисли самия текст и види, как Исус в края на краищата прави всичко, което му каже Мария, може лесно да разбере, че изречението има повече възхитителен характер, който се изразява по-ясно по следния начин: "Мила жено, защо ми казваш това!" Първоначалният, незапазил се израз на отчасти сравнително прост арамейски език погледнат от гръцкия би трябвало да означава само: "Жено, аз с теб" - тоест още по времето на Христос не е бил ясен точният смисъл без влагането на някакво чувство.

От тук до кръста се проявява временна творческа връзка на изживяванията между Исус и Мария. Тя действа вдъхновяващо, изживява най-съществените точки на неговия живот и преминава също през духовната промяна.

Ако в съвременната епоха понятието "невеста на Христос" за сестрите от ордена се тълкува само външно, то първоначално то се позовавало на реален вид изживяване.

„Образът“ на Христос в човека, както бе споменат вече в главата за кръщенето в река Йордан, **се слива с мъжкия аспект на душата (Animus)**. Под божествено знамение той може да направи „вътрешна сватба“ с нашите „женски“ дялове от душата. Това **може да има преобразяващо алхимично въздействие дори и дълбоко до самите животворни сили и тялото. Образът на Мария може да се свърже по подобен начин с женския аспект на душата (Anima)****.

За мъжете също може да се предполага понякога пътя през Мария респ. през Марии*. И двата пола могат да поемат пътя и през Исус и през Мария или да поемат и двата пътя, тъй като от душата до хормоните няма човек, който да е или би трябвало да остане свързан с определен начин на реагиране и поведение на собствения пол. Има хора, които имат по-добър достъп към единия или към другия път. На края се оповестява вътрешната цялост. В католическата църква е имало почти забравената днес практика на култа към сърцето на Исус и на "чистото сърце на Мария". Това вътрешно развитие не пита например, дали авторът на тази глава е католик, тоест първоначално не външният вид е имал малък допир с Мария, затова пък не е получил и онези предразсъдъци, които са получили много от практикуващите на външния култ към Мария.

Само този, което поеме такъв преобразяващ път, би могъл да поеме "сам" този път без да има, какво да потиска. Но дори и за него/нея това не трябва да бъде само един път; връзката към другия пол би била напълно възможно по своя собствена вътрешна роля, дори още по-съвършено възможно.

Точно във връзка с това се интегрират в личността и онези духовни части, които сме получили от баща си и майка си.

Дълбоко психологичните елементи могат да се свържат изцяло с религиозното преживяване. По друг начин се опитва да направи това Ойген Древерман. Основните религиозни изживявания би трябвало да се появят при по-задълбочено размисляне на едно отделно ниво, от което влияят върху дълбоко психологичните процеси. Днес съществуват тенденции, **да се гледа на религиозното търсене като на "един цялостен, търсещ**

смисъла и преливащ се витален импулс, който се намира в основата на всички хора, виж Хубертус Минарек: "Възможност или граница на свободата", 1977 Но трябва да се прави разлика между неоформения общ спиритуален импулс и един религиозен импулс в по-тесен смисъл на Re-ligio, на обратната респ. новата връзка на човека с божествената първопричина, на "Отеца", което за религиозните християни е възможно благодарение на връзката с Христос.

Бог като най-голямата тайна на света едва ли може да се разкрие чрез ограничаването върху една единствена наука, изживяване или един единствен феномен, които в най-добрия случай разкриват само отделни аспекти, това става само чрез опита да се признаят и погледнат като цяло различните импулси. Досега това се е извършило в много ограничена степен. Ако споменатият алхимичен процес, а и с това общото ползване на лявото и дясното полукълбо (което днес е обект на търсене с много методи) се прекрачи от християните по техен начин с резултат на "креативно обичащо познание", то битките между теологите ще се превърнат скоро в минало. И тогава би било възможно специализирането върху отделни аспекти, но те ще бъдат признати като такива и не биха претендирали за изключителна валидност. Така допълнението между хората би било справедливо.

Който междувременно би могъл да почувства универсалният принцип на Исус **"Обичай ближния си като самия себе си"**, с течение на времето би могъл да постигне същото сам, а дори и повече. Който се стреми едновременно към тази обич към самия себе си и към ближния, ще забележи, че точно това първо иска да бъде научено. Вътрешното "усъвършенстване" може да облекчи от своя страна тази обич. Въпросът за "чудотворните дела", който би могъл да се постави и във връзка със сватбата в Кана, се разяснява още по-подробно в отделна глава.° Относно божествените женски аспекти на Мария-София° виж по-късно главата "Първото събитие по Петдесетница".

Традиционната теология тълкува това събитие като смяна на гръцкия култ към Дионис или като символична връзка на срещата на Израел с Бог ("на 3 ден...", 2. Мойсей 19:16), както и изпреварване на Страстната седмица, в която виното има по-дълбоко значение.

* Докато на Мария, майката на Исус се гледа като на духовна или душевна майка на онези, които искат да имат своето водене, то Мария Магдалена за онези, които я боготворят, е свързана повече със земния живот.

Мария Магдалена (Мария от Магдала) е била жена, която е следвала Исус. Въз основа на традициите голяма част от хората мислят, че тя е била проститутка, която е променила живота си благодарение на Исус. Исус казва обаче: "Тя е обичала много". Но това не означава непременно много секс, а - или поне - способността да обича (изцяло) хора, да им съчувства и да бъде добра към тях. Тя е обичала Исус, тоест тя го е обожавала като мъж и му се е възхищавала като спиритуален (/духовен) водач. В съответствие с мистичната литература (Якоб Лорбер) тя е пречиствала все повече чувствата си към Исус в смисъл на една духовна любов. Така обичта е била нейният път да разбира все повече Исус и Бог.°

(Вероятно подобно на Клара, жената, която е обичала монаха Франц от Асиси / св. Франциско - който първо я отблъсква и после я приема, когато нейната обич се е превърнала в чисто душевна обич. Във връзка с това съществува интересен филм на немски и английски език, не ни е известно, дали съществува и неговата руска версия.)

Има специална традиция, която се отнася до Мария Магдалена: Легендата за "Свещенния Граал": Йозеф от Ариматия и Мария Магдалена и някои други привърженици на Исус са занесли Граала - първоначално блюдото, в което е била събрана кръвта на Исус - в Южна Франция или Англия. Някои чудеса се приписват на този Граал. (Граалът е също така символ на божествената обич).°

Има още някои по-нови спекулации за Мария Магдалена. Напр. идеята, че е имала дете от Исус Христос, което е било изходната точка на по-ранната кралска европейска династия (на мировингите). Никой не може да докаже такива спекулации от модерните, сензационни книги.

** Споменатите понятия "Анима и Анимус" не са въпрос на вяра. Между другото е налице и опитът на много хора, че мъжете и жените, независимо от това, дали са християни или не, имат т. нар. "мъжки и женски" дялове в психиката си, произхождайки поне отчасти от майката и бащата, където са израснали; които те могат да се научат да интегрират в личността си. Възможно е концепцията на

"Анимус и Анима" да не е изцяло идентична с тази реалност, но тя е опит на вникващите в същността психолози, да я разберат в самата основа.

Въпрос:

Мога ли да оформя с помощта на Бог по-добре отношението си към другия пол?

[Назад към съдържанието на тази страница](#)

Аспекти относно сексуалността, симпатията, чувствеността и любовта.

Развитието на църковните известия за сексуалността както и на противоположните позиции в църквата и извън нея създават впечатлението, че хората се затрудняват изключително много изобщо да разберат, какво означава човешкия, а дори и "християнския" начин на общуване. Външните морални забрани от шестдесетте години са загубили голяма често от своето въздействие; църквите не са и били в състояние да намерят наличната етична смислена основа в традициите, за която биха могли да се довършат мислите по отношение на днешното общество. Възникналата като противоположна реакция на потиснатата сексуалност "сексуална революция" доведе до другата екстремна противоположност на нова идеология с желанието за сексуална изява - пилеене на животворна енергия - и пренебрегване на заложените копнеж за духовно-душевно връзки, които са в състояние да поемат определена отговорност: непрекъснати разриви до неработоспособност. За това и най-късно през осемдесетте години от това остана пълната резигнация, и тук едва бе възможно да се запази отчасти някакъв смислен основен мотив за по-нататъшното обществено развитие отвъд екстремното. Това би могла да се дължи на аспекта за преодоляване на "мисленето да се притежава" От тези векове на дългото борене на човека може да се изолира факта, че и двете, и отговорността и свободата не могат да бъдат осъществени точно и по отношение на връзките между мъжете и жените без да се направи опит за цялостно развитие на човека, или дори те да се свържат хармонично един с друг. Отделни партньорства напр, при които явно или действително това е успяло, сочат, че е възможно да се намерят някакви идеи и импулси за това.

Във всеки случай Христос се обръща към човека в неговата същност и възможност за цялост, за усъвършенстване, което само по себе си създава основата за действителната свобода. **Той не настоява на по-нататъшното разпадане на и без това силно разпадналите се частични области от човека, тоест и на възторженото наслаждаване на всичко, а повече нейната нова интеграция около "мъдростта на сърцето".**

Той не е представител на "принуди", на външните форми и тяхното надценяване или дори и пък представител на злоупотребата с понятия като отговорност, вяност и честност за прикриване на завист, ревност и алчност; за него е важен духът, който лежи в основата на всяко действие. Дори и в брака за него не означава автоматично всичко да е идеално, което извън него се смята за неизгодно.

Да обичаш Бог - и ближните - като самия себе си, тоест и самия себе си, тоест онова правило, с която Христос замени логиката на забраните на Стария Завет, описва на първо място едно универсално отношение, което преминава през всичките тези три области и ги свързва (*виж Марко 12:33; Йоан 13:34; Галатяни 5:14; Яков 2:8*). В това отношение любовта към ближния е нещо по-различно от обикновената инстинктивна грижа за близки и т. н. - не може да включи напълно свободно и самите близки. Въз основа на тази роля на човека като обичаща помощ, навсякъде там, където тя е уместна, то и любовта към самия себе си не е насочена към онази егоистична, а в края на краищата към любовта към себе си - включително и към тялото си като инструмент - чрез който се служи на другите респ. на Бог.

Най-висшата форма на любов е безусловната. Сравни също така и обичта към "враговете", Матей 5, 43-48 - което не означава да се откажем от мъдростта.

В това отношение би трябвало да става ясно, че напр. и съществуващите понякога тези, които приравняват просто сексуалността и любовта или които се опитват да поставят на едно ниво любовта към самия себе си със самоудовлетворението и фантазиите, се намират изключително далече от намерението на Христос. Това което се изобразява повече като вътрешно изолиране на отделни сили и поставя образи между хората и реалните други хора, е една от многото несъвършенства на човека, от която може да се научи нещо, които обаче не могат да бъдат никога цел.

За днешните европейци може да се изживее нещо от трансформирането на сексуалността особено тогава, когато двама човека се доближат духовно и душевно един към друг едва при отделни начинания, като след това те научават да боравят с излъчването на антипатия/симпатия - не на първо място тези, но и тези хора трябва да се вземат под внимание за търсенето на изпълнени със смисъл и навън контакти. Едва по-късно към това би се прибавила и физическото ниво, то не принадлежи автоматично към всяко приятелство или среща. По-същия начин към всяка нова среща не се отнася автоматично и раздялата от досегашния партньор, както това често се случва. По-скоро точно тук е мястото на изпълнена с обич основна нагласа. Силата на сърцето може да привлече и сексуални енергии и те не трябва да изчезнат експлозивно, както това е обичайно днес от културното поддържане на определена форма.

Много от спиритуалните традиции учат вместо потискане и вместо непрекъснато наслаждаване една трансформация на сексуалността, която може да бъде нещо повече от "сублимирането" на Фройд. (...). По-древните източни насоки са имали между другото недостатъка, че те започват точно тук със сексуалността вместо да погледнат през цялото време на целия човек - което в наши дни би могло да спести техники; респ. вместо, както поне днес би било подходящо, да се започне "отгоре", тоест да се започне със запознаването на духовното и душевното ниво. Правилен остава аспектът на източните насоки, че спокойното - не насочено към мъжки или женски оргазми съвместителство може да постепенно да доведе до постигането на съзвучие с цялото същество. И в християнството е имало наченки на тази насока, които днес са изчезнали и трябва да бъдат създадени изцяло отново, подобни знания показват някои наследства на минезенгерите и трубадурите.

Тъй като при сексуалността могат да се извършат подсъзнателни усложнение, като лавиране в опасна ситуация в различните религии тя се свързва с партньорството, с което в последствие може да се борави заедно. Този, който иска да запази този опит в един строг смисъл на брака, може да направи това, ако при предишните приятелства и двамата предварително напълно съзнателно успеят да изяснят, какво искат и какво не искат и се подкрепят взаимно в това.^o

Това древно начало, което важи за Исус, до негативното характеризирание на похотливия поглед към напр. партньорката на друг, не би трябвало да изключи непосредствено въодушевената среща на двама чужди човека - която се среща по-често отколкото се смята и не винаги се разбира правилно от засегнатите лица. "Когато двама или трима се събират от мое име, а съм сред тях" (или в друг също правилен превод "в тях"). Това не изисква специално някакво църковно събиране, някаква специална подготовка, а може да стане навсякъде, където "Духът на Христос" събира двама човека по какъвто и да било възможен повод. Да се подхване всичко това от там, където става въпрос за мъж и жена и когато и двамата намират определена симпатия помежду си и при това да се запази напълно ясно съзнание, което е всъщност изходната точка, е може би трудно, но е световна необходимост. При това тук не трябва да става въпрос нито за някаква връзка, нито за нещо сексуално, а те трябва сами да разберат, за какво става въпрос.

Дори и земният живот на Исус го представя като възможно нетрадиционен. Би могло да стане ясно, че традициите са необходими точно толкова, когато "той не е сред тях".

Една по-добра предпоставка за подходяща връзка между хората е природосъобразното изследване на собствената индивидуалност включително и на "аурата" респ. на излъчването. Дори и като двойка те си остават отделни индивиди, пълното сливане на двамата в една двойка не е било никога цел на Христос.°

*) Човечеството е сложна мрежа, което ще стане по-ясно в следващите глави.

[Назад към съдържанието на тази страница](#)

"Светият плам" (и аспекти относно емоциите).**

В *Йоан 2, 13-25* след сватбата в Кана се описва "почистването на храма". Исус изгонва със съответното усърдие търговците и сарафите от храма. Тук той иска да постави явен знак срещу лицемерието на света, което окачествява храма като Божий дом, а няма нищо друго в мислите си освен да се пазари по най-прост начин в него. Особено, когато положението е такова, че той не може да очаква нищо от градските и духовните служители, той като единствен, който се чувства още отговорен в "дома на моя Отец", се заема сам с това; един вид социална съпротива, без да засяга хората. "Да се подчиняваш на Бог повече отколкото на хората", не е **в никакъв случай раболепно отношение**. И там, където той казва: "Дайте на Кесаря кесаровото, а божието Богу" също не е раболепно държание, както често се правят опити да се смята, а повече стремеж да спести на учениците ненужни разногласия с чуждите обществени сили. Религията и политиката имат свои собствени закони. Да служиш на хората около себе си и "да искаш най-доброто за града" не е раболепно.

В това отношение може да възникне въпросът за общуването на човека с емоционалните чувства. Тъй като не всеки/всяка поддържа емоции на такова ниво като Исус, който е живял непрекъснато в "положително потрепване пред Бог" и съчувствие с хората около себе си и чието усърдие се е дължало на съзнателно добронамерение. При нормалните хора почти всички емоции са първо смесени с проблематични подсъзнателни механизми за дразнене и реагиране – които от биографична гледна точка са различни и се проявяват по различно силен начин, но в основната си структура си приличат много. Дори и без да се задоволяваме с тълкуванията на другите и да улавяме все повече подобни механизми от собствените ни реакции и да ги погледнем и в края на краищата да се справим с тях респ. да ги дадем на Бог, е дълъг учебен процес.

Въпреки, че ние се сблъскваме с психиката, тук не са особено подходящи обичайните психологически методи на анализ и терапия за тези, които търсят Бог и истината. Там, където все още се срещат едностранчивите начини на тълкуване психичните проблеми да се ограничат само върху сексуалността и събитията от ранното детство и там където като "причина" на слабост оставаме така като "обосновка", вместо да наблегнем както Ерих Фром на способността на човека да се развива, то психологията би могла да стане тук пречка по пътя на духовното развитие. Там където психологията, тоест "познаването на човешката душа", стимулира обръщането към душевните процеси и там, където в душата - което е рядко - се вижда нещо повече от химично-електрическата функция на мозъка, нейното изследване би могло да представлява и полезна връзка. Тя би се развила по-добре, ако би имала готовност да проследи познанията респ. твърденията на алтернативните психологически насоки. Няма никаква полза от стремежа да се преосмислят като цяло цели проблемни комплекси по обикновения начин. По-ефективно би било да се търсят първо отделни начини на подобни изживявания като при това съвсем съзнателно се прави разлика, дали става въпрос "за гредата в собственото око" или "за тресчицата в околото на брат си"(Матей 7, 1-5) и кой е отговорен за това. Някои християнски школи биха наблегнали

повече на първото, тъй като е по-трудно и трябва първо да се учи да се гледа на собствените проблематични дела и защото те могат сами да бъдат коригирани; едновременно с духовния аспект църковната изповед има и в такъв смисъл терапевтичен ефект. В психологичната практика на преден план би стояла повече другата перспектива като жертва. Най-накрая ще стане ясно, че малко или много и двете страни вземат някакво участие. Напр. източните спиритуални учения биха наблегнали на връзката с двете като източник на "кармата"/съдбата.

Там където става въпрос за премахване на последствията от тежки преживявания през деня, би могла да помогне и подкрепения от Р. Щайнер метод: преглед на целия ден като при това се започва с всичко от вечерта и се проследява обратно до сутринта. След това става много по-лесно да се върнем обратно в действителността.

Също така е възможно да си направим един вид "огледало на душата" с качествата, които желаем да подобрим и към които се стремим и да го поглеждаме непрекъснато, това е една изпитана практика от мистичната сфера.

Прогресът в душевната сфера допринасят и напр. за подобряване на разговора между повече хора. Многого предразсъдъци и прибързани оценки намаляват до такава степен, че човек става за самия себе си по-прозрачен и може да отдели излишния баласт. Значението, което Исус придава на "не-съденето" и на това, "което идва от устата", не е морална претенция, която не може да бъде изпълнена, а молба да се започне с този процес на учене.°°(Това предполага вместо да се спори по-нататък, първо да се оттеглим на спокойствие и да поговорим спокойно един с друг. *Виж също и главата "Тишината в пустинята"*).

В това отношение има европейски школи, които могат да включат под друго име елементи като известните в йога центрове на нервите и съзнанието - хакри (антропософия, универсален живот и др.) Такива опити не са автоматично "нехристиянски", както това бе предполагано от страна на църквата, а тези центрове в човека бяха познати и на християнските теософи на Средновековието. (*Йохан Георг Гухтел*), и между другото могат да се разпознаят като реалните налични енергийни структури във всеки човек, така както и познаването на особено в Китай известните точки за акупунктура не са автоматично "таоистки" - тъй като те отдавна могат вече да бъдат доказани с измервателни уреди и от известно време и по хистологичен начин в тъканта на човека.

За по-подробна информация виж също и допълнителната страница "Основи на етичните стойности".

**) „Пламът“ в този смисъл трябва да се различава от „Усърдието без осъзнаване“ (*Римляни 10, 1-3*).

Въпрос:

Мога ли да преосмисля по-съзнателно моите емоции?

[Назад към съдържанието на тази страница](#)

За спасителната проповед° (с аспекти за разума).

Много е писано за обрата на стойностите в старото (и днешното общество) чрез спасителната проповед. *Сравни Матей 5 - 7,29*. Някои я приветстват във връзка с обществените дейности. Други омаловажават това като "етика на убежденията" и предпочитат наречената от тях "етика на отговорността" с наказателни заплахи от Стария Завет, войска и др. Други пък се опитват да живеят според това. Извън християнската сфера спасителната проповед се цени (напр. от Ганди).

Дори и от гледна точка на изследване на съзнанието може да се види, че спасителната проповед е отправена предимно към хора, за които съзнанието е нещо повече от човешка аналитика на разума и за които животът не свършва като се погледне отвъд собствените граници. "Духовно бедните", тоест тези които "знаят, че не знаят нищо (или малко)" и са отворени към постоянното релативиране, че Бог знае повече от тях и че може да ги научи на още много неща са "благословени", "небесното царство е тяхно". Това отношение може да се окаже като постоянна силна тласкаща към развитие сила, повече от всяко едно становище, смятано от човека за "умно".

"Тези, които носят страданието със себе си" не трябва да носят само собствената си съдба - и да преосмислят така своята част от състоянието на цялото, вместо лекомислено да пренебрегват всичко - Някои носят и тежко бреме със себе си, което засяга всички техни връзки с лицата, с които живеят, и в края на краищата съдбата на народите и човечеството. Вместо държавници днес това са често основни, базисни движения, и кой им дава необходимото съчувствие, кой се моли за тях, вместо да го прави само силните, известните и икономически силните?

"Кротките" са най-явно доброволно кротките и благите (тоест не само страхливи). Те "ще притежават земното царство" и под тяхно ръководство то може да се запази и да се развие.

"Тези, които са гладни и жадни за справедливост": - не завист, а честно търсене на справедливостта за себе си и за другите отваря човека "нагоре", получават рано или късно отговор, макар и не винаги това, което са си представяли. "Милосърдните" носят съвсем явно доброволно своите събрата и създания нагоре и често също се носят от Бог.

"Тези, които са с чисто сърце" и които са разпознали и са премахнали духовните си очила респ. предразсъдъци, ще погледнат Бог. Това е по-обхватното значение на думата "Не съдете".

"Миролюбивите", тоест създаващи мира, по смисъла на миротворието на Франц от Асиси, остават също така другите да видят, че тук действа по-друга от онези сили, които иначе определят живота. Те се "наричат синовете (и дъщерите) на Бога".

"Преследваните заради справедливостта (/почтеността)" и "заради мене", тоест клеветени и преследвани заради Исус, също се благославят, и така е било многократно вътрешното им състояние, докато външния вид на тяхната същност е страдала. Това не означава, че страданието би било самостоятелна цел.

Тяхната роля като "сол на земята" и "светлина на земята" трябва да изпълняват засегнатите от това. Точно в тази глава Исус се позовава на "законите" и пророците на Стария съюз. Той се захваща многократно с това, което е било правилно преди неговото време, прави го полезно по свой си начин за едно ново време, където не самите закони, а техният източник би могъл да изпъкне на преден фон и където всеки човек може да създаде отново вътрешните си житейски принципи.

Който "се стреми към Божието царство", на него ще се "падне" всичко останало. И тук е видно, **че нивото на мислене на разума не трябва да се разруши, но трябва да се отвори, за да може да се приеме и това, което произлиза от онази висша спиритуална логика. Но тук не става въпрос за това, че земните принуди трябва просто да се напуснат в полза на наслаждаването в отделни спиритуални състояния на съзнанието. По-висшите разбирания трябва да бъдат конфронтирани със земното съзнание и живота, докато светът се преобрази.** Яснотата се запазва или възниква едва, когато по отношение на определени въпроси човек се намира на скалата от незнанието през спекулацията, предположението, теорията, убеждението до знанието, а това е важна основа за развитие. Това представлява разлика напр. в сравнение с онзи чист стремеж към блаженство, както това може да се намери в някои стари спиритуални насоки.°

Този вид по-висше мислене в спасителната проповед (*виж следващата глава*) е насочен и според съдържанието си на първо място към хората, които не искат да я използват само за въвеждане на нов ред на тяхната индивидуална духовна дейност. Самият път се ориентира на първо място към индивидуалния живот, където може да се търси партньор или "ближния" както това бе описано в главата "Кръщение" и "Тишината в пустинята". На това ниво се създават особено отношения между мъжа и жената и едновременно с това се протягат пипалата към допълнителни духовни взаимодействия между повече хора. Това бе описано в главите "Сватба в Кана" и "... любов". Тук при спасителната проповед се залага на това духовно и етично ниво и се отваря едновременно това за обширната духовна насока, което би могло да образува една общност от връзките между хората. Образно това прилича на съотношението от звука до интервала до тризвучието до гамите - към целостта.°

В теологията бе анализирана връзката с твърденията в Стария завет: напр. *Псалм 1* и *Еремия 17:7* и сл. Според *4 Мойсей 12:3* във връзка с *Матей 11:20* Исус е бил смятан за Новия Мойсей. Въз основа на пророчествата в *Захария 9:9* и сл. "*...и владението Му ще бъде от море до море*" е споменато световно значение на оповестеното царство Божие. Едва ли може да се пренебрегне фактът, че в спасителната си молитва той многократно променя в нещо ново законите от Стария завет: "...но аз ви казвам...". Тоест той не говори като равините, тълкуващи писанията, а от съзнанието на божественото послание. Точно това пророческо и месийско качество бе оспорвано при онези, които произхождаха от Стария завет.

***Тук следва откъс от спасителната проповед на немски и английски езикма Матей 5:
Благословените и солта на земята***

[Назад към съдържанието на тази страница](#)

Преображението на Христос на планината Табор (*Матей 17*)

Много от делата на Исус, от разговора с Никодим - *Йоан 3* - през спасителната проповед до лечението на сляпороденото и нахранването на 5000 на планината образуват в своята символиката външния израз на това, което се изразява вътрешно в "Преображението". Това преображение има сходство с източното понятие на великото просветление. Духът е просветлен. Във всеки случай при Исус, а също и при човека, който се намира в процес на разбиране на тези възможности, това се отнася към по-тясна връзка с Бог, който тук се разбира не като абсолютното изобщо, а като същество.

Само "положителното мислене" би могло дори, ако се практикува не с егоистична и не с мегаломанска цел и без техническа манипулация, да приведе мисленето в състояние, което би било по-сходно с това, което може да се получи от Бог; би могло да ни отвори за това. На литературата на тези насоки липсва обаче до голяма степен такава грижливост, така че това често може да завърши в самоизмама.

Но "преображението" все още не е. При него не се прибавят просто на всички хора някаква добавка от положителни програми към собствено объркано разнообразие от духовни "програми", така че в общи линии да се създаде излишък от положителни програми - напълно възможно упражнение. А тук всичко се изяснява чрез възможност да се погледне върху духовните корени, без изкривявания и заблуждаващо поставяне на акценти. Започва да се вижда един по-висш ред във всичко. Ако се наблюдава, как може и в тази насока да протече съзряването на човека, то се изобразява като задълбочаване на психологическите процеси на прочистването, както това беше споменато в главата „Светият плам“. Всичко се осветява от един по-фундаментален слой на познанието. Познанията не са мислене, те могат да се появят със или без мислене, не могат да се насилят, а те освобождават. Тук не е нужно да се потисне светът на мислите, както се опитват някои и други пътища.

Самото мислене се освобождава от инстинктивни реакции и контролиращото аналитично и синтетично мислене става по-лесно инструмент на стоящото над това съзнание на разума. Диференцирането в мисленето напредва - без да стане по-различно ("хладко"). Тук се разбира напр. също, какво точно и при какви обстоятелства нещо е уместно.

При самия Христос може да се смята, че той не е трябвало да премахне всички онези помрачения, които делят нормалния човек от това ниво. Но и за него яснотата е ставала по-голяма. По-късно в така наречената съкровена и интимна молитва за онази яснота, която е имал при Бог преди Сътворението. (*Йоан 17*).

Някои теолози тълкуват преображението и вероизповеданието на Петър на фона на еврейския ден на изкуплението, честващ се едновременно с него респ. на последващия Сукот. (В деня на изкуплението жрецът произнася един единствен път в годината Божието име в най-святото място на храма.) Други смятат това като връзка за издигането на Мойсей в Синайската планина (2. *Мойсей 24:16*).

Към това на немската и английската страница е прибавен откъс от Евангелието на Матей 17, 1-13: Преображението на Исус.

Въпрос:

Мога ли да подреда мислите си по смисъла на разума с помощта на Бог?

[Назад към съдържанието на тази страница](#)

Въпросът за "Чудотворните дела".

Исус не е правел нещо, за да задоволи жаждата за сензация на много хора, а пък да не говорим за това да принуди хората към приемане на вярата чрез външни случки. Целият негов път е пропит от вътрешна честота, какво съответно трябва да направи - тоест не "поради това или онова обстоятелство, за да постигне този или онзи ефект". Леченията са били често "знак", дела в малък мащаб, които са били в основата на нещо по-голямо, по-принципно. При лечението на слепия в събота Исус отговорил, че причината не е в греховете, "а за да може да се изяви действието на Божията сила". *Сравни Йоан 5, 6-9; Йоан 6; Йоан 9, 3 и др. Виж в част 3 главата "Исус и лечението".*

Едновременно с това със сигурност разтърсването на старите начини на мислене и замислянето върху по-дълбокото значение на такива дела е желан страничен ефект. Това, че има хора, които се нуждаят от външно наблюдение, броене, измерване, теглене Исус признава в случая на Тома, който може да се смята като "природонаучния" сред учениците. (...) (*Виж в част 3 главата "Естествени науки и вяра в Бога"*) Той не е искал да принуди никого - което би придобило характера на съд, а и не може да бъде намерена някаква умисъл да се провокира отказа на някой, който не е бил готов да вземе решение.. *Действително си струва да се прочете и "Евангелието на Тома", апокрифна, прецизна сбирка от цитати на Исус, независимо от това, дали са писани от самия Тома или не. Този текст е бил признат от спиритуалните християни в Египет и на друго място.°*

Според това "Чудотворните дела" на Христос не са били основната част от неговата дейност. Често той ги е правел само, за да помогне, след като е бил помолен за това, без да е имало събрани тълпи от хора, той дори е "заплашвал" хората да не разказват за това.

Ако теолозите/теоложките от школата на "демитологизиращата теология" на Бултман днес все още смятат, че те биха могли да пренебрегнат просто тези чудотворни дела респ да ги обяснят като символично описания, то в такъв случай трябва да им се удостовери, че трябва да се нагласят към механичния образ на света и човека през 19 век и че просто не са се запознали с по-новите научни течения. Тъй като тези нови насоки в квантовата физика, в

биологията, в биофизиката, в природно медицинското и парапсихологично изследване, в астрофизиката и др. отдавна са стигнали до мнението, че поне могат да се намерят нагледни помощни средства, които премахват "невъобразимостта" на библейските събития. Това не трябва да представлява търсене на "Божието доказателство", за което отговарят други нива отколкото природонаучното.

Само това е правилно в тази теологична насока, че научното обективизиране не трябва да се смята като предпоставка за вярата.

Отдавна е минало времето на едностранчивостта на древното просвещение. Дори и за научните духове е станало възможно да вярват, без да станат шизофренични. Във времето, когато хората вярват без каквито и да са предразсъдъци на известни от парапсихологията факти, като способността на отделни хора да огъват лъжица от разстояние - въпреки прекалено много измама остава достатъчно невъобразимост - би било просто абсурдно да отречем такива способности на великия Исус Христос. Исус е вършил всичко това със съвсем друга мисъл отколкото удоволствието от огъването на лъжицата, но днес от различен опит е близко до ума да се смята, че Исус действително е могъл да преодолее всички природни сили - и че в точно в наше време е изключително важно да погледнем право в очите този феномен; за сегашния ни човешки образ, за цялостно респ. християнско лечение и др. Този спиритуален възглед на Исус не е противоположност към възприемането на "човешкия син" Исус, който е искал да даде външен пример на отделния човек и неговите социални отношения респ. на общността. Често приемането на такава мнима противоположност води до отричане на "чудотворните дела", тъй като тези хора смятат добронамерено да отблъснат неправилните тенденции, които отклоняват от човешкото и социално критично християнство. В действителност точно тези две неща, взети заедно, показват приблизителна картина на действителната радикалност на Исус и неговата тясна връзка с волята и от там със силата на Създателя.

(...) **Енергията тук не представлява безсъществена сила; тя е едновременно с това действие на съществува Христос.** Напр. в източната йога често енергията се наблюдава изолирано. Но днес има лечения, които се извършват в първоначалния смисъл с молитва, и по отношение на свързаното с Христос най-интимна, вътрешна сфера на човека, която иска лечението и усъвършенстването на човека, която според Христос може да "извърши по-големи дела" от него.

Самото спиритуално лечение и свързаният с него душевно-духовен прогрес остават във всеки случай благоволение, което не може да стане насила, независимо от това, колко добре подготвен е самия човек.

Към "духовните дарби" като дарбата да лекува, "говоренето и обясняването на езиците, пророческите дарби виж 1 Кор. 12, 7-11; Деянията на Апостолите 2, 17-20; и главата "Петдесетница" в този труд.

[Назад към съдържанието на тази страница](#)

Възкресението на Лазар.

До тук всички човешки слоеве на същността, с които са се мъчили хилядолетия наред древните мистични школи, са били разработени изцяло наново от Христос. Така "надсъзнателната" вътрешна същност на човека може да се появи в избиране на физическия живот, на душевното и на менталното. При това се развива способността от другата страна да се изясняват, да се интегрират и да се разширяват все по-дълбоки и по-стари слоеве на подсъзнанието.

Пътят в древно египетските мистерии е преминавал напр. от духовно-душевното надолу до силите на физическата воля за живот.

При възкресението на Лазар - *Йоан 10,39-11** - се загатва нещо още по-дълбоко. Първоначално някои вероятно второстепенни подробности наподобяват очебийно на онова въпросно египетско познание. То съдържа и едно изживяване, при което човек е прекарал три дена в състояние, което модерните парапсихолози познават като „Out-Of-Body-Experience“ тоест като изживяване извън собственото физическо тяло, като в сън, но напълно съзнателно. Тялото е лежало там привидно мъртво. След това човек е имал вътрешната убеденост, че би продължил да съществува като душевно-духовно същество след смъртта. "Иерофантът" е трябвало да внимава тестваното лице да се събуди най-късно след три дена в земното съзнание, в противен случай събуждането не е било възможно повече, след което е започвало разлагането на телесната материя. Точно това ни съобщава и Лазар, след четири дена "той се е вмирисал вече". По-дълбоко **до физическата материя е трябвало да действа онази сила**, която го е "повикала обратно". Чрез библейската случка се прокарва тенденцията да се демонстрира, че християнският дух може да се разпознае също и даже особено в материалното и във видимото, външно деяние; - тенденция, която можеше да се поеме едва в наши дни отново, след като мистиката на ранните хилядолетия напр. е прониквала първо през духовно-душевните слоеве.

Вероятно подобни изживявания, да се чувстваш извън физическото си тяло, би трябвало да са причина за ученията на всички религии за живота след смъртта, отколкото на философските спекулации, които не отговаряли особено на човешкото състояние на съзнанието през пред-, древната и античната история. Подходящо представяне може да се намери при *Жан Гибсер "Произход и настояще"*. Той различава архаична, магическа и митична степен на съзнание пред тази степен на абстрактното мислене и на интегралното съзнание. Дали са били необходими разрывите между тези две степени, е друг въпрос; във всеки случай днес е възможно тяхното преосмисляне. Р. Щайнер набляга също така на несравнимостта на по-древните видове съзнание. Само нотки от това могат да се намерят в различните възрастови степени на отделните подрастващи хора.

Сравнението с античните ритуали на освещаването не трябва между другото да означава, че възкресението на Лазар е било уговорено между всички участващи ритуално действие както и в Египет. **В повечето случаи Исус е отделил своите деяния в живота от култовите наредби от време - напр. събота, пространствен - напр. храма или зависещ от отделната ситуация вид.** Едва от позицията на тази си свобода той е използвал все пак от време на време положително такива обстоятелства напр. празниците по време на Пасхата, храмът,... Днес той може да бъде идол в общуването с някои и други модни тенденции, напр. приемането на астрологични аспекти, "места, вдъхващи сила", обичаи. (*Виж също книгите на Марко Погачник : "Пътища за земното лечение", "Земни системи и култът за Христос", ...*)°

Във връзка с възкресението на Лазар Исус и образуващото се около него обкръжение се вижда все по-силно навън като едно цяло. Това показва едно разширено съзнание на Исус, което обхваща и кръга на учениците и по този начин прави плодотворна по-голяма социална среда. Сходно разширяване на съзнанието може да се прояви и днес при хора, наследници на Исус, когато те излъчват навън груповата си активност.

Следва пътя на страданието. С думите си главният свещеник прави връзка между това, което трябва да се случи с Исус и съдбата на народа (*Йоан 11*). В пророческото си виждане той възприема правилно, че Христос ще умре за всички. Но той интерпретира погрешно, че Христос ще причини вреда на народа, ако остане жив. Това изисква наличието на едно съзнание, което е в състояние да разбере процеси и връзки отвъд самото мислене, като това е способност, която трябва първо да се придобие. Това не е идентично с инстинктивно явяващите се образи. И най-дълбоките причини могат да се открият, да се разпаднат и да се създадат. Няма отрицателни или други мисли, които да се наслояват повече полусъзнателно, те не могат да се превърнат повече в проблемни структури, действащи в по-дълбоки, физически слоеве. Тази проблематика се решава и назад, когато човек проследи тези закони. Освобождава се пътят към едно свободно, творческо бъдеще.

**За това на немската и английската страница откъс от Йоановото евангелие 11:
Възкресението на Лазар.**

Църковният настояник Клеменс от Александрия е притежавал разширена, "тайна" версия на Евангелието на Марко. По негово мнение то е било "спиритуално евангелие, което може да се използва само от тези, които са се намирали в процес на усъвършенстване", служейки на техния "познавателен напредък". Тук е имало места от записките на Марко и Петър, които са съдържали възкресението на Лазар, като те са били пропуснати в Евангелието, предназначено за всеобща употреба. Само Йоан респ. неговите ученици са записали открито такива събития в евангелието. Клеменс представя Христос като "мистагог" респ. "йерофант"(първосвещеник), тоест като този, който - за разлика от древните "мистични култове" - ни в въвел респ. посветил в новите мистерии (тайни на вярата). (сравни Проф. Мортон Смит, "The Secret Gospel...", което междуременно беше причина да се направят съмнителни изводи.).

Въпрос:

Мога ли да предугадя, че Бог помага да се преmine през живота и смъртта, както и деня и нощта?

[Назад към съдържанието на тази страница](#)

"Овците".

Известно време преди миенето на краката привържениците на Христос са се споменавали като "овце" - *Йоан 10, 11-18*, както и самият Христос е споменат на друго място като "агне". Тук отново се набляга на наличната респ. открита отново откровеност на учениците - специално за това, което идва от Христос -, така както и същата връзка между Христос и Бога макар, че той може би е напълно съзрял, на едно определено ниво човек може да се почувства отново като с бяла риза, като дете. Действителният прогрес води - дори и отново да трябва да се преосмисля гордостта - повече към скромност, нараства прозрението, че всички хора имат значителна, но в края на краищата малка роля спрямо Бог. Тук може да се говори и за "смирение", но в един свободен и духовен смисъл, не в смисъл на раболепно държание спрямо земните авторитети, както това често води до недоразумение. Не случайно в същата глава Христос казва "Аз съм вратата". Този, който отвори същността си респ. сърцето си за Бог, за него той също е отворен като врата, която води до Бога, предпоставка за всичко останало.°

"Овците" се противопоставя на "козите" (напр. Матей 25:32-33).

[Назад към съдържанието на тази страница](#)

Христос и "миенето на краката" и миропомазването чрез Мария от Витания.

Останалата част от Евангелието се отнася все повече към символични събития, където липсват по-подробни съпроводителни учения. Най-късно на това място можем да оставим настрана нагласените комерсиални "Всички-разбулващи-истории-за-Исус", в края на които ние все още не знаем нищо. Тук също могат да бъдат полезни някои външни познания, но решаващото може да се разкрие единствено само чрез медитативно разсъждение. За други това може да представлява само импулс за собствените опити за познание, и нито един свещеник или историк може да ни отмени това.

Миенето на краката се описва в текста на Библията *Йоан 13, 1-20* - като пречистване . Тъй като по-късно подобни "езотерични" места едва ли са били разбрани, то те са оставени без цензура. Съответното лице е "напълно чисто", тоест не става въпрос за краката, а за символичното им отношение в целия човек. В различните култури онзи начин на мислене е било разпространено в аналогии. Същите функции могат да се намерят и в човешкия организъм, тоест в микро- и микрокосмоса, както и във външната природа, тоест в макрокосмоса. Краката символизируют земното, тяхното движение следва волята. Дали външно човек ще "поеме" този или онзи път, изисква решение на волята. Пречистването на тази воля и нейните противоречащи се необикновени постъпки се проявява като съдържание на миенето на краката. Сравни също, че Исус придава в *Матей 25, 31 и сл.* по-висока стойност на Доброто Дело отколкото християнските неискрени признания.°

°Във всеки случай обаче това дело, както и всички останали събития, не представлява просто само повторение на дадените в годините преди това импулси за пречистване на отделните части от същността на човека. Всичко се намира под новото знамение, че Исус знае вътрешно, че "е настъпил неговия час" и че неговите ученици трябва да съзреят, за да разпространяват "това нещо".самостоятелно в по-големи кръгове. Целта не е само развитието на неговите лични качества, тук добрата воля като се погледне върху вътрешното аз както до този момент. **А това по-висше неегоистично аз - а сега и сято с "личността", може да се слее сега все по-силно с онзи "Христос, който вече е получил образ в нас"; като аз на Аз-овете".** Тук става все по-малко въпрос за личната съдба.

Първоначално това изживяване може да се опише така, че при вътрешното осмисляне на това дело може да настъпи такава чистота, така че сега всичко да се направлява по-пряко от самия вътрешен източник през различните слоеве на същността. Но това е първо волята. Чувстването и разпознаването ще се усъвършенстват едва в по-нататъшния процес така, че човек да може по-точно да си обясни защото на своите импулси. И Бог следва в нас реда, който на по-дълбоко ниво показва израстването на едно дете. Но това не означава, че тази част от развитието преминава напр. "без разум". Човешкото развитие на етичното чувство и на ясното познание е било и преди това силно насърчавано. Само по-нататъшното усъвършенстване в смисъла на Христос, както това сега става с волята, липсва още тук.

Друг вид изживяване на тази трудно описуема фаза би могло да се намира във връзка с осъзнаването на собственото съзнание респ. на погледа, с който "ангелите" респ. висшето Аз биха могли да наблюдават живота. (Наподобяващото на ангел) по-висше Аз може да се прояви сега още по-силно свързано с Христос и претърпява по-този начин определена промяна. Изживяванията с ангели са днес напълно обичайни в някои части на спиритуалните движения, докато християните въпреки Библията в повечето случаи се колебаят, дали изобщо има подобно нещо, да не говорим за въпроса, какво всъщност означава реално "собствения" или по-народному "ангел-спасителя" и как би могла да изглежда една такава връзка. Христос е този, който се грижи за оформената, лична същност на човека и за запазване на придобивките на човешкия живот при откриването за неличните светове на силите на "ангелите". И за Христос човекът, имал такива изживявания, далеч още не е съвършен. Още в *Йоан 1* учениците придобиха първите впечатления в това. Някои от ориентираните спиритуално лица смятат, че по принцип става въпрос само за изживяването с ангел и след това да се отдръпнат от земното, но между другото изследването в тези области предпоставя изключително много създадена вече стабилност, ако не искаме да свършим в лабиринта на илюзиите; разбира се с тази фаза започва и истинската възможността за всеобхватно проникване на земното от разума. Като допирна точка ще споменем само, че Р. Щайнер като изследовател на разума приписва още много епохи на еволюцията на човека на земята, така както и много други насоки. Мисля, че тук не трябва да се подчертава, че и други практики като хипнотичното-спиритичното "викане на духовете" нямат абсолютно нищо общо с представеното тук архитипично основно изживяване на ангела. Между другото има много сериозни стремежи на хора да бъдат в контакт с ангелите в техния всекидневен живот.

При миенето на краката досега едва ли е направило впечатление, че онова място - напр. *Йоан 12* - се намира в тясна връзка с това, как **Мария от Витания символично миропомазва Исус и изсушава краката му с косите си**. Как е представена тя тук - като човек сам за себе си или също като олицетворение на женските аспекти на Бога както те биха могли да бъдат приписани на други места на Мария, майката на Исус и Мария от Магдала - която вероятно не е идентична с Мария от Витания? Защо това става преди известното миене на краката? За първите - но във всеки случай противоречиви - признаци на феминистичната теология на изживяването има сигурно още неоткрити или само отчасти открити съкровища. "Последното миросване" напр. на католическата църква може да се разбере също като отзвук на това събитие.

Забележително е освен това, че миенето на краката не представлява еднократно дело от страна Исус, а че и самите ученици се окуражават помежду си да си измият взаимно краката (подобно и на това причастието - първоначално - е било дадено просто на създаващата се общност в смисъла на свещеническо достойнство на всички). Станалата по-чувствителна при миенето на краката воля респ. жизнена воля се **излиза от собствената същност и се прехвърля към обкръжаващите ни**, първоначално към този, който е пред нас и на когото той/тя мие краката, след това към солидарната отговорност за други хора и учениците като цяло.

Миенето на краката може да се разбере и като в служба на другия. Само чрез това миене на краката ставате "част от него" както казва Исус. В много отношения това подчертава широкото значение на тази стъпка. Тук се засяга преди всички онази сфера, която младите хора наричат така: той/тя "ходи с мен" Във всеки случай тик не става въпрос "да имаш просто някаква връзка", а "да бъдеш в (жива) връзка". Миенето на краката може да се разбере само като "стъпка напред". Външната проява на това действие няма никакво значение. Да се използват външните действия като нагледен пример и за вътрешни действия и процеси в човека според алхимичната практика, има смисъл, но само и с правилната вътрешна настройка към тях. Дори и вероятно правилната настройка на действащия свещник не би била достатъчна, необходимо е и самото лице, тъй като за него всъщност става въпрос. Това важи и за причастието - теолозите нямат единно мнение за неговите различни аспекти, до известна степен те дори имат право, но аспекта на съзнателната промяна на самото лице, за което всъщност погледнато директно става въпрос, не са оценили достатъчно нито католическата, нито евангелската църква.

Ако при най-обикновените учения са били напр. 5000 човека, а по-късно допълнително 500 или 70, които са последвали, то при миенето на краката са участвали в самото начало само единадесетте ученика, които са учили много от Исус и са били подготвени по този начин да могат да използват възможността. Вероятно Юда още не е бил тук в състояние на това. А и самият Исус не дава всичките си учения едновременно за всички, а постепенно стъпка по стъпка. Но във всеки случай е възможно отделни хора да напредват, когато техните дълбоки размишления започват с тези, насочени към разпъването на кръст събития. Това се опитаха да направят и християнските розенкройцери. Миенето на краката, бичуването, поставянето на венеца от тръни, разпъването на кръст и полагаването в гроба, възкресението, възнесението са били наречени "християнско освещаване". Прехвърлено в дълбочината на по-новото време, от това са се получили и съновидения на седемте дена на *"Химическата сватба на Кристиан Розенкройц"*, което през 1616 бе публикувана прикрита като сатира от лутеранския теолог Й. Ф. Андреае.

Такава стъпка не приключва в повечето случаи с първото външно, медитационно изживяване или по време на сън. Битието на човека с всичките му способности и качества може да се разшири в много насоки, други стъпки могат да последват, да се застъпят с предните, но в известен смисъл новите качества ще бъдат завършени едва, когато се довърши предходното, върху което те се основават.

След миропомазването във Витания следва в *Йоан 12* пристигането на Исус в Ерусалим като Месия. След миенето на краката в *Йоан 13-17* се предават например оповестяването на предателството от Юда Исхариотски, прощалните речи и съкровенията на Исус.

Често теолозите смятат миенето на краката като символично действие, което сочи за приближаващото разпятие; или пример за служене с помощта на пречистващата Божия любов. То бе оповестено също и като пряко въздействащо деяние.

Тук на немската и английската страница са прибавени откъси от Евангелието на Йоан 13, 3-15: Миенето на краката.

Въпрос:

Мога ли да помоля Бог* - ако все още не сте го направили – добрата воля по отношение на човека, който се намира срещу мен да премине в моята плът и кръв - дори и това да е уморително?

*По-късно - вместо моля се (молитва) - вярвам, тоест убеден съм в това. По-късно почувстване на Божиите деяния (милост).

[Назад към съдържанието на тази страница](#)

Тайната вечеря: пристигането на Месията, залавянето и бичуването.

Исус е дошъл в Йерусалим като дълго очакваният Месия - *Йоан 12, 12-19*. Утвърдената свещеническа каста е разбирала да упражнява целенасочено натиск върху „психическите копчета“ на човека и по този начин да направи отчасти настроението на масите отрицателно. Индивиди, които обръщат внимание в себе си на негативното и безразличното и се стремят към преобразуване, биха могли да получат онази стабилност и тясна връзка с Бог, с която не биха могли да се манипулират повече така чрез масово внушение - и външни отрицателни сили, като бе направен опит да се докаже тяхната реалност в явления на 20 век.

При пленяването в *Йоан 18* – войниците буквално се отдръпват и падат – Христос показва, че не се намира под техен контрол. И въпреки това той доброволно се оставя в техни ръце.

"Бичуването" на Исус - *Йоан 19, 1* - улучва гърба му. Средната сфера на човека, неговото чувство, силата му за преодоляване на страданието в емоционалното са качества, които могат да възникнат при медитационното разбиране, а не просто пасивно отчаяно страдание. И въпреки това всички християнски мистици, които доброволно или недоброволно изпитват това в същността си, разказват за болка. Но Христос не бяга изплашен и изпълнен със страх от тях, което сигурно - както един индийски майстор, владеещ Пратияхара, тоест потискането, отдръпването на сетивата - му е било възможно. Тук по скоро може да се предположи разширяване на съзнанието върху страданието на другите хора.

Тук трябва да се отбележи, че не е било цялата истина, когато, както беше споменато бичуването на Исус е направено като символ на определена "степен на освещаване", тоест степен на развитие на днешния човек по пътя към по-голямо усъвършенстване. Същинската стъпка се предприема от Исус още на **Тайната вечеря** след миропомазването във Витания (*Матей 26, 26-29*). Тази вечеря е най-добрият символ за това, което Исус дава на страдащите хора. Хлябът е преди всичко символ за субстанцията (респ. душата) на Исус Христос, на "словото". Виното е символ за божествения дух на Христос, който одухотворява словото в името на човеколюбие. Католическата църква наблегна на промяната на материята на хляба и виното в плътта и кръвта на Христос, евангелската църква наблегна на честването на възпоминанието на Христос. И двете имат право в това отношение - само при обикновената "светена вода" научни изследвания показаха промяна на ъгъла на водните

молекули. Но същинската важна точка би била промяната в самите участващия като самият той концентрирано се настройва да бъде преобразен от това, което се излъчва от преобразуваната и преобразуващата "плът и кръв" на Христос. За това хлябът и виното са едновременно нагледна помощ. Някои хора се опитваха също да се настроят духовно без хляб и вино към преобразуваната и преобразуващата "плът и кръв" на Христос - и са почувствали въздействието. Но това е сравнително по-трудно. И ако някой желае да практикува благословена вечеря без да има претенции за църковно "тайнство", това би се наричало по-скоро "вечерите на Агапи" - "вечерите на любовта".

Бичуването може да се разбере като един вид външен, карикатурен отговор на невежи сили на това, което всъщност се случва и не би трябвало да се поставя в центъра на самото преживяване. Същото важи и за последващото коронясване с трънения венец. Понякога едностранното наблягане на страданието в древната християнска езотерика се отнася например към такива нови познания като древния начин на Йоан Кръстителю спрямо начина на учене от Христос и неговите ученици. Човек може свободно да избере, кои от тези пътища той ще поеме на първо място.

От теологична гледна точка бе дискутирано дали Тайната вечеря не представлява собствена форма на еврейската пасхална трапеза Passah- (Pascha-) или дали Бог не е заменил стария празник, предвещавайки себе си буквално като „жертвоприносително агне“. Новият Божи съюз с хората (Новият завет) чрез Исус (*Лука 22:20*) се смята свързан с *2 Мойсей 24:8*; *Йер.31:31-33*; *Ис.53:12*. В хляба се вижда преди всичко личността на Бога, а в изливащата се кръв изкупителния дар. Други от своя страна се съмняват в идентичността на преданието (т. нар. думите на Исус) - които от своя страна едва ли дават повод те да се причислят към най-старите апокрифни източници.

Тук на немската и английската страница са прибавени цитати от Матей 26, 26-29 за Тайната вечеря (Светото първо причастие, Евхаристия).

Въпрос:

Мога ли да помоля* Бог да ми дари свойството да работя в мир с другите - ако все още не сте го направили - дори и това да изисква да се пренастроя душевно ?

[Назад към съдържанието на тази страница](#)

Коронясването с венеца от тръни и прощалните слова.

Тъй като бичуването е било обичайната минимална мярка за наказание при римляните, тълкуването на това понятие в смисъл на предхристиянските мистични култове застава тук на заден ход. Поставянето на венеца от тръни - *Йоан 19, 2-3*, едно от последващите понятия от тези мистерии, не е съставна част на обичайния римски репертоар.** Иронията тук може да се разпознае напълно ясно. Тръни вместо злато. И все пак остава въпросът, как се получава така, че войниците се позовават толкова точно на мистериозните традиции, макар и в момента те да не осъзнават. Макар и да са осъзнавали външната прилика - много от римските войници са били привърженици на такива култове - те не биха могли да редуцират във всеки случай Христос до познатия им начин на това преживяване.

Докато златната корона би била символ на господство - не непременно това трябва да се разбира погрешно - трънения венец при Христос е бил символ на един вид майсторство, без някаква валидност и значение в света. Като при това тръните са бодели главата. И тук трябва да се търси не само болката, а и силата да се преодолее цялото мислено отчаяние, от което няма и следа у Христос. Те се откриват само в момента, преди той окончателно да се е решил да не иска да остави "чашата". С бичуването и поставянето на трънения венец откриваме нещо загатнато, което в известен смисъл заменя миенето на краката, дори чувството и познанието - упорствайки на всички противодействия - изглеждат почти "свети".

Споменатата непрекъснато тенденция по време на нещо да се надминава себе си, ползва като сила отношението към нови движения като движения на мира, екологично движение, спиритуални стремежи, които искат да "излекуват земята".

Както и при "бичуването" при поставянето на "венеца от тръни" става въпрос за реакция, лоша имитация на това, което вече се е случило преди това. Действителният момент, когато се проявява как от положителното израства онова духовно отваряне, се намира в „**прощалните слова**“ на Исус, *напр. Йоан 13,31 - 17*, и при срещата си с Пилат, *напр. Йоан 19,5** (*"Ето, човека", което от медитационна гледна точка може да се прояви като предчувствие на Исус Христос като първообраз на избавения човек.) Не само миенето на краката и Тайната вечеря като такива, а и словата на Исус бяха дела.

Според тези познания би могло да има смисъл там, където става въпрос за "християнско осветяване или стъпки на развитието" да се вземат под внимание положителните основи.

***) В историята на религиите е имало фигура или шут, върху която респ. който се изливал гнева на народа. В Стария завет е имало изкупителна жертва, която е трябвало да изкупва греховете на народа (*3 Мойсей 16:15*). И в двата случая това е имало ефекта на символичен ритуал. Поради това традиционната теология се опитва да представи, че само Исус е могъл да бъде изкупителната жертва за всички. Въз основа на тези намеци за жертвоприносителните култове някои от критиците в теологията се обръщат със съмнение към мисълта за жертвоприношението. Това може да се смята за лекомислено - но както това бе описано по-горе, в историята се крие повече отколкото гледната точка на жертвоприношението. Става въпрос и за неговата цел.

Въпрос:

Мога ли да помоля* Бог - ако все още не осъзнавам това - да съжителствам мъдро с групировките, към които принадлежа, дори и това да изисква от мен да работя упорито върху мислите си?

[Назад към съдържанието на тази страница](#)

Разпъването на кръст и полагането в гроба.

Гледищата за разпъването на кръст и полагането в гроба на Исус са все още различни отколкото относно други моменти в неговия процес на развитие; от една страна това се дължи на приписаната им от църквата стойност, от друга страна на това, че тълкувателите искат да подредят всичко в съответната си мирогледна система. *Напр. Йоан 19, 12-37*.

Така гностичните стремежи на края на ранното християнство, искаха да се занимават с Христос. Но на тяхната старогръцка основа те обаче не можеха да се представят, че едно такова голямо светило може да бъде родено от жена и да умре. Това означава, че той е станал видим като ангел респ. както по-късно това бе приписано на някои източни майстори, е използвал само мнимо тяло, което не е било смъртно, а просто отново е изчезнало. Тъй като в тяхното учение земният живот и материята са важали като вечно зли, твърде далечна е била представата за тях, че едно такова същество е трябвало да мине през всички моменти на земния живот или даже да проникне със светлината си. Понятието "гностичен" се използва за разлика от апостолския гносис, като тази разлика бе призната дори и критика на сектите Ф. В. Хаак. Но в такива учения е имало най-различни преходи, напр. гностичното "евангелие на истината" признава, че Исус е бил разпънат на кръст.

Хората с материални или отблъскващи нагласи не са разпространявали само легенди, че Исус е бил извънбрачен син на римски войник, което при тогавашните морални представи е било нещо максимално унижително. Освен това се е спекулирало, че Исус не е бил умрял, а че за него са се полагали грижи респ. че е оздравял. И до днес има подобни опити, напр. да се свърже гробът на вероятно стар мъж на име Исус от Кашмир с библейския Исус. Поне

още един друг, все още неоткрит европейски гроб на Исус се появява в модерната литература. Тук трябва да се прибави, че Исус или както също са го наричали Йеошуа, Йешуа, Йесат, не е било единствено по рода си име. И в апокрифите (неприети в библейския "канон" писания) се появяват още много различни Исуси. Исус Сирах, Исус бен Пандира...

Отчасти във връзка с такива тези са се появили противоречиви резултати от изследванията на туринския платно на Исус. Веднъж платното е съдържало пращец от времето и родината на Исус, после пък е произхождало от "Средновековието". Веднъж картинният отпечатък се е проявил изведнъж от силно енергичното излъчване, напр. чрез внезапно разтваряне, друг път следите от кръв върху него са били знак за това, че Исус все още е бил жив когато е бил свален от кръста. Новата научна преценка говори от друга страна за това, че платното е истинско и че изображението има необикновена причина на възникване. Това може да помогне на хората да напреднат в земния си разум към реалността на събитието около Христос (*сравни забележките за пътя на ученика Тома в част 3, глава "Естествени науки и вярата в Бога"*). При Лорбер само "расото от Трир" се смята за неистинско, това обаче с очевидната цел да се търси вярата дори и в същността и да не се прави зависима от такава смесица от изследвания, находки и теории за външни изкуствени произведения.

Такива изследвания могат да бъдат импулс за медитационни изследвания. При това се намеква, че има нещо, което не се побира в нито една позната схема на живот и смърт. *Сравни също и Грьонболд "Исус в Индия - краят на една легенда" (на немски език). (...).*

Както бе установено по-горе, често свидетелствата на мистиците са полезни, за да се доближим до въпроса за значението на предишните събития за настоящото развитие на човека и оттук на въпроса за техния характер. Колкото повече спиритуален опит има човек в тази насока, толкова повече той разбира. Възприятията на християнските мистици и стигматизираните - носителите на петте рани на разпнатия Христос - са отчасти сходни без никакъв контакт един към друг; те съдържат някои неизвестни в Библията подробности за преживяването на Исус, но са подобно в това от Франц фон Асиси до Патер Пио и Тереза фон Конесройт. Всички са били единоподушни, че разпъването на кръст и смъртта на Христос са реални и са се отпечатали дълбоко в този свят и неочакваната или пък съзнателна връзка с това събитие може да преживее невъобразимо страдание, но също така и невъобразима, не спускаща надолу, а изтегляща всичко нагоре сила. На екзистенциалният, засягащ цялото същество характер на разпъването на кръст се доближава животът на такива изключителни личности отколкото засягащ само интелекта начин на действие. При темата живот и смърт става въпрос за нещо повече отколкото за отделни слоеве от същността, които участват общо тук, тук включително и "причинното" ниво на създаването на принципи и съдба. Дори и хора с не толкова ясно изразена мистична връзка към Бог могат да използват медитационно събитията като връзка с действителността, независимо от това, колко несъвършено е това. Чрез словото към разпнатия с него престъпник, че скоро той ще бъде заедно с него "в рая", Христос намеква, че е възможно и бързо разбиране на неговия път.

Съзнателното проникване на тези дълбоки процеси от човешкото съществуване, които са свързани с унилоост, страдание и дегенерация, може да се прояви като реална съвременна възможност, независимо от това в какъв размер. Макар, че тази възможност не е обвързана към сезона или географското място на събитието, изглежда Велик ден улеснява изживяемостта. **Като че ли към древния, сезонен и традиционно определен ритъм от преминаване и обновяване чрез Христос е била прибавена друга "октава".**

Това, че Исус не признава повече споразумението, че физическата материя противопоставя на духа непреодолими бариери, бе показано още в случая на Лазар. Нищо освен Бог, независимо от това колко мудро или негативно, важи вечно за неговия поглед, в края на краищата притежава способността за промяна. Колкото по-дълбоко респ. несъзнателно е това, което се преобразява, толкова по-трудно се оказва влияние върху това.

При разпъването на кръст, както и при описаните малко преди това събития, едновременно със силата за преодоляване се наемва и за едно универсално съзнание, напр. в думите на кръста, чиято кулминационна точка е "Свърши се!" Свързаната с това осезаема, универсално помагача **"жертваща любов"** не може да се изрази достатъчно и в древната, звучаща почти юридическа формула на "жребия на човека чрез жертвата на Исус". Тя може да важи днес като опит, който да подпомогне разбирането и за съзнанието на разума; първоначално тя би могла да представлява и приспособяване към света от представи на тогавашните израелити, там където е ставало въпрос да се омилостиви Бог чрез принасянето на ритуална (животинска и др.) жертва. Виж по-долу.

Още по-малко онези други теологии, в които се набляга основно напр. на това, че до смъртта си Исус остава верен на принципите си, дават достатъчно обяснение за мистични изживявания, както и за техните психически съпътстващи явления като белезите, гладата и др., сравни напр. *Турстон "физическите съпътстващи явления на мистиката"* и *"Хъохт "От Францискус през Патер Пио и Терезе Нойман", както и следващата глава.*

Роберт Шелдрейк, биолог, който поради цялостните си основни идеи е станал известен в новите спиритуални движения, откри теорията на "морфогенетичното поле". Ако маймуни на един остров са развили дадено умение, то маймуните от същия вид на други отдалечени острови без никакъв външен контакт са развивали същото умение. В такъв случай би трябвало да съществува едно свръх случайно влияние чрез силово поле, което свързва животните от един и същи род. Когато авторът Руперт Шелдрейк запитал, дали би могъл да си представи, че напр. развитието на Исус до разпъването на кръст респ. възкресението би могло да излъчи такова силово поле върху цялото човечество, след учудващо размисляне той отговорил "Да, но тук би се предполагало наличието не на едно морфогенетично поле, а на спиритуално силово поле."

Това също не е "Божие доказателство", но някои нови научни течения представят вече по-добри възможности за сближаване с тези трудно разбираеми връзки, отколкото теолозите, които се придържат догматично към старите учения или просто не обясняват трудно разбираемите неща.

Дори и при разпъването на кръст се проявяват нотки - но без никаква идентичност с - древни инициативни ритуали. Кръстът респ. дървото, на който се обесва човека, се среща между другото на север - сравни митовете на Один, който е висял девет дена на едно дърво и през това време е изживял нещо висше. Мотивът на гроба като място за освещаване е било широко разпространено по времето на мегалита, в келтско време също и особено ярко изразено в пирамидната култура на Египет. Пирамидите, независимо от това дали са били погребално място - което не е доказано, тъй като надписа с името не е достатъчно доказателство - или не, те са били ползвани култово както и келтските гробни хълмове. Тъй като днес би бил необходим прегледът на прекалено много факти, няма да оспорваме тук това. На Р. Щайнер е направило впечатление, че и двете духовни течения на развитието, мотивът на кръста и на гроба при Христос се вливат отново един в друг.

Преизживяването на разпъването на кръст, респ. "Полунощ на душата", на "мистичната смърт", на преминаването през една безпомощност от всичко, към което човек би могъл да се придържа, което всички известни християнски мистици (напр. Майстор Екерхарт) са почувствали под една или друга форма, има определено сродство с върховното изживяване на йога, на Нирвикалпа самадхи респ. изживяването на пустотата на "нирвана". Християнската мистика донесе обаче изживяването, че в респ. зад тази празнота има отново "нещо", а именно Христос респ. Бог. Това, че е възможно преминаването на тази нирвана по индийския начин в нещо, което се намира зад това, ни показва Ауробиндо. По пътя на християнството може още от началния момент на религиозния път да има нещо от тази, намиращо се зад всичко изобилие, тъй като проникналото през земята същество Христос представлява връзката.

Създава се впечатлението на трудна промяна, когато някой като Ауробиндо се конфронтира със сили, сугериращи се с развитието на Христос, но я няма основата за това. Но това в никакъв случай не е нещо невъзможно, нека да си спомним само за случая на момчето-индус, което е нямало понятие от християнството, но поради своето интензивно вътрешно питане към Бог изведнъж е изживяло Христос, нещо което той по-късно преработило в книга (Издател Фризо Мелцер " Садху Сундар Сингх"). Дори и при хиндуистките упражнения тантра внезапно при хора, които повече са предполагали, че ще видят индийски божества, се е появявала визия за Христос. "Духът е там, където иска".

За утвърдена върху християнството като религиозна общност трудно използваема, но толкова по-интересна за други културни кръгове би могла да бъде идеята на Р. Щайнер да види в Христос слънчево същество, което в предхристиянско време е било добре познато на някои висши мъдреци; *Виж глава "В началото бе словото..." в този текст и част 3, глава :Старият Завет и предхристиянските религии".*

Преди 2000 години ние виждаме олицетворението на Христос на Земята като мащаб за преломна точка на световното развитие, поемайки я респ. **човечеството върху себе си, приемайки я отново в живота си**. Старите култове са отчасти дегенерирани, както по-късно и християнството става повърхностно, но изследването в такива насоки въпреки това би имало значение. Христос би се показал като нещо, което не помества понякога в отредената му роля като гарант на властта на една отделна религиозна общност. Същество, което олицетворява точно обновеното общо човешко, "новият Адам" на Голгота.

От теологична гледна точка във връзка с разпъването на кръст се говори за опростяване на всички духове, сравни *Йоан 1:29*. Това, което може да се изживее, е, че това „избавление" се нуждае като зародишна възможност от съзнателното решение и „последваща дейност", за да може да се прояви реално в живота. Това, което може да се изживее реално, е, че при настройката за водене на живот чрез дадения ни от Христос Бог, този живот може да протече по-органично отколкото при нагласата към механично действащи уравновесяващи закони на съдбата / или кармата. И **Христос говори за преработване "до последното петаче" т.е. докрай, но той не казва, че това трябва да стане както и преди "око за око, зъб за зъб"**. **Новата задача на човечеството стои на преден план** - което е полезно за него и за обкръжаващата го среда, се възприема от неговите възможности и се използва. Не се говори повече за преодоляване на миналото като самоцел или като мотив за развитието. Днес може да се наблюдава помощ "отгоре" при взаимодействието на различните възможности на хората.

Докато при тази тема изследването на Рудолф Щайнер би могло да създаде впечатлението, че Христос се е занимавал само със съдбата на човечеството, а отделният човек е трябвало да преосмисли сам своята съдба, недвусмислено и разбираемо изживяване от много християни е това, че Христос може да помогне много индивидуално при преосмислянето на собствената съдба. Той може да доведе до преобразяване вместо до стопроцентово наслаждаване на всичко започнато - но не и без да се взема под внимание останалото човечество около този човек. Дори и **силата на прощаването** между хората е едно напълно реално изживяване, което принадлежи към специфично и същинско християнското. **Вечните кръговрати напр. на насилие и насрещно насилие се обезсилват чрез това. Но това не е само учение за освобождаване от земните оплитания респ. неидентифициране с тях** - в тази насока може да се установи прилика с учения като напр. тези на Буда. **А** **напротив при една по-дълбока нагласа то е сила** - която позволява тези оплитания да се решат отвътре и въпреки това да не се отдръпнат, както би било възможно; а **едновременно с това да имат силата да останат в най-широк смисъл "на света" като "работник/чка в лозето"**.

Дори и на това претенциозно ниво човек явно не се влива като капка в океана. Не е ли достатъчно описано чрез онова внезапно изоставяне на изпаряващото се на хиляди частици лице, включително физическите и менталните части, като "разпъване на кръст" напр. в теософичната сфера и как *Кастанеда* описва нещо подобно от шаманската сфера

без да използва понятието разпъване на кръст - което също представляват реални изживявания.

Клетка в цялото, която запазва отговорността за всичко, което принадлежи към нейната същност, е и в този стадий още по-подходящо описание на човек, който "е поел кръста върху себе си" и чийто предходни усилия се задълбочават сега общо в преодоляването на екзистенциалното в живота.

При всички тези усилия да се изчерпи събитието и символиката на самото разпъване на кръст за спиритуални цели в наше време и тук не трябва да се пренебрегне фактът, че тук се събират много неща наведнъж.

- че Исус е трябвал да премине през всички стадии на човешкия живот, от раждането до смъртта, преобразяващ всичко благодарение на едно ново отношение към това - разпъването на кръст, което - независимо от други древни значения на кръста - може да се разпознае по онова време като един вид световно осъждане и което в този случай е било осъществено недвусмислено от измамнически, неправомерни и материалистични практики на своите противници. Било е това, което е било и както не би могло да бъде по друг начин и не може да бъде обосновано посредством някакъв фетишизъм на разпъването. Това е било последната, противопоставяща се реакция на закоравелите, станали отрицателни несъзнателни сили по онова време, и от друга страна карикатура на действително преобразяващото се съзнание на Исус.

В края на краищата благотворното въздействие на събитието не е зависило от този насилствен начин срещу него и може да се види и във връзка с Възкресението. Това е Божие дело.

- Кръстът като символ включва някогашния контекст, макар и по-късно да се е превърнал в общ символ за пожертвователна любов, независимо от това в какъв смисъл може да се използва днес той - като противоположен на безразличието, омразата и др.

- Неутрален образ на процесите вътре в самия Исус отвъд обусловения от времето контекст биха представлявали последните думи на Исус на кръста " отдавам в ръцете ти моя дух"; както и гробът, който за разлика от по-древни изложения не представлява отделна "степен", а принадлежи към разпъването на кръст. Смисълът на Исусовата смърт не се намира в самата смърт, а в преодоляването на програмите за смърт в човека.

Това, че "последните неща в живота на Исус" се разработват толкова подробно в това произведение е свързано с това, че те са духовно пропити в много по-малка степен отколкото по-лесно разбираемите събития преди това, поради което са възникнали и голям брой заблуждаващи теории - които пък от своя страна се нуждаят от все повече опити да се изяснят и да проникнат и тук до едно непосредствено изживяване. Смъртта не трябва да бъде неправилно разбрана като най-важното в съществуването на Исус, както това се смята от определени теологични насоки, при които изглежда кръстът се намира в центъра на всички неща.°

Традиционната теология разбира, както и първите ученици на Исус след Разпятието и Възкресението, че голяма част от текстовете в Стария завет с всичките им подробности могат да се четат като загатване на по-късната история за страданията на Исус (Страстите Христови) и техния спасителен обрат (*Лука 24:27; Псалми 22; Псалми 40:7 и сл.; Псалми 69:22; Исаия 52:13-14 и 53; Захария 12:10 и 13:1; Притчи 2:10-20; и др.*) Дори и в преданията от годините на обучението на Исус са намерени различни намеци за по-късното Разпятие и Възкресение - които отчасти едва ли могат да бъдат разпознати като такива, и точно поради тази причина не могат да бъдат обяснени като по-късно допълнение. Между другото гръцкият философ Платон е предвещавал още преди приемането на християнството, че неговият идеал за съвършения справедлив човек на този свят ще свърши живота си разпънат на кръст (*в Държавата II*). Прави впечатление, че тези събития са направили изключително голямо впечатление на римляните (напр. *Макавей 15:38*). Въпреки забележително голямото значение на това жертвоприношение в общия библейски смисъл някои критични теолози не могат да разберат това. Още в началния период на Християнството различни групи са поели по стъпките, изминати преди тях от хората от техните редове, или по пътя, който е бил разбираем и понятен за тях, което от своя страна е довело до различни позиции и убеждения.

Въпрос:

Мога ли да помоля* Бог да ми помогне да преодолее старите духовни програми за старост, болест и смърт ?

[Назад към съдържанието на тази страница](#)

Въпросът за празния гроб, за "пътуването в ада", "пътуването в рая" .

Би било възможно да засегнем и други въпроси във връзка с разпъването на кръст. Това би бил и въпросът за празния гроб на Исус - *Йоан 19, 38 - Йоан 20, 10*. Вече бе споменато, че тук не става въпрос за лекуването на жив човек с билки. Никодим е приложил съвсем явно и съставни вещества за балсамиране и мумифициране. Че не става въпрос и за кражба на тленните останки - с погребение на друго място - което е напълно изключено за материално ограничения начин на виждане, ще стане ясно въз основа на находките при "Възкресението", които са описани в следващата глава. Всичко останало може да се види при работата на не съвсем обичайни въпроси:

Така напр. бихме могли да проучим въпроса, какво става изобщо при и след смъртта на човека и дали има определени разлики в това. Това е станало въз основа на религиозни откровения и предания, а също и въз основа на философски спекулации, с помощта на парапсихологични изследвания, на хуманистичната и трансперсонална психология, както и въз основа на клинични и индивидуални изживявания. (*Напр. Елизабет Кюблер-Рос, ...*)

На практика всички религии предполагат, че човек "продължава да живее" не само в своето потомство и чрез културни последствия, а и че продължава да съществува духовно като индивид. Дори и потомствените култове на примитивните народи не са насочени просто към "продължаване на живота" в потомството, а изхождат по принцип от реалното духовно съществуване на прародителите, дори и от тяхното възможно присъствие в култовия или в светския живот на потомците. Дори там където са възникнали представи, че човек може да премине в други форми на живот, дори и камъни или нещо друго, е било признато правилото за продължаване на съществуването на духовно същество. По-новите висши теории наблягат също така на продължаване на съществуването; те го виждат още по-ясно на по-висше ниво на съществуването отколкото физическото; те говорят отчасти и за възможности за осъществяване на контакт между тези нива на съществуване, но също така и за тяхната проблематика. За съзнателното изкачване в по-висшата сфера са създадени отчасти изпипани церемонии, сравни напр. *"Тибетската книга на мъртвите"*, с която се е занимавал също и Ц. Г. Юнг По въпроси относно новото въплъщение са разказани много различни изживявания и представи.

Християните са единодушни с другите религии, че се продължава след смъртта. По точно още в ранното християнство е имало различни мнения напр. за въпроса на "предекзистенциално съществуване" на душата преди зачеването респ. на реинкарнацията. И днес има някои теолози, които не вярват повече в по-нататъшния живот след смъртта респ. във "Вечния живот", възможен чрез Христос; те са се приспособили към естествено-научно др. изследователско ниво, което произхожда най-съществуващо от 19 век и отдавна е остаряло.

Към практическите изживявания води повече непрекъснатото питане на човека "какво се крие отзад (зад външната повърхност на света)?"

*Вечният живот по смисъла на християнството като "предвещание" за "справедливите" (*напр. Матей 25:46*) респ. към тези, които следват Исус (*напр. Лука 18:29-30*), и в Христос (*напр. Йоан 3*) няма непременно само "едностранно" значение. От това, което е станало в нас подобно "на небето" с Христос, се променя и "бъдещият живот", който е споменат на такива места в Библията.

В областта на медицината има не само разкази за дрогирани или мнимо мъртви, които са се връщали и са разказвали за изживяванията си в други сфери на съзнанието. Освен това има

и отделни научни изследвания за това, че напр. в момента на смъртта става непрекъснато намаляване на телото с около 21 гр. В антропософията и теософията се говори за отделянето на Аз респ. на духовната "същност" и на "астралното респ. емоционално тяло" заедно с "етерното респ. енергийното тяло" и фантома от физическото тяло, след което следва друго отдръпване на емоционалното ниво и след това в Аз респ. в менталното ниво и причинния свят, непрекъснато с по-висшата същност отгоре.

Особено при самоубийци се съобщава за пределно-научни и медиални изследвания, че за дълго време остават свързани към земното си обкръжение. Неприятните им спомени не са били в никакъв случай заличени, както те са си желаели.

Днешното знание би могло да допринесе много за това по време на живота да се занимаваме със запазващите се стойности в нашата същност, което напр. Библията винаги е препоръчвала. Който е живял предимно деструктивно, егоистично и алчно, ще получи проблеми поради този тази тежест и ще се ядосва за пропуснатото. Който вместо това е общувал внимателно с хората около себе си и е учил да уважава сътворението като част от самия себе си и е бил полезен, ще има добри изживявания въз основа на светлия си характер.

Би могъл да се постави допълнителния въпрос, как същността на човека общува при смърт с отбелязаните в различните му слоеве на същността включително и на физическото тяло в живота способности, изживявания и субстанции, а също така как стои въпросът с различията. И по този въпрос в литературата има репортажи, напр. *Свещеникът Роземюлер*. Те сочат към едно малко или много изразено "вземане със себе си" на есенциалното от всички части на същността, както и към предпочитането погребение спрямо изгарянето в урната поради посочения процес. Там е ставало въпрос дори и неочаквано за наблюдавано, внезапно изчезване на субстанция в гроба.

Освен това от хилядолетия насам до настоящето съществуват проверени от църквата съобщения за "неразлагаеми трупове", напр. и днес на Бернадета Субиру в Лурд. Освен това съществуват и много съобщения за "празни гробове". В такива случаи често се установява, че тези хора са водили живот, особено тясно свързан с Бог.

Първоначално не се е смятало за някаква връзка с празния гроб на Исус, тази мисъл се е появила едва по-късно в езотеричния Блетервалд. Поредица други странни събития, които не могат всички да бъдат контролирани просто така, но също така не могат да се смятат и изобщо за нерешими, могат да бъдат също изброени тук. Сигурно е във всеки случай, че физическата материя крие в себе си все още значителни тайни. Изследвания от областта на химията и физиката разтърсват картината на уж непроменяемите атоми в тялото, което тук може да се спомене само повърхностно, тъй като би съдържало материал за цяла отделна глава.

Освен това е би могло да се помисли и за апокрифните, нетретирани от църквата като "еретически", но все пак не стопроцентово правилно третирани и поради това неприети в Библията раннохристиянски писания. Една част от така нар. "Евангелие на Никодим" описва "пътуването в Ада на Исус" след смъртта му, неговото влияние върху тамошните преминаващи през - емоционално – пречистване същества. По-нататък се описва и срещата му с - намиращия се над това и духовно измислен - рай от живи същества напр. от Стария Завет. От една страна такива представи са били сугерирани, те могат да представляват обаче и истински видения, които могат да бъдат отчасти директни, отчасти символични.

Като картина гробът показва фаза от пътя на Христос, последно преображение на - одухотворения вече в живота - труп на Исус от една страна и съответните събития на отделената от физическото съзнание духовна същност. Тук се оповестява създаването на цялостно **"Нов Адам"**. Символично е също е, че според съответни предания "Адам и Ева" са били погребани под онова място на Голгота ("лобно място").

Все още неизчерпано е и значението на съобщението° в *Йоан 20,11-18*, според което Мария Магдалина открива първа празния гроб и разпознава Христос в един междинен стадий*. В духовна връзка тук тя сякаш символизира ролята на Ева. – *„Не се докосвай до мен, защото още не съм се възнесъл при Отца." Това е разлика в сравнение с по-късното появяване като възкръснал, когато напр. изрично разрешава на Тома да го докосне. Мъртвото тяло изглежда одухотворено по нов начин от Духа. Но преданията не съдържат абсолютно нищо за поддържане на спекулации относно грижите за оздравяването на Исус като ранен. Неговият външен вид е бил силно променен и релациите на Мария Магдалина в никакъв случай не сочат, че тези промени са се дължали на многото рани и белези, което би било очебийно. А и двете билкови субстанции, използвани от Никодим, са били недвусмислено подходящи и общоприети при балсамиране на мъртвите. Това, което се е случило тук, не се побира в класическия смисъл на схемата за живота и смъртта; както и в схемата на преди това известните и познати пределни изживявания между живота и смъртта. Това има значение за бъдещето, сравни "Откровението на Йоан".

[Назад към съдържанието на тази страница](#)

Възкресението .

Празният гроб и възкресението на Христос излагат съзнанието на много хора на едно максимално предизвикателство -напр. *Йоан 20, 11 - Йоан 21*. Техният опит, че хората трябва да умират и разбираемата тенденция да потиснат необяснимото, както и остарели - но преподавани в школите - едностранчиви материални начини на мислене за живота представляват едни от основните причини за това.

И все пак точно от редовете на отчасти материално мислещите историко-критични тълкуватели съществуват гласове, които установяват, че съобщенията за възкресението са най-добре засвидетелстваните разкази, по-добре доказани и от всички други съобщения за живота на Христос, тоест известия, които доказват появата на Христос на различни места в не винаги ясно разпознаем нов образ с някои нови качества и въпреки това същество, което може да се възприеме от обикновеното око на всеки един човек.

Всъщност от това трябва също да следва да приемем библейските описание, реалните процеси на преобразуване в - одухотворен от живота - трупа на Исус или/и в "тялото" на Исус след неговата смърт (дори "духовете" са по принцип невидими). В последствие на човешкото развитие разпадащите се състояния на съзнанието биха могли да загубят разделеността си. "Раздяла" е буквалното значение на думата "грех". Раздялата е била и раздяла на човека от Бог, от неговото начало. Така "Долното", тоест тялото, е могло да бъде прието отново в останалите сфери от същността на Христос. Сравни предната глава: "и гробът беше празен".

"След 3 дена ще построя отново този храм. Той обаче говореше за храма на тялото си": След предполагаемото и за други починали издигане на същността в други нива респ. в най-вътрешната част (сравни последната глава) би могло от там да се създадат отново слоевете на личността включително и физическото тяло - без "несъзнателни" сфери, тъй като поради липса на разделящи свойства всичко се подчинява на най-вътрешната част.

И според антропософските възгледи (Р. Щайнер) възраждащото се тяло на Христос е възродено отново като "Новия Адам" - *1. Коринтяни 15:45-47* и от тогава представлява за всички хора възможност за развитие (- така нар. телесно „фантомно тяло“ възникнало на духовно ниво, но потенциално оказващо въздействие върху телесното. Тук е налице връзка с преживяванията на мистиците на Христос в нас, който е обвързан с развитието на човека.). В теософските кръгове (А. Бейли наречено "Откровение " или "5 осветяване") възкресението на Исус се вижда като реално ново сътворение. Независимо от това колко

неточно отчасти би могло да бъде теософското гледище, християнските теолози трябва във всеки случай да бъдат попитани, защо не са формирали такова - евентуално и по-правилни – представи, които биха могли да се справят поне с едно от днешното богато общо образувание. Колебанието на някои теолози да вземат изобщо насериозно възкресението в каквато и да е форма, не отговаря днес дори и на критерия за добро общо образование.

Тук трябва да се отбележи още, че "възкръсналото тяло" като реално принадлежащо на същността не би могло да се приравни просто така с мнимото тяло (Маявирупа) на езотеричната литература, с което някои от майсторите напразно можеха да станат видими. Във всеки случай общото е, че тук се проявява властването на духа над материята. Дори и тези неясно формулирани от човека учения за "светлинни тела" могат да се видят в тази връзка. При това между другото става въпрос, какво възниква, когато по-висшите слоеве на съзнанието на човека се отразяват във физичното. Това създава мост, през който човекът може да навлезе в реалностите над физичното без да сваля тялото, наречено на староеврейски "меркаба". Проф. Й. Й Хуртак/САЩ е допринесъл за много основи на такива учения: "Ключовете на Енох" и "Синоптичните Евангелия". Център на единството, Швайбеналб, 3855 Бринц. Разви се движение, непонятно от организаторска гледна точка, което желае да помогне чрез "**светлинна работа**" по най-различни начини в този преходен период със спиритуални сили. Но изкушението е твърде голямо да се смята, че тази или онази нова техника ще доведе най-накрая горещо очаквания резултат - "**издигането**". В действителност към спиритуалния прогрес принадлежи винаги и цялостно развитие, тоест напр. и характерно съзряване. Виж също и следващата глава.

Срещашите се в различните религии под една или друга форма представи на реинкарнацията, тоест ново олицетворение на душата в ново тяло биха били една по-дълбока, несъвършена "октава" на новото възкресение, и не идентично с това. Ученията за предекзистенциално съществуване на душата преди оплождането и учението за новото олицетворение са били широко разпространение в ранното християнство, а според Руфинус дори и всеобщо разпространени. Интересно е, че след това те не са имали особена стойност. Това се приписва не само на обстоятелството, че хората е трябвало да се концентрират за известно време върху земния живот, - както пише Р. Щайнер - а и не само на евентуалните стремежи на жадни за власт папи да направят по този начин хората зависими чрез ограничеността на единия живот, както предполагат други спиритуални автори. Тук могат да се посочат и други показателни феномени. Най-важното е утвърждаването на мотива на възкресението в човека. Дори и на практика това да звучи като далечно бъдеще, реинкарнацията би приела в края на краищата характера на изпреварен от Христос процес. Възкръсналият Христос не е трябвало да се олицетворява веднага, за да може да се появи отново пред хората. Всъщност на критиката на много - не на всички - християнски групи за реинкарнационните учения трябва да се признае, че представата на консервативни "духовно-механични" закони на съдба, смърт и реинкарнация, поне когато става въпрос за самоцел, не отговарят на предварително изживяното от Христос. Но това не означава, че никога не би могло и не е имало реинкарнация. Много от по-ранните и днешни така наречени "реинкарнационни изживявания" - дори и не всички от тези изживявания да се основават на действителната реинкарнация, а често на определени други фактори - не могат просто да не се дискутират. Но точно в християнската сфера те се появяват, където се явят, особено като особени случаи, например като в случая на Йоан Кръстителя. Вместо да приеме функцията на Елия - както това се тълкува в повечето случаи - Исус е казал просто "той е". Това би била обаче ролята на изпратеното за особени задачи същество, за да помогне на хората, а не на принудителния кръговрат на пленените в колелото на ражданията. По-нататък в сферата на християнската мистика, и там, където реинкарнацията се потвърждава като факт (например при Лорбер), се наблюдава често на по-голямото значение на нови отвъдни пътища на обучение. Днес може да се научи невероятно много в един човешки живот. Реинкарнация към нормалното по-нататъшно развитие, евентуално с нови задачи по отношение на обкръжението, не би трябвало да има повече стария автоматичен характер според съответните изживявания - там, където се появява. Онези стари представа може би са били поводът за това, че реинкарнационните учения са станали особено подозрителни от гледна точка на християните, към това се прибавя и

факта, че Бог и Христос не са били взети под внимание в реинкарнационните учения от друг произход. Това обаче не означава, че би било допустимо да гледаме на всички феномени, които днес се твърдят от другите религии предварително като на нерелевантни за християните. Физическо-душевно-духовна природа на човека е първоначално навсякъде еднаква и поради това всички могат да научат нещо благодарение на сравнения - без опасение за приравняване.

Относно ефекта на механичните представи за карма и реинкарнация бе писано вече в главата "Разпъването на кръст",

При ярко изразени личности днес може да се установи, че те, едва пораснали, не приличат сравнително на истинските си родители. Понякога те се явяват като че ли техният образ от друга респ. по-ранна култура дава по-силен отпечатък на сегашното им тяло отколкото това иначе е обичайно. Това би могло да е свързано с **едно по-силно спрямо античността значение на душевно-духовното същество спрямо връзките към прадедите и наследените връзки**. Р. Щайнер смята за връзка с делата на Христос.

Въпреки този феномен няма повод да се вижда едностранчиво наблягане на душевно-духовното в делата на Христос, а дългосрочно **по-скоро импулс да се направят по-фини двете сфери и да се съгласуват отново. Духа, душата и тялото трябва да си пасват (което днес не винаги може да се открие)**. Пътят към възкресението не трябва да се разбира или описва само чрез т. нар. "безтелесна" духовна работа, а телесното става духовно и духовното става също телесно - той започва извън всякакво едностранно интелектуално нагаждане. Сравни напр. *Лука 24:36-43*.

Идеологията на унищожаване на многообразието на народите и др. в единно човечество се намира също далеч от този импулс, както и идеологията на дискриминираща всичко друго господстваща раса. Има части и едно цяло, което разбира се може да звучи, но днес нищо не се разбира от само себе си, всичко трябва да се отработи съзнателно.

Мотото на Христос е "Виж, за правя всичко ново". Макар и в края на краищата той да се обръща към същността на индивидуалността, където човек "не е нито евреин, нито грък ...", а само човек, се няма предвид все пак само единното човешко надсъзнание, а мисълта, че Бог мисли чрез индивидуалния човек респ. реализира. От самата индивидуалност човек може да създаде нови общности, които не произхождат от древните семейни, съсловни и др. връзки. При новите условия от духа може да останат и "стари", които от стари несъзнателни принуди са станали свободно решени връзки.

Във връзка със забележките за въздействията на силовите полета върху човека, подобни на направените в главата за разпъването на кръст, тук трябва да се вземе под внимание това, че **след като Христос е минал вече всички тези стъпки, те вече са общо и едновременно "тук"**. Дори и стъпките на Христос и тяхната последователност да се съдържат в това, "преживяването на разпъването" е нещо друго, след като вече се чувстват проблясъци на импулсите на възкресението. Не се разбира от само себе си фактът, че дори и при най-сериозно разбиране физическата смърт би трябвало да настъпи, преди да може да действа "силата на възкресението". Мистичните изживявания подкрепят това, силата на възкресението може да се изживее като една намираща се зад всички, дори и зад най-обикновените стъпки притегателна сила. На друга основа Р. Щайнер откри, че Великденското събитие днес има въздействието като нещо цяло, прибавят се и други резултати като "етеризацията на кръвта".

Дори и това, което "наследниците на Исус Христос" са създали заедно с него, играе днес роля.

В този контекст е интересно, че съществуват нови стремежи, които не споделят повече като Христос общото предположение за естествената, принудителна смъртност на тялото.

Индийският философ и йога *Ауробиндо* е работил след преминаване на нирвана в сходна насока и е търсил да "донесе в земния живот суперментални, тоест надментални сили". Неговата спиритуална

спътничка, "майка" Мира Алфанса бе в състояние с това да проникне слоевете на паметта на физическото тяло, напр. на клетките, които са свързани със старите програми на смъртта. Тя изживяваше това едновременно и като "работа по тялото на човечеството".^{oo}

По друг начин *Рудолф Щайнер* говори за новосъздадените по-висши членове на същността респ "на телата" в сферите над разума, които биха позволили последователно нарочно да се преоформят по-старите емоционални, етерни жизнени сили и физическите сфери на същността. По-висшите членове респ. крайници на същността той нарича: "Духовна същност, жизнен дух, духовен човек". При него би могло да се създаде впечатлението, това пророкуване вижда това осъществяване едва в далечни бъдещи периоди от време. Едно сравнение със сегашното развитие показва обаче, че това поне отчасти може да бъде релевантно и сега.

В езотеричния будизъм тези по-висши "тела" бяха също поне загатнати като възможност за същността на Буда - "Дармакая, самбхогаяка, нирманакая". В тези различни насоки не стават ясни единни представи за целта, методи или резултати. Това, което обаче става ясно, е, че различни хора засягат независимо едни от други едни и същи работни области, така че те да се оценят още повече като реални.

Тук може да се прибави и още един опит от нашето хилядолетие: *Карл Великш*, "В духовния огън на Бога". Като физически изключително чувствителен мистик той е чувствал, потвърдено от виденията, задачата, че материята на тялото също може да бъде превърната от Бог и че той е бил инструмент на това. Тъй като често се случва, че хората с изключителни "поставени отгоре задачи" напр, могат да мислят, че са единствените, докато самото разпределение на задачите от Бог е по-сложно, често се случва да ги окачествим като "фантазори". Който има понятие от мистичните изживявания, може да осъзнае, че изживяванията имат реално значение въпреки възможните субективни съкращения. Това важи и за Великш.

„Immortality“, безсмъртието се проповядва от специални нови спиритуално-терапевтични групи особено в САЩ. Прави се опит да се излекуват "представите за смъртността", освен това с помощта на дихателни техники като Rebirthing - за преработване на травмата от раждането - чрез здравословно хранене и др. се прави опит за принос в реалното удължаване на живота, на един изпълнен с положителност живот. Макар и Христос да се появява тук на периферията, там християни като мормонката *Анелин Скарин* е също известно име, която е писала за собствените си изживявания относно де/ и рематериализацията на тялото, тук на фона на тясната и връзка с Бог.

Други хора в медицинската сфера изследват хормонални методи за известно подмладяване. Това развитие съдържа изпълнени със смисъл мотиви. Те не могат да бъдат заподозрени като безумни.

Но във всеки случай трябва да се вземе под внимание, че по смисъла на Христос става въпрос за цялото човечество, а не за някакъв култ на тялото, който се наблюдава като най-висша и изолирана стойност на физическия живот. Както и не става въпрос за изолирано пресъживяване на клетките, а за общо лечение на тялото - включително и на органите, клетките и т. нат. - и спиритуалните сфери на човека. Важна за Христос е била и свободата да се живее, а не да съществува принуда за живот. Това не трябва да се допуска общо за тези стремежи, но те трябва да се упоменат като възможен източник на опасност при тази трудна цялостна промяна.

Силата на възнесението, изживяна с Христос, която я направи видима и задейства, изглежда представлява същинският "фермент" на едно хармонично развитие в тази насока. Много от това, което той предопредели само в основата си, все още не е разкрито. За това има смисъл, да се позоваваме в това съзнателно на него.

"Възкресението" между другото не е само спиритуално изживяване. То може да оживи всичко оставащо в живота, което затвърди понятието "Живот на възкресението" на една от малко познатите групи за ново откровение, а именно „*Светлинен център Витания*“ в *СН-Зигризвил*, в списанието си „*Пратеник на светлината*“. След "тясната порта" на кръста **идва изпълнеността. Исус е подчертал, че неговият път става ясен едва чрез делото.** Напредък по личния път на "потомците на Христос" могат да направят понятен в незначителна степен тази водеща напред стъпка. Както видяхме този път не е еднакъв, той не

е и равномерно увеличаващ се, завършващ в една единствена кулминационна точка; а той се проявява в самото лице **като водено от Бог създаване на обширна сграда, в която всеки нов камък се основава на предния. Камъните са способностите в битието на човека**, които надживяват неговата външна сграда. Както и първият човек според Откровенията на различни Свети писания е бил създаден съвършен, така след преминаването през свободните игри респ. драми на света на несъвършенството постепенно отново става :съвършен като Отеца в небесата", предвещава Христос на човека. Това не важи за най-обикновените стъпки по пътя, а само за стъпката на възкресението - той не е поставил граници и не е провъзгласил съответната умствена сила като мащаб. Самият той поставя нови мащаби, сравни словата "Аз съм ..." в Евангелията. "Аз съм хлябът на живота", "Аз съм светлината на света...", "Аз съм вратата", "Аз съм добрият пастир", а също и "Аз съм възкресението и живота". който вярва "ще живее *вечно), дори и да умре сега" тоест не при някой общ "Сетен Ден". както твърдят определени християнски насоки., "Аз съм пътят, истината и живота", "Аз съм праведната лоза, а моят Баща лозар .... вие сте пръчката...". "...аз съм цар, аз съм роден и съм дошъл на този свят, за да създам истината". Христос е в същинското АЗ СЪМ в човека, разбира се че трябва да се прави разлика с егоистичното всекидневно-Аз.

В еврейската вяра е имало възкресение или възкресяване, но само в края на времената. В традиционната християнска теология чрез вярата към Христос Възкресението се смята като нова възможност - без да се прави опит то да бъде осмислено извън рамките на Тайната вечеря. Според модерните критически теологични разсъждения то може да бъде сметнато като напредък - в сравнение с материалистичната теологична насока, която се стреми да отмени всичко, което трудно би могло да се представи - че Възкресението може да се подхване като „метафора“ = в преносен, параболичен смисъл. (*Ханс Кеслер, сборник томове "Възкресение на мъртвите"*). Някои хора обичат да се сприятелят с мисълта за нещо, което трудно може да се представи, но не са им непременно необходими онези, които са в състояние да вярват във Възкресението като вътрешна и външна реалност. Тази вяра на обикновените християни отговаря до известна степен повече на съвременното ниво на науката и познанието в много области, както тя се подхваща в нашите изследвания. Този, който гледа на всичко само „метафорично“, според нашите изследвания това въздейства повече в смисъл на духовно извисение; лечителното действие, което днес може да се отрази и физически, би могло да се забави респ. намали по този начин.

***Към това на немската и английската страница са публикувани откъси от Откровението на Йоан 20
Два от образите на възкръсналия.***

Въпрос:

Опитвам ли се с Бог да проникна в същността на това, колко плодотворна може да бъде силата на Възкресението?

[Назад към съдържанието на тази страница](#)

"Възнесението" .

Предварителна забележка: На английски език понятията "възнесение" и "издигане" са идентични: Ascension. "Издигането" както се използва думата от модерните спиритуални стремежи респ. "лихтарбайтер" (светлинни работници), показва повече връзка към предната глава на възкресението; виж там.

Ако Исус Христос започва с 40 дена на уединеност в пустинята непосредствено преди започване на своята дейност като учител, то той завършва своята дейност на земята с 40 дена след Велик ден, през които той се явява на хората на различни отдалечени места.

След последната вечеря и разговор "ги изведе почти до Витания, вдигна ръце и ги благослови. И докато ги благославяше се отдели от тях и се възнесе в небето" - Лука 24, Марко 16. "... той се издигна пред очите им към небето и облак го скри от погледите им... Те се взираха в небето, наблюдавайки как се възнеса, когато до тях внезапно се изправиха двама мъже в бели дрехи '...Този Исус, който се възнесе на небето, отделяйки се от вас, ще се върне по същия начин, както го видяхте да се издига.' " (Деяния 1). Очевидно учениците са правили съвсем ясно разлика между онези 40 дена, когато Христос внезапно се е появил между тях и след това изчезва, и времето след това, когато са се чувствали ведно с духа му, но без личното му присъствие.

Христос им е оповестил, че отива при Отца. Едва след възнесението за него се казва, той седи "отдясно на Ощеца", тоест на едно ниво с Бог извън досегаемото от човека "отвъд". Тук се загатва точката, **когато Христос действа универсално с Бог. Бог е:** „Аз съм този, който Съм“; той е всемогъщ; и също така освобождаващ, жива отправна точка на всички сили и същества и едновременно с това за себе си, той е извън пространството и въпреки това вездесъщ, той е вечен и е скрита реалност във всяко време. Това не означава, че Христос се е превърнал в нищо, напротив той е сега навсякъде. Дори и онова преодоляване между човека и Бога чрез нагласата към Христос е можела да се изпита в живота - "Молете се на Ощеца от мое име" (Йоан 15, 16). Това е независимо от съответните представи за събитията преди 2000 години реалност от особен вид.

Учениците забелязват сега своето ниво като апостоли, които са на земята в името на Христос. **Чрез тях Христос се проявява още по-силно.** Не би било правилно да оценяваме това състояние чисто външно, като че ли не се е случило нищо друго освен че учителят го няма повече сред тях и те самите трябва да продължат делото му. Ако при това се включи и възможната самостоятелна роля на възнесението, това може да се опише като универсалност на Христовото дело. Картината за това би била една холограма, при която всяка частичка от нея съдържа цялата картина. Допълнителна забележка: С това сравнение не се загатва онзи холографичен светоглед, според който човек така или иначе би бил равен на Бог, тоест няма нужда да се напруга, за да се приравни с него - между другото сходно с онази представа за избавлението, която забравя, че избавлението трябва да се поеме от самия зародиш чрез индивидуално решение и приемственост, както и Христос съвсем съзнателно се е решил за нас.

Към същинските отношения на човека той съдържа отношенията на Христос. Всъщност точно с възнесението би трябвало да се утвърди това като **импулс за учениците и в края на краищата за всички, което по време на живота на Христос е било заложено като възможност** – така в главата за кръщенето в Йордан се обърна внимание на възможността за създаване на образа на Христос в човека. Тоест това, което Христос донесе респ. създаде, има сега по-разширен характер спрямо въздействието на онова върху човечеството, което е създал, който и да е човек. То е утвърдено в Бог, не само в едно "морфогенетично" поле - виж глава "Разпъването на кръст". Друг вид да се изрази това по-сходен начин, би било "Бог тегли всичко след себе си".

Павел е известен днес поради традиционните си нередности Независимо от това, че това често е било надценено поради едностранчивите тълкувания, неговите видения се смятат за истински. Той е бил в състояние да разпознае по свой начин, което се изразява в Евангелието на Йона и др., че значението на Христос е надминавало ролята за еврейството, че по-скоро еврейството е било избрано, за да стане за универсалния Христос изходна точка за приноса му за човека. По разбираеми причини това е била една от първите дискусии между учениците.

Църковните мнения клонят повече към това да приравняват църквата и "тялото на Христос", ако в широк смисъл в края на краищата към това се смята и останалото човечество. Антропософските изказвания виждат по-ясно човека като тялото на Христос. Теософските насоки, които не се основават само на християнска основа, виждат отчасти също значението на Христос за цялото човечество, дори и да го виждат почти само в ролята му на учител.

Модерните християнски групи на новото откровение, особено "Универсален живот" виждат днес ролята на Христос и за нечовешките същества - до извода, че останалата съдба на земята не се намира във властта на човека. Но тези, които не са на първо място част от проблема, а част от решението, ще получат сигурно ролята си, както бе споменато в спасителната проповед.°

Там, където някой действително би направил нещо "в Христос", то това би било за Христос и съответно за целия свят.

Който би могъл да се свърже с Христос и посоката на неговото дело, което не може да бъде променено произволно от човека, не би бил в състояние за твърде много теории, начини на изразяване и дела, които са били напълно обичайни хилядолетия наред в църквата. Според свидетелството на мистиката Христос **не може да се "изсмуква" съзнателно или несъзнателно за противоположните на него стремежи.**

От къде тогава църквите са вземали сила за война, преследване и омраза - и това в служба на световни сили - може сами да помислите. Като е нормално както се казва в спиритуалните кръгове според общоизвестни познавателни изрази светлината може да предизвика и "сянка". Но да ставаме в инструмент на сянката - както често се е случвало в миналото -, вместо да имаме принос за себе си и другите в работата върху тази сянка. И все пак в по-нови свидетелства, като *заключителния документ на европейското събрание на ойкомена "Мир в справедливост за цялото сътворение" 1989, може да се разпознае опит за преосмисляне. Преводът може да получите при ЕKD ХанOVER.*

И "Възнесението" може да придобие реално значение в рамките на потомството на Христос. Розенкройцерите напр. изживяват онова спускане на облака от небето в картини и съновидения. Еднократното или многократното изживяване от този вид не означава, че този човек е реализирал напълно такава стъпка в живота, както и при другите стъпки това означава първо, че това качество започва да действа по-силно в него.

"Възнасяне", което предпоставя по-дълбоко чувство на спиритуално развитие, но в никакъв случай не трябва да се обърква с "прехвърляне от "НЛО". За по-древни предадени начини на "отдаване" на библейските пророци това не е прекалено вероятно като се вземат под внимание и другите спиритуални възможности (виж в глава "Възкресението"). С оглед на изобилието от международни материали за НЛО няма да се оспорва, че би трябвало да има "НЛО" като начини на проявление на отчасти извънземни космонавти*; и че съответно може да се смята, че някои предания от миналото се отнасят до подобни феномени както от положителен, така и от отрицателен вид и че може би ще играят и в бъдеще някаква роля. Опитът на съответните кръгове да идентифицират с космически кораби всяка спиритуална скална рисунка с кръгове, е напълно преувеличен и произлиза от едностранчиво ориентираното към нашата технически-материална цивилизация въображение. Дори и хората да се нуждаят от каквото и да е вид божия помощ, тя трябва все пак сам да извърши спасителния пробив. Чрез напредък в съществуването, делата и съзнанията земните хора могат да преживеят и да открият и изпълнят задачите си. **Няма нито една, дори и собствена външна придобивка, която да може да замени израстването в другите сфери на съзнанието.** Онзи стремеж, който доведе напр. спътника Челинджер до тази катастрофа, се явява отчасти като външно, отклоняващо вниманието лошо копие на действително необходимото.

Забележка: във връзка с това Църквата многократно даде отговор напр. теологът монсеньор *Корrado Балдучи* (Ватикан). Иначе от различните църкви тук често се предполага само един физически респ. социологичен феномен. През м. май 2008 г. в официалния вестник на Ватикан „*Osservatore Romano*“ бе публикувано следното: „Вселената се състои от милиарди галактики, всяка от която е образувана от стотици милиарди звезди. Как можем да изключим, че и на други места е възникнал живот? Ние не можем да ограничим творческата свобода на Бог. След като заедно с Франц фон Асиси гледаме на създанията на земята като на брат и сестра, защо да не говорим тогава и за извънземния брат? Напълно е възможно други интелигентни живи същества да живеят все още в пълна хармония със своя творец (Бог).“

С това не трябва да се пренебрегва, че **също** така са необходими технически разработки, напр. за смяна на вредната за живота атомна енергия, някои и други видове електромагнитно лъчение, ген техниката и др. технологии. Но и това може да стане само с помощта на друг разум. Ако споменатото израстване стане в едно по-обширно съзнание по смисъла на Христос, то това би трябвало да бъде и органично израстване, а не техническа манипулация. "Блаженството, спасението на душата" не може да стане насила чрез спиритуална "техника". Упражнения от различен вид се премахват в края на краищата, след като изпълнят ролята си, само това, което се е приспособило към нас, е важното в края на краищата. Абсолютно невъзможно е да се "консумира" Бог пасивно и отчасти несъзнателно с помощта на днешните електронни „Brain-Machines“ (машини на мозъка) - а всъщност уреди за манипулиране на мозъка.

На първо място Христос е бил предаден на земята в своята специална роля, но също така е мислима и манифестацията в други нива и сфери на космоса. Сравни малко фантастичното писание „*The Urantia Book*“/САЩ; което се споменава не като източник, а като идея; неговата типична задача на много гъстата физическа земя не се оспорва тук. *Виж също и книгите „Аналекта“ 1 и 2.* Отделни издания на "Аналекта" могат да се закупят при: Маг. Алоис Турнер Щаудах 103, 8230 Хартберг, Австрия.

Теолозите разглеждат приемането на Исус в „облака“ на някои места в Стария завет (*2 Мойсей 13:21 и 40:34*). Те са преосмислили последващата радост на учениците като един значително нов изживявн начин на присъствието на Христос, приеман от някои от тях като напълно реално, а други - като нещо субективно.

Тук следва откъс от спасителната проповед на немски и английски език от Евангелието на Лука 24 със забележки: Възнесението.

Въпрос:

Действителното или бъдещото значение на Възкресението представлява ли за мен въпрос, който ме вълнува при общуването ми с Бог ?

[Назад към съдържанието на тази страница](#)

Събитието по Петдесетница.

Преди разпъването на кръст Исус е оповестил, че с неговото отиване при Отеца на Светия дух, от Отеца ще дойде "утешителят", "духът на истината" - *Йоан 14,15,16.*

Около десет дена след възнесението първата общност в Йерусалим е събрана за молитва. "Внезапно от небето се разнесе звук, наподобяващ свистене на бурен вятър и изпълни цялата къща... Пред очите им се появи нещо, подобно на огнени езици, които се разделиха и се спуснаха върху всеки един от тях; Те всички се изпълниха със Светия Дух и започнаха да говорят на различни езици... - (*Деяния 2*). С такива думи не описва никой една изпълненост след молитвата. По-скоро тук намираме нотки от това в практикуването на Петдесетните общности и квакерите. Първото събитие по Петдесетница се присъединява като осезаем феномен към това, което тук бе описано в главата за възнесението, разпространението на въздействието на Христос върху учениците на Христос и тяхното обкръжение. По пътя на "**изпращането на духа на истината**" се съобщава също нещо от общото дело на Бог и Христос. В това отношение първата Петдесетница може да се смята като пръв **знак на започващото "идване на Христос"**, или поне на неговото приближаване. И от тази гледна точка може да се очаква, че в съдържащото се в пророчествата "идване на Христос" се смята нещо друго отколкото второ олицетворение като човек.

Забележка: "Утешителят" респ. "духът на истината" строго взето не може да се сравнява със "Светия Дух" респ. "женския хипостаза на Светия Дух" виж при: "София".

- :Духът на истината" се появява като част, парче от самия Христос, което напомня на общността с него на неговите думи и дава сега възможност на учениците да продължат неговото дело на земята. От тогава по принцип не е повече сериозно религиозните и философски въпроси да се третират само в смисъла на една история на литературно възприемане и мисловна производна дума. За това е писано много. Тук играят роля други фактори, и в човека също и целта на този труд е на първо място те да се проверят и изпитат.

Наследството на Бога на сътворението, на Отеца в човека, доколкото той е "роден от Бог" - *Ев. на Йоан 1* - става съзнателно приемане, предложено в живота на Исус и от събитието по Петдесетница наследството на Христос се утвърждава при останалите на земята, при тези, които го приемат.

- Светият Дух като "женското, майчиното" спиритуално-интелигентно качество на Бог и енергия бе открито на различни нива и форми на проявление още преди живота на Земята на Исус, така както извън човека, така и в неговото вдъхновяващо въздействие върху човека.

Действително съществуват връзки към "небесната мана" *Изход, Второзаконие, Числа, Псалтир, Неемия, Йов, Йоан, Евреи, Откровение*).

Не е и напълно погрешно, когато понятията "Дух на истината" и "Светият дух" се приравняват по отношение на практическите изживявания, както това често става. Все по-често става така, че Божиите сили действат съвместно и в края на краищата като едно цяло; така както и човекът, който първоначално е бил "сътворен като образ на Бога", може да направи опита за диференциране на съзнанието и след това отново на интегриране на неговата същност.

По този начин става действителен и общият живот на човечеството и земята, в който могат да се появят по едва установим начин, както тук се поглежда във връзка с Апокалипсиса на Йоан; без с това да се смята, че това бъдеще може да се нагоди изцяло на днешните представи.

"Светият дух" е не просто дух или дух на живота, животворна сила. Може да е целесъобразно да се проследи неговото вероятно постепенно появяване по пътя на Христос. Той се споменава във връзка със зачатие на Мария, тоест най-малко в смисъла на едно сътрудничество по отношение на едно отделно събитие.

Той може да бъде открит на онова място, когато лично присъстващият Христос във възкръсналото си тяло "духва" учениците и казва "Приемете Светия дух" (*Йоан 20, 22*) - който тук действа чрез него. Прочистването на тяхната възприятийна способност респ. в по-дълбок смисъл на тяхната съвест може да се сметне като предпоставка на отговорността, която им се предава респ. която те осъзнават: "Да прощават грехове или (да не правят) нищо". Тази съвест, която се вижда и от мистици като Й. Лорбер като въздействие на Светия дух, не е онази смес от повлияни биографично страхове, което често се бърка със съвестта, зад която понякога може да се крие и част от истинската съвест. Съвест в най-открития смисъл е също съзнателно вътрешно водене на отделния човек.

По време на първото събитие по Петдесетница Светият дух действа безлично, направо "космично", но по разнообразен начин в съответствие с различните възможности за превръщане на проникнатите от това или в съответствие на различните възможности на засегнатия респ. на света - да се уцелят точно болните точки, да се разтворят чрез това задължително поглеждане, и все по-добре да се разпознават съществени разлики и истини,

са признаци на едно съзнание, което изглежда е насърчено от Светия Дух. Там където става по-малко въпрос за разплитане на обърканото, същата сила се проявява повече от креативно оформяща, общностно създаваща, усъвършенстваща - водеща към Бог.

Дори и 19 век със своите различни движения за възбуждане и ново откровение, както и 20 век може да отбележи при внимателно поглеждане винаги нови подтици на Светия Дух и неговото косвено въздействие. Изобщо може да се отбележи, че християнските импулси и Светият дух създават отдавна преходи, с които се занимава Апокалипсиса на Йоан, които се насочват към глобалното развитие.

В тези откъси от деянията на апостолите заедно с учениците Мария и другите жени респ. ученички са непрекъснато "обединени в молитвите и моленето". Ролята на жените - говорящи или като Павел "мълчащи", е била по различни причини незаменима. По чувство напр. те са били по-податливи на вините влияния и са могли да ги предадат вербално или невербално сигурно в самия кръг от ученици. И днес при всички събирания, и от духовен вид, може да се забележи разликата, когато в тях участват не само мъже, но и жени. Там където не става въпрос за някакво впечатляване, самото събиране може да протече по-въдъхновяващо и по-подклаждащо, разбира се при услови и на вътрешно участие в събитието. В областта на антропософията и на розенкройцерите Мария, майката на Исус, се смята дори като единствения източник, през който Светият дух е могъл да въздейства на учениците.

Тук ние се натъкваме и на тайната на „София“, на „мъдростта“ на Стария Завет, женската изразителна форма на божествената сила. В сферата на източната православна църква Мария е била многократно идентифицирана със София. Софиологът и визионерът *Соловьев* е я изживял - както се приема от Христос - едва в наше време в приближаващата се космическото и измерение измерение (както това се приема и за Христос, напр. "етерното пристигане на Христос" на Щайнер около 1909 г. или др.) Така както могат да се изживеят мистично Исус и Мария в малък мащаб, така и очевидно е възможно и изживяването на "космическия Христос" и София като майка на небето в голям мащаб. *Виж също Хилдегунде Вьолер "Мечтата за Христос"*. Връзката може да се изрази и по следния начин: "майчиното" качество на Бог въздейства едновременно с това, че сътворението може да израства срещу Бог, както и Бог от своя страна е насреща му.

Феминистите теоложки са обърнали внимание на това, че Светият дух на тогавашния език е имал всъщност женската форма на думата "Светата жена-дух". Мария респ. София биха могли да се смятат евентуално като изразна форма, в която се влива Светият дух и приема образ, както и в символа на гълъба.

Но и в различните стремежи на женските движения на Запад и Изток може да се открие "нещо от София", сравни *Д-р Сузана Шауп в протокол на еванг. академия Бад Бол на заседанието „New Age 3: София"*. Подобно "Христосовото" може да се открие не само в новите световни стремежи с моделни проекти като "Универсалният живот" или в стремежите за обновяване в църквите, но и в други също световни движения. Коментар на Новия Завет: „Духът вее там, където си иска, и ти долавяш неговото фучене, но не знаеш, откъде идва и накъде отива. Така е с всеки, който е роден от Духа" (*Йоан 3*).

Идващото има във всеки случай мъжко-женски характер, то не е патриархално, но не е и матриархално.

Докато във всеки от нас има нещо от делото на Христос, както това бе разяснено в предната глава, това може да бъде засилено отново само чрез Христос и Светия дух, и от словата му, но не само от тях.

Рицарството на Граала е смятало по друг начин. че на земята е останало нещо от делата на Христос преди 2000 години, което можело да се търси и открие от човека, това е "Граалът".

Тази легенда говори за това, че нещо от кръвта на Исус, която е капела на земята от кръста, е била събрана в една купа. Йосиф от Ариматия и неговите придружители са я спасили във Франция или Англия и са се събирали за молитва и за получаване на инспирации постоянно пред този "чудотворен граал". Сравни напр. *Р. де Борон "Историята на светият граал"*, написана около 1200 г. Макар, че в основата на легендата се намира и външна реалност, прави впечатление, че златна чаша с нейната дръжка горе, нейната удебеление в средата и нейното разширяване респ. отвор надолу символизира човека*; човек, който се отваря от средата респ. сърцето нагоре към Св. дух, надолу за избавлението на земята; "избавен човек", когото "създанието очаква" (*Римляни 8, 18-28*). В голям мащаб тя може да се смята и като символ на отворената към Бога земя. Около това течение са се групирани отчасти отвърналите се от света катаристи, тоест: еретици и албигензери, минезенгери, трубадури. Милиони такива езотерични християни са били унищожени от папството като мними еретици. Тоест все още не е изчерпано по-дълбокото значение на граала в онази друга легенда, според която физическите потомци на Исус в кралски родове са били граала.

Йоан 4: „... Повярвай ми, жено! - каза й Исус. - Идва времето, когато няма да е необходимо да сте на този хълм или в Ерусалим, за да се покланяте на Отца... Но идва времето - то вече е настъпило - когато истинските поклонници ще се покланят на Отца в дух и в истина. Именно такива хора Отец иска да му се покланят. Бог е дух и тези, които му се покланят, трябва да се покланят в дух и в истина.“ Това самоуверено спокойно държание от насоки на духовното християнство би могло да се устои от институциите само, ако биха имали смелостта да се обновят на базата на свободния християнин. Тъй като такива насоки на спиритуалното християнство са намалени до такава степен, че дори тяхното съдържание трудно би могло да се реконструира, църквата сами си е подкопала сама онази субстанция от собствена спиритуална традиция, която днес постепенно признава като вакуум. След като много отчасти доста съмнителни предложения на другите култури са се опитали да запълнят този вакуум, църквите търсят сега също изчезналата безследно спиритуална християнска практика.

Известният абат *Йоахим де Фиоре* (около 1100) говори за времето на Ощеца – времето на законовата религия на Стария Завет – както и за времето на Сина с църковно посредничество и пророкува трета „*Епоха на Светия Дух*“ – *Заглавие на книгата издателство "Турм"* – , където в самия човек расте индивидуалната връзка към Бог. И също от това пророкуване, чието значение ние разпознаваме колкото по-дълго, толкова повече, са се втели пряко или непряко елементи в най-различните усилия, от Лутер през Маркс - до Хитлер, където не са били разбрани правилно и респ. с които се е злоупотребило. В повечето случаи от такива изопачавания се получава смислен първообраз.

Тук е уместна и забележка относно разграничаването между спиритуалност на Светия Дух и спиритическите практики. "Развълнуваността от Светия дух", в идеален случай съзнателното приемане на Светия дух, преминава през най-интимната същност на човека. Хипнозата респ. екзалтираните състояния на транса и "обезумялата" чрез намиращите се "отвъд" духове на умрелите тук не се състои, а да не говорим за "заклинание" Нито за засегнатите хора, нито за другите в кръга това изживяване не изисква сила както по време на спиритичния сеанс. Не се ограничава съзнанието, а се разширява. Така в самото обкръжение са възможни изключителни възприятия, но тогава съзнателно и без загуба на паметта.

Начинът, по който въздейства Светият Дух би бил съвместим както със медитационната тишина - която почти винаги липсва в западните църкви - така и с опитите да се постигне същото чрез повече и по-добра комуникация, което е особено добре разработено на Запад и особено в Америка. **Ако тишината и комуникацията са в състояние да обединяват съдържанието и смисъла - това е шанс особено за манталитета в Средна Европа - , то това би могло да се разпознае особено ясно от Христос респ. Светия дух. В много случаи той олицетворява нещо трето откъд източната или западната екстремност; но винаги само тогава, когато този стремеж не е егоистичен, тоест неетичен. Христос**

може да се представи само с правилно разбрана скромност, етика и смисъл, която той е дал на света в смисъла на една история на блаженството.

Светият дух не може да се замени изцяло от Христос респ. не може да се разглежда от неговите желания. Христос приписа на Светия дух качеството да "напомни на учениците си за всичко, което им е казал". Освен това той каза: "Имам още много неща да ви кажа, но не можете да ги понесете сега. А когато дойде онзи, Духът на Истината, ще ви води в цялата истина".

Независимо от това, което се пречиства в насока към истината, би могло да се обедини със Светия дух в едно цяло на онези сили, които искат да спасят света.

В ученията на Христос съществува човекът с неговата субективност, - но не онази безкрайна релативност, която според някои модерни философски представи не допуска повече никаква обективна истина.

* На немската и английската страница тук следва Символична скица на свещения Граал.

Въпрос:

Какво е развил досега Бог у мен и с какво ме дарява Бог днес?

[Назад към съдържанието на тази страница](#)

Портрет на Исус.

Този, който желае да има по-ясна представа, как е изглеждал Исус, може да погледне тук в края на Евангелията онова изображение, което би могло да важи като най-истинско - макар, че не съществува общо приет негов портрет:

Така наречената единствено истинска "картина на нашия спасител", която може да се загуби в издателство Лорбер. Според преданията по заповед на цезаря Тиберий той е бил нарисуван от портрета върху един смарагд и е бил предаден от съкровищницата в Константинопол чрез турския султан на папа Иносенц VIII, за да откупи брат си. С това е свързано описанието на образа на Исус от Публий Лентилус, по онова време наместник в Юдея, за сената и римския народ:

"През тези дни се появи един добродетелен човек на име Исус Христос, който сега живее сред нас и се смята от езичниците за пророк на истината и се нарича от учениците си Син Божий. Той възкресява от смъртта и лекува всички видове болести. Средно голям мъж с внушителна фигура и много почтен вид, така че тези, които го виждат трябва веднага да го заобичат и почитат. Косата му носи цвета на зрял лешник, гладка почти до ушите, оттам падаща на леки къдрици върху рамената му и сякаш с повече ориенталски вид, разделена по средата според обичаите на назаренците. Челото му е открито и гладко, лицето му без петна и бръчки с приятна червенина. Носът и устата са оформени така, че в тях няма какво да се упреква. С малка брада, подобаваща по цвят на косата и не много дълга. Очите му са тъмно сини, ясни и оживени. Тялото у е добре оформено и стегнато, ръцете му са добре пропорционални. Когато упреква той е страшен, когато предупреждава - любезен и приятен, когато говори е умерен, мъдър и скромен, съчетано с достойнство. Никой не може да си спомни да го е видял да се смее, но много са го видели да плаче. Мъж, превъзхождащ хората със своеобразната си красота."^{oo}

Картината е прибавена към немския печатен текст - с разрешението на издателството от 1992 г.

За отпечатване на тленните останки на Исус върху Туринското ленено платно виж също *нашата глава "Разпъване на кръст и полагане в гроба"*. От 1979 г. е също така научно изследвано от Проф. Д-р Хайнрих Пфайфер и Сестра Бландина Пашиалис Шльомер и "покривалото от Манопело". За

разлика от лененото платно от Турин там се намира само лицето, но с отворени очи: <http://voltosanto.com> . И при това платно причините за възникването са научно трудно или просто необясними: Върху мидена коприна напр. не може да се рисува. Размерите на лицето са и при двете платна еднакви. Сравни *Йоан 20: 5-7*. Тези картини носят отпечатъка на художествените изображения на Исус от първите хилядолетия. Върху загънатото покривало лицето отпред изглежда овално с косата; то има прилика с горе посочената картина, която показва живия Исус отстрани.

Към част 2: Стъпките на Откровението на Йоан; натисни тук

Откровението на Йоан.

При интензивно медитационно занимание при Евангелието на Йоан може да се предположи, че главното значение на медитационната ретроспекция на Евангелиста произхожда от изживяното в неговия живот.

При Откровението на Йоан е очевидно, че то се основава на видения. Тук не става въпрос за мисловни записки на външни житейски преживявания за в бъдещето. Формата на тези видения показва също - което предполага опит в търсенето на силата за разграничаване на собствените вътрешни образи и др.. -, че те произхождат от по-високо ниво, където външните очаквания могат да се формират в имажинерни образи; тук не може да се види никакво смесване с личното. Източникът е посочен също ясно, дори и при такива изживявания това да не представлява никаква гаранция: "Това е откровението от Исус Христос, което му бе дадено от Господ Бог, за да покаже на слугите си онова, което скоро трябва да се случи. Христос го изтъкува и го изпрати чрез ангела си на своя слуга Йоан...".

Най-често модерната евангелска теология не се интересува особено от това апокалиптично писание. Със своите външни методи то не би могло да разшифрова истински или поне само отделни части, тъй като не може да установи чрез собствените си изживявания "метода" на своето възникване и свързаната с това символика. В католическата църква съществуват различни представи за Апокалипсиса, но хората там едва ли ги четат; тя е твърде отдалечен от самодоволството на много хора и църкви в наше време. Точно обратно на това свободните църкви и секти се позовават директно на Апокалипсиса*. От пророческото изложение те виждат според разбиранията си, тоест техният метод е също недостатъчен, често едно единствено външно време на катастрофи; и разбират съответно себе си като избраните или поне като директно избраните. *Апокалипсис произхожда от гръцки език и означава разкриване, откровение, а не катастрофа.

В главата за събитието по Петдесетница се обърна вече внимание на преходите от индивидуалните дела на Исус в неговото обкръжение към глобалните развития.

Ако след Евангелията Откровението на Йоан се разработи също така цялостно, както това бе предложено във "Въведението...", се показва нещо неочаквано, нещо което не може да се срещне в литературата по този начин:

Откровението показва една последователност, която е сходна с последователността в живота на Исус. Но съвсем ясно тук става въпрос за развитието на човечеството респ. на земята и космоса; дори и най-вътрешната, мистична преработка потвърждава само, че това не са само чисти изображения, които подкрепят развитието или "освещаването" на отделния човек, макар че поради споменатите паралели към Евангелията то може да помогне на отделния човек и по този начин. **Истинската степен на апокалиптиката е по-скоро едно съзнание, което разширява първообразното събитие около Исус Христос преди две хиляди години до едно също така пресечено от първообразни стъпки развитие на човечеството и земята на фона на космоса. Тук също така е включен и универсалният аспект на Христос спрямо неговите дела като син човешки по времето около**

настъпването на новата ера. От тази гледна точка биха били възможни от своя страна и някои заключения за подробности около събитието преди 2000 години.

Но Откровението притежава една по-голяма неотразима комплексност в сравнение с описанието на Евангелията. Тоест то не е само някаква проекция на изживяното от Йоан в живота на Исус върху световните събития.

В своя същински "елемент" Откровението описва едно събитие в различни измерения респ. нива на битието. Само второстепенно в отделните стъпки може да се открие времева последователност. Само от това става ясно, че всички тълкувания на исторически събития могат да важат в най-добрия случаи отчасти като неща, напомнящи за видяното и отчасти те трябва да са изключително заблуждаващи.

От друга също допустима гледна точка Р. Щайнер гледа на видените бъдещи състояния на съзнанието на човечеството като отчасти казани предварително от някои духовници на настоящето. *Р. Щайнер, може да се прочете в: "Апокалипсисът на Йоан" цикъл от речи 1908 г.*

В духа на *Ото Ханиш*, основател на ориентираното към Заратхустра „Мацдацнан“-движение за форми на живота Обердюрфер откри съответствия с определени физиологични развития напр. на нервните пътища в човека. *"Апокалипсисът" Немско движение Мацдацнан, ул. "Габлонцерщрасе" 7, 76185 Карлсруе (Германия).*

Едно езотерично тълкуване на отделни глави се опита да направи и *Артур Шулт*: *"Откровението на Йоан като откровение на космическия Христос" и "Сътворението на света и Апокалипсиса на Йоан"*. Разбира се, че това са само опити за сближаване, към които биха могли да се направят много забележки.°

И тук още една забележка към по-древни пророчества: Много малка ще е помощта от това тълкуването на Апокалипсиса на Йоан да се смеси с пророчествата на Стария Завет. Дори и на някои места да се използват сходни картини, твърденията на старите пророци би трябвало да се сравнят първо с историческите събития на предхристиянското време и съответните хронологически таблици. Едва тогава става ясно, че тези пророчества са говорили почти без изключение за предстоящи по онова време събития в предхристиянско време и по времето на Исус: напр. пленничеството във Вавилон и тогавашното завръщане на евреите, както и последващите войни в страната, на тогавашната победа на евреите и др.; дори и за идването на Месията респ. на Христос (*за Месията сравни сайта за Стария Завет*). Само на много малко места проблясва допълнително нещо, което сочи към нашето време респ. към описаното в Откровението на Йоан (*напр. Исаия 24; 25; 27; 27; 66:15; Даниел 7:9-28*).

Откровение 5:6 се посочва в традиционната (християнска) теология като основно принципно видение: агнето като заклано, а стои изправено пред Божия престол. В едно от църковните мнения църквата се смята за мястото, където се проявява новото. Освен това теолозите са третирали Откровението на Йоан във връзка с едно „окончателно“ (есхатологично) доверие в бъдещото Божие „царство“, особено във връзка със съответните речи от проповедните години на Исус. Това което Бог е започнал с Исус и което обаче не е завършено, продължава да се развива до завършването му; сравни *Филипiani 1 б*. Това е довело до приемането на началото на едно „ново небе и нова земя“ (*Откровение 21*) още с Разпятието и Възкресението на Исус - и оттук на едно непрекъснато развитие. Откровението на Йоан разказва обаче за един прелом, който дори и при едно символично тълкуване не позволява да се предположи неговото необятно значение. Всъщност мнимото противоречие между вече съществуващото и по-нататъшното реализиране ще може да се разреши действително само, когато се осмисли на медитативно ниво дори отчасти онова съзнание, което показва Исус, когато многократно казва по смисъл „Ще дойде времето и то е вече настъпило ...“ (*Откровение 4 и 5*): Казва се, че нещо, което на духовно ниво е напълно реално, ще се прояви видимо на един по-късен етап.

[Назад към съдържанието на тази страница](#)

За общуването с пророчествата.

На това място са уместни и някои общи мисли за отношението с пророчествата, не само на Апокалипсиса на Йоан, а и на други, в повечето случаи по-кратки "Апокалипсиси" от апокрифната литература на първите хилядолетия или на модерни апокалиптични видения на модерни ясновидци, които имат повечето "смесен" характер; освен това и на други индивидуални "предсказания" от най-различен вид. Първообразните стъпки на Откровението на Йоан като такива биха могли да се избегнат точно толкова, колкото и различните стадии на развитие на ембриона респ. на живото същество или определени стъпки в развитието на мистика и др. Как обаче ще протекат тези стъпки, дали и при най-малките поводи ще се научава нещо и ще се избягват така някои суровости във външния живот или дали трябва да се случат големи катастрофи, това зависи от самите хора. Който изследва външните събития в света, независимо от пророците, може да забележи същата закономерност, независимо от това дали се наблюдава съдбата на отделния човек или взаимни връзки в голям мащаб.

Не първообразните и поради това по-малко решаващи детайли във виденията за бъдещето са духовни програми, които въз основа на предишното са се развили в един определен момент до такава степен, че от тях биха могли да последват определени събития в бъдещето, които могат да се ограничават все повече според вид, пространство и време. Ако обаче чрез човешки опити се променят и първичните духовни програми в отделния човек или в човешките групи, тогава ще се променят и детайлите в бъдещето, дотолкова доколкото те надвишават нуждите на първообразите. Затова и с течение на времето ще се променят и виденията. Това важи особено за видения на хора, които не се намират на онова обширно, простиращо се надалеч ниво на Йоан, техните видения биха могли да остарееят за съвсем кратко време. Но във всеки случай свободата на действие на човечеството е ограничена поради самата човешката мудност.

Ясновидците могат да възприемат или неясни импулси, тези са в такъв случай и най-правилните, или те виждат по-ясни възможности в символична форма, или съвсем точни физически случки, чийто подробности понякога, защото са определени само в незначителна степен, се направляват от подсъзнанието, като не се вземат под внимание обикновените проекции от събития в миналото към бъдещето, или често случващите се, мамещи възприятия или напълно погрешните тълкувания.

Други противоречия в такива "възприятия за бъдещето" отразяват очевидно здраво утвърдили се, отчасти противоречащи се бъдещи сценарии (*виж също указанието в края на главата за "Последните мъки"). На физическото ниво на човечеството те са "реално, все още неясно решени възможности", към които са допринесли различни човешки представи. Всеки човек участва съзнателно или несъзнателно в този непрекъснато развиващ се процес на вземане на решения за бъдещето.

От една страна земята е съзнателен, свободен организъм и как Господ ще поеме тази част от своята същност респ. своето сътворение, няма да му каже никой. От друга страна човек е свободен сам за себе си да се взема винаги все по-добри решения, подобно на това как на неговите клетки би могла да се присъди значителен диапазон на възможни варианти.; - те не се диктуват централно от човешкото съзнание, което обаче от своя страна може да ги подкрепи изцяло с положителни мисли.

Тоест чрез променящи се мисли и молитви, чрез любов и доверие към Господ, чрез спасяващи дела и благоволение може да се постигне и е било постигнато изключително много повече отколкото биха сметнали фаталистичните отношения.

Дори и посочените от ясновидци или вдъхновени произведения данни за времето често са се оказвали неточни (по отношение на земното време).

Възприятието на някои мистици, според които отвъд пространството и времето на най-високо ниво всичко това вече съществува, а земното ниво на възприятие на търсене на правилно решение и др., са и двете независимо една от друга правилни. Но да се изиграят едно срещу друг, преценявайки ги от философска гледна точка, не отговаря напълно на различния характер на тези нива и представя неправилен резултат от такъв вид мислене.

Към "малкия апокалипсис" в Евангелието на Матей (само на нашия сайт на [немски](#) или [английски](#) език).

[Назад към съдържанието на тази страница](#)

Към съдържанието на Апокалипсиса на Йоан: Седемте църкви.

В *1 глава на Откровението* Йоан описва първото видение за Христос след възкресението. "Обърнах се" или още по-ясно в *4 глава* "Качи се тук...", "в същия миг Духът ме завладя" означават, че не Христос "слиза" към Йоан, а че Йоан за известно време съзнателно може да "се качи" на това ниво, от което му се говори. Това е важно, а не символично. "Аз съм Първият и Последният. Този, който живее", който беше "мъртъв", "...и държи ключовете на смъртта и ада", обединеният с Бог Христос му говори. Той назовава също **общата, многократно променяща се тема, която като червена нишка е втъкната в Апокалипсиса: Проникването на различните останали респ станали "мрачни" нива на живота - не чрез някаква светлина, а чрез "истинската светлина", по смисъла на Йоановото Евангелие, чрез Христос. В началото всичко се поставя в контекста на повторното сега пророчество за връщането на Христос "в облаците".**

Христос се показва образно в качеството си на слънчев център на "Седемте Общности в Азия". "Облечен в дълга до земята роба" това означава, че неговият Дух прониква навсякъде, дори и волята, която се проявява в краката -; "и златен пояс опасваше гърдите му" - любовта на сърцето е свързана и с мъдрост. "Главата му и косата му бяха бели като вълна..." -чрез тази връзка с обичта главата е отново бляскава -; "а очите му пламтяха като огън" - неговите очи "осветяват" света -; "стъпалата му бяха като нажежен в пещ излъскан бронз" - неговите стъпки имат пречистващо действие навън -; "а гласът му - като тътенът на водопад" - и в неговия глас се чувства Духът. "В дясната си ръка държеше седем звезди" - той привлича всички сили, всички характери с дясната си ръка, която представлява бъдещето, те го следват -; "а от устата му излизаше меч, остър и от двете страни" - той носи действителната сила да се прави разлика и да се диференцира.

Това видение се явява като аналогия на онова видение на Йоан Кръстителя в началото на Йоановото Евангелие, с гълъба на истинския Дух, седемте общности отговарят на призванието на учениците - *напр. Йоан 1, Матей 4,18-22.*

„Седемте общности" - седем църкви; *Откровение 2-3* - са съществували действително. Те са олицетворявали различни културни проблеми, качества и възможности, които Христос приписва безпощадно на "ангелите" на тези общности. Явно, че "ангел" тук се отнася и до земните водачи на тези общности, писмата не са просто свръхестествени неща. Освен това се е смятало действително, че за тези църкви се е грижил по един ангел. Понятието ангел може допълнително и да обръща внимание на това, че християнските общности в седемте града са споменати на мястото на онези сили, които олицетворяват и които се проявяват и на друго място.

За това би трябвало да има частица истина в това, когато някои течения като розенкройцерите, теософите, антропософите без определено обосноваване смятат, че тези

общности са представлявали определени култури. Те се описват последователно. Днешният прелом на западноевропейската култура към появяващата се на хоризонта по-мека култура се идентифицира или със смяната от 5 към 6 общност, или със смяната от 6 към 7 общност. Понякога се наблюдава и опитът да се направи връзка с представите за бъдещата "Епоха на Водолея", която според различни астрологически течения и течения на ню ейдж би трябвало да започне между 1961 г и 2000 г, или през 2242 г., респ. според Р. Щайнер ще започне да действа едва към 3500 г. Като отчасти се приемат и подепохи от 300-400 години. Дори и тези космически цикли да се обосновават на реални събития, тук се пропускат някои съществени неща.

Според характера си Апокалипсисът не е насочен към едно циклично събитие на "вечното повторение на дванадесетте зодиакални знака". Изображението на една спирала, където всичко се развива на все по-високо ниво, би било много по-добро обяснение. Напълно принципните "квантови скокове" на човешкото и световно развитие в Апокалипсиса не могат да се наблюдават само на базата на непрекъснатото кръгово движение, на прецесията на земната ос и на съпътстващите го духовни обстоятелства. Ако погледнем напр. историята на времето, тогава ще забележим, че развитията са все по-бързи. Тук може да се почувства намесата на нещо висшестоящо. За да можем да определим апокалиптичните промени като цикли, би трябвало да приемем един по-голям, допълнителен цикъл. Но също така това биха могли да бъдат и онези въздействия, за които говори самият Апокалипсис.

Ако се вземат под внимание и смятаните за не особено сериозни изследвания за космическите промени в раннохристиянската епоха като календар, археологични находки, писмени записки, легенди от *Х. К. Андерсен* и др., небесната механика и оттук ритмите на епохите не се проявяват повече като константни. Явно, че те могат да бъдат обезсилени или променени от радикално преустройващи въздействия. Времеви цикли биха имали тогава по-ограничено значение отколкото при първите пет "общности" - в теософичната сфера и др. в тях се виждат културите на Индия, Персия, Египет & Халдея, Гърция & Рим и др. и досегашната западноевропейска култура.

Допълнение: *"Тълкуването на Апокалипсиса" (от "Писанието на Архангел Рафаел" от Хелене Мьолер - 1884-1969, издателство Радона, ул. "Ам Бухщайн" 14/15, 61250 Узинген)* съотнася "7 общности" към епохата от развитието на Църквата - но независимо от космическите цикли:

1. 33- 333 от н. е.: Борби за правдивото спазване на Исусовите указания... .

2. 333- 633 от н. е.: Проблеми и верността на ранните църкви... .

3. 633- 933 от н. е.: Прозрение чрез писанията... .

4. 933- 1233 от н. е.: Опасности поради "суетност, стремеж към пищност, алчност, чувственост" в църквата.

(Забележка: към този период се смятат и войнствените и инквизиторски участия на Църквата.)

5. 1233- 1533 от н.е.: "Нечистота и себичност на Църквата", последвани от масивен "Упадък на църквата".

(Католическата и евангелската църква се признават в последващото развитие на съответната книга като "двамата свидетели" според *Йоановото Откровение 11*, респ. като принадлежащи един към друг партньори.)

6. 1533- 1833 от н. е.: Продаваемото християнство.

(Забележка: в този период възникна също и рационализма и по-старото механистично естествознание.)

7. 1833- 2000 от н. е.: Безразличието на много хора, засягащо Църквата и Бог.

(Споменатата книга се приближава към големия прелом на скорошното връщане на Христос, което се описва в останалата част на *Йоановото Откровение*. Това се тълкува от много хора като осветено от много страни космическо събитие. При това тук преобладава старият сценарий с големите войни на безбожните, но на които вече се противопоставя, че "молитвата на народите към Господ" може да промени това; и особено, че строго вярващите се "присъединяват" към Бог и неговите вдъхновения, и могат така да се издигнат до него.

По отношение на следващите стъпки в Откровението "общностите" представляват във всеки случай едно ниво, което все още би могло да се разбере само със силите на съзнанието на външния живот.

**"7 общности" и днешните църкви -
(на немската и английската страница с други откъси от Йоановото
Откровение 1 - 3).**

а.) 7 ранни църкви в Мала Азия.

Табло

ранна църква	Христос говори като:	Признание	Предупреждение	Цел за тези, които се справят с нещо
в Ефес	"на седемте звезди, които видя в дясната ми ръка, и на седемте златни свещника"	Делата ти, усърдния ти труд, твоето постоянство, не търпиш злите хора, " В твоя полза обаче е това, че мразиш делата на николаитите. Аз също ги мразя****, изпита онези, които твърдят, че са апостоли, прояви постоянство и понесе трудности заради името ми, без да се умориш.	ти изостави любовта, която имаше в началото; покай се и прави това, което вършеше в началото; в противен случай ще дойда при теб и ще отнема свещника ти от мястото му.	"... ще позволя да яде от дървото на живота, което е в Божията градина."
в Смирна	"Аз съм Първият и Последният, Бях мъртъв, но погледни сега съм жив"	Страдание, бедност - "макар, че в действителност ти си богат", клеветите на онези, които казват, че са юдеи, а не са. Те са синагогата на Сатана."	"Изобщо не се плаши от страданията, които те очакват!" Казвам ти, че дяволът ще хвърли някой от вас в затвора, за да ви изпита, и ще страдате десет ден."	"Но бъди верен до смърт и ще ти дам венеца на живота. Който победи, няма да страда от втората смърт."

в Пергам	"който има меч, остър и от двете страни"	"но въпреки това оставаш верен на името ми и не се отрече от вярата си в мен дори по времето на Антипа, моя верен свидетел, убит в града ви, където живее Сатана"	Сред теб има някои последователи на учението на Валаам, който подучи Валак да вкара в грях народа на Израел, като яде храна, принесена в жертва на идоли, и върши сексуални грехове; "Има някои, които следват николаитското учение. Затова, покаяй се! В противен случай скоро ще дойда при теб и ще се боря срещу тези хора с излизация от устата ми меч"	"На този, който победи, ще дам от скритата манна. Ще му дам и бял камък с написано на него ново име, което ще знае само този, който го получи."
в Тиатир	"Божия Син, чиито очи пламтят като огън, а стъпалата му блестят като излъскан бронз"	Зная делата ти, любовта и вярата ти. Зная как служиш и познавам постоянството ти. Зная, че сега делата ти са повече, отколкото в началото.	позволяваш на онази жена Йезавел да прави каквото си иска. Тя нарича себе си пророчица: да вършат сексуални грехове и да ядат храна, принесена в жертва на идоли. Заплаха: ще страдат много, Ще унищожа децата й с чума; На всеки от вас ще въздам според делата му. А на останалите: с друго бреме няма да ви товаря, "само се дръжте здраво за онова, което имате, докато дойда".	"На този, който победи, ... ще дам власт над езичниците (/народите), той ще властва над тях с железен жезъл и ще ги натроши на парчета като глинени съдове", "... На такъв човек ще дам също и Зорницата".
в Сарди	"този, който държи седемте Божии духа и седемте звезди"	"Зная делата ти". Но имаш няколко души, които не опетниха дрехите си.	"За теб говорят, че си жив, но в действителност си мъртъв. Събуди се и укрепи онези от теб, които все още са живи, тъй като има опасност да умрат", не сметнах делата ти за достатъчно добри. Така че помни какво си получил и чул. Изпълнявай го и се покаяй. В противен случай "защото ще дойда неочаквано, като крадец, без да знаеш кога ще те изненадам...".	"Който победи, ще бъде облечен като тях в бели дрехи, Няма да изтрия името му от книгата на живота, а ще го призная пред моя Баща и ангелите му."

Във Филаделфия	"на Святия и Истинния - Този, който притежава ключа на Давид. Каквото той отвори, никой не може да затвори, и каквото той затвори, никой не може да отвори"	делата ти; Зная, че си слаб, но опази учението ми и не се отрече от името ми. "Ти изпълни заповедта ми търпеливо да понасяш и затова аз на свой ред ще те пазя в часа на изпитание, който ще дойде за целия свят, за да изпита живеещите на земята..."	"Ще накарам да дойдат и да паднат в краката ти онези, които принадлежат на синагогата на Сатана. Те казват, че са юдеи, но не са - те са лъжци... Ще разберат, че съм обикнал теб." .... "Дръж се здраво за онова, което имаш, така че никой да не може да ти отнеме венеца!"	"...ще го направя стълб в храма на моя Бог и той ще остане там завинаги. Върху него ще напиша името на моя Бог и името на града на моя Бог - новия Ерусалим, който ще слезе от небето от моя Бог - и новото си име ще напиша."
в Лаодикия	"Този, който се нарича - Амин, верния и истински свидетел, владетел над всички Божии създания"	("Зная делата ти"; но тик няма положително потвърждение)	"... И понеже си хладък ***** нито студен, нито горещ, ще те изплюя от устата си." "...А не осъзнаваш, че си окаян, жалък, беден, сляп и гол." Съветвам те да си купиш от мен злато, пречистено в огън, за да станеш истински богат..." , "и бели дрехи..." , "мехлем да намажеш очите си..." . "Изобличавам и възпитавам онези, които обичам, затова положи всяко усилие и се покай!"	" Ако някой чуе гласа ми и отвори вратата, ще вляза при него и ще ям с него, и той ще яде с мен. На този, който победи, ще позволя да седне с мен на моя престол, както и аз седнах с моя Баща на неговия престол, когато победих."

**** по-обичайния превод "мрази"& "мразел" (Христос не мрази никого!); виж Писмото до Ефисяните на Павел 4-6; *****"хладък" не означава ясно диференцирана трета позиция, а липсата на точно определено поведение.

Това, че Христос се обръща към Църквите всеки път с друго качество, загатва, че и в положителното Църквите имат да учат различни неща.

б.) съществуващи днес църкви.

Тези ранни седем общности / църкви са съществували действително. В основния текст на Пътищата на Христос се обръща внимание и на общото значение за различни групи от хора / култури. **Напълно е възможно да се изследва, дали в днешните църкви респ. течения в самите църкви и християнски движения могат да се открият сходни качества както в "седемте общности". За да не можа това да предизвика твърде бързо идентифициране и схематизиране, такива познания не се сочат тук; а по-долу се скицират отделно различните страни на днешните църкви, така че всеки от нас да може сам да разсъждава върху това. Ние искаме да наблегнем на това, че тук не се осъжда нито една църква - на това има право само Христос. По-скоро така може да проличи по-ясно скритият смисъл на "единството в многообразието" на християнството, като се почувства съответствието към основните универсални примери като "седемте звука" и др.**

днешни църкви*/ течения	Предимства	какво трябва да имат предвид първо заинтересованите лица
<p>сирийска православна църква & някои привърженици на древното келтско християнство; арменска църква; египетска коптска и етиопска църква;</p> <p>гръцка, руска, сръбска православни църкви;</p> <p>(& унищожените клонове на арианското християнство)</p> <p>"Църквата на Тома" в Индия; Непалската църква;...</p>	<p>Често дълбока вяра, отчасти силен духовен стремеж при монасите и др., издръжливост, последователност. Следа от самобитност. Отчасти Крипта под църквата като остатък от старата християнска езотерична традиция. Учението за мъдростта (Мария - София). ...</p>	<p>Хубав, но в повечето случаи строг традиционен ритуал - напр. 3 часа стоене (освен напр. в църквата на Тома) Малка адаптивност към многообразното търсене на модерните респ. млади хора, точно в ранното атеистично обкръжение - които се намират още в периферията на църквата и мислят в по-голяма степен светски. При някои от тези църкви комунистическите системи или националните склонности доведоха до ограничаване на работата или подпомогнаха за враждебност към другите църкви или народи. ...</p>
<p>Свободни църкви, евангелски църкви, наречени също Петдесетни църкви, квакери</p> <p>Други общности, които понякога със съмнителна обосновка се обозначават като "секти": адвентисти, новоапостолска църква, мормони и др.</p>	<p>Простота и безкомпромисност в съответствие със собственото разбиране за религия и морал. Тази проста връзка към Исус Христос дава особено на подходящите за това директен достъп до неговата мощ и сила: силни изживявания на вярата като необикновено чуване на молитвите от Бог, лечения чрез вяра и др.; интензивно изследване на Библията без описание на трудно разбираемите места; силна взаимна подкрепа между членовете на общността - не само обикновени християнски традиции в неделя или особено по Коледа ...</p>	<p>Освен многократното насърчаване във вярата без директни методи за подготовка на спиритуалното изживяване респ. изживяването на вярата. Тоест в повечето случаи малко тишина или обосноваващите се на това методи като християнска медитация (което липсва и на други църкви.) Моралната строгост в междучовешките отношения се състои предимно от забрани и се придружава рядко от достатъчно указания, като напр. приятелства, които днес наистина могат да се сключват. Отчасти ограничена воля да разберат многообразието на християнските изживявания освен в представения от тях спектър. Често са на мнение, че това което е достатъчно за тях, ще е достатъчно и за мисионерането на всички други. Отчасти твърде силно чувство, че са избрани по отношение на собствената църква (особено новоапостолската и др.) Понякога дори въпреки собственото си самопредставяне с политически убеждения. ...</p>

<p>Мнозинство в протестантската / евангелската църква</p> <p>& прогресивни Открити църкви и др.</p>	<p>Напр. засиленото връщане на Лутер към Библията като източник на вярата. Много социални служби. Отчасти откровеност да се вземе насериозно вярата и при собствените политически решения, склонност към саморазмишляване и предупреждаване - дори и извън "моралните теми". Откровеност за християнското отношение между църквите. ...</p>	<p>Историко-критическото теологично следване отнема днес често вярата във всичко, а в проповедническия семинар се учи, как да се проповядва на църковната общност. Пътища за спиритуално задълбочаване на вярата се търсят от много хора, но те се предлагат рядко. Повърхностност и твърде много приспособимост към обществото са силно разпространени в църковните мероприятия. Понякога дори църквите са били съпричина на проблематичните развития на обществото, насочено само към постиженията на отделните индивиди (при калвинизма). ...</p>
<p>Ляв католицизъм, феминистка теология, теология на освобождението в 3 свят</p>	<p>Много близки до живота на хората, сили, християнски мотивирани стремежи за социалност и човешки права и др. В това отношение и бдителност в самата църква. Стремежи да се намери и правилната спиритуална и човешка роля за жените От известно време минимална откритост към митични пътища на изживяването. ...</p>	<p>При някои повърхностна вяра. Отчасти ограничение върху мащаби от дълбоко психологичен или социален вид, (които важат за всички, дори и за хуманистите.) В рамките на феминистката теология понякога вдъхновена от всички култури вяра, които не винаги са напълно проверени, доколкото те изобщо са съвместими с християнството. ...</p>

<p>Католическа църковна традиция</p> <p>& по-строги католически стремежи напр. пророчествата на Мария и мистика</p>	<p>Запазване на онова, каквото тази църква е получила като вяра и ритуал. В рамките на култа към Мария между другото традиции и елементи, които липсват в някои други църкви.</p> <p>Много каритативна работа и социална бдителност по целия свят.</p> <p>Отчасти спирачка на всеобщия етичен упадък на обществото. Все пак някои опити за предаване на методи (упражнения, прости медиационни видове) за малка част от църковните членове.</p> <p>При мистиците - които често се явяват в тази църква - отчасти разбиране на тайните във връзка с разпъването на кръст на Исус. (Дори и напр. известният теолог Ранер разбра, че църквата на бъдещето трябва да поддържа мистиката). ...</p>	<p>Заложено бе много и на догми и на външното умение за налагане на църквите водачи дори и в самата църква, вместо вживяване и разбиращо учение спрямо днешните самостоятелни хора. От морална гледна точка в повечето случаи повели и забрани. Малко старание за езика, който църквите трябва да намерят в днешно време, за да могат да предадат живо същността на вярата на различни хора.</p> <p>Моралната спирачка функция не стига до реалната промяна и обновяване.</p> <p>Започнатото преосмисляне по отношение на по-ранната инквизиторска и войнствена практика и най-тясното сътрудничество с определени световни власти е трудно.</p> <p>Учение, което има валидност само в собствената църква. Дори и мистиците са били често само търпени, вместо да се разбере тяхната пътеводна функция.</p>
<p>Християнска общност и христологията на Рудолф Щайнер; и християнски розенкройцери;</p> <p>Отделни общности като движението Ново откровение****;</p> <p>други насоки и въз основа на ученията на проф. Дж. Хуртак.</p>	<p>Такива подходи към Христос са сродни с пренебрегнатите, отчасти унищожени чрез преследване много опити на християнство на познанието*** напр. въз основа на Йоановото евангелие - не е идентично с "гностицизма" -. (Тяхната липса доведе до много достойни за корекция/подобрене/поправка явления на днешните църкви.)</p> <p>Различни пътища за откриването на пътя към Бог.</p> <p>В случая на Хуртак работа с библейското "име на Господа"</p>	<p>Напр. в антропосфията често само "работа в смисъла на Христос", вместо да го включват също и в молитвите си. (Инспирираната от Р. Щайнер християнска общност не се числи директно към антропософията.)</p> <p>(Не при всички модерни групи на розенкройцерите християнската връзка става ясна на пръв поглед.)</p> <p>Групите "Ново откровение" като тези, които се позовават на писанията на мистика Якоб Лорбер се отнасят заедно с Библията и главно към форми на "пророчеството". Този, който желае да си направи определено мнение относно смисъла и проблемите, би трябвали да си набави за целта съответните мащаби за правене на разлика.****</p>

<p>Някои от организационна гледна точка едва доловими/разбираеми/понятни кръгове в периферията на християнството напр. в близост до групите на Ню ейдж</p>	<p>Отчасти опити за една нова епоха отвъд границите на несъвършенството на днешното материалистично общество, сходно с предизвестията на Откровението. Поглед върху собствените качества и опити вместо да обвинява други. Опити за диалог между много различни насоки. ...</p>	<p>Не винаги ясна разлика между Христос и мнимите Христуси, както "Христовото съзнание" на някои насоки. Тъй като има обширни сходности между религиите само по етнически въпроси, но които почти не присъстват във вярата, разликите се обясняват отчасти с трикове. Това, че на Земята са необходими етични решения между конструктивните и деструктивните сили, понякога не се разбира, тъй като Господ стои над всичко. За това и отчасти толерантност спрямо проблематични решения, и недостатък на онова етично носене на трудности, което е характерно за организираното християнство. Като движение малка обществена ангажираност. ...</p>
--	---	--

* Би било възможно да се изследва и сходността на съответните църкви със съответните първоначални апостоли. Различните хора имат в различните църкви това, което им помага напред.

** Ако се интересувате за някоя група, а тя: а) Ви оставя Вашите лични контакти към семейството и приятелите; б) не Ви води към неетични дейности; в) не се стареа да Ви отнеме това, което Ви принадлежи освен църковната вноска респ. църковния данък и доброволните суми); г) отнася се към Библията или Новия Завет респ. към Исус Христос по неговия смисъл;) д) признава, че не е единствената правдива християнска група; - тогава използваният в повечето случаи израз секта е неточен, независимо какви са техните теологични интерпретации и как се оценяват техните допълнителни традиции, които могат да се срещнат при почти всички църкви - освен при свободните евангелски църкви.

*** напр. самият Йоан, Клемес от Александрия, Оригенес, die Paulikianer, Йоахи де Фиоре, Майстер Екхард, Таулер. Сузо. Николаус фон Куза (Кузанус), Якоб Бьоме, Ангелиус Силесиус, Парацелсуз, Новали и др. Възможно е такива кръгове да са имали също своите ограничения, както и всички църкви, но те са съставна част на цялото християнство. Богомилите и катарите са били отчасти сходни, но търсеци самотата от света.

****Виж също и главата "За общуване с пророчествата" - а също и по принцип "пророческите думи" и други - в основния текст на Пътищата на Христос. Не всички групи на новото откровение гледат на себе си като конкуренция на църквите, поради които те не се подканват нито да напуснат, нито да преминат към църквата (напр. Лорбер). Други групи от своя страна са особено критични към църквата, тъй като и днес приемат големите църкви като свои преследвачи.

в) Опити за решение на конфликтите между църквите в ойкомена.

Пълноценните възможности на християнството са видими едва, когато се наблюдава християнското многообразие на църквите. Този, който смята за валидни само най-малкия общ показател на известните учения на съответните големи църкви като християнски, лишава хората и църквите точно от идеите, от които те биха се нуждаели, за да продължат напред в нужното обновяване на повърхностното християнство по смисъла на предишната църква. Нужно е християните да се учат помежду си. Като при това всеки запазва своята идентичност. Силното съзнание от сплотеността в рамките на това многообразие от църкви не означава, че целта е едно единно християнство. Христос изобщо не е споменал това в писмата си към седемте църкви в Азия, той е знаел, че е има различни хора. Дори и

направеното на друго място предсказание за времето, когато ще има само един овчар и едно стадо, не означава, че това стадо не би имало повече някакво вътрешно многообразие. Най-висшият "овчар" е все пак Христос. Той е и единственият, който би могъл да осъществи по правилен начин прякото обединение на църквите. Кой биха слушали иначе те? Но във всеки случай могат да се направят първите стъпки към това. (Повечето хора в църквите не са много заинтересувани да запазят "пречките".)

0. Важна основа за едно определено съвместно съдружие на църквите е общото разбиране за кръщенето като свято причастие.

При 2 Ватикански църковен събор през 1962 г. можеше да се види едно известно отваряне за ойкумена: католическата църква призна, че извън католическата църква също има елементи като Божието слово, благоволение, надежда, любов, и даровете на Светия Дух - видими и невидими елементи и че там също е възможно "лечение" и спасение. Но Католическата църква продължи да се окачествява като единствената пълноценна църква.

1. Непрекъснатата "**апостолска последователност**" (приемственост) чрез полагане на ръце от първите апостоли и свързаното с това ръкополагане на епископи и свещеници католическата църква отказва на протестантите. Затова те не са пълноценни сестрински църкви. Но някои евангелски църкви са възникнали чрез частично конвертиране с помощта на съответните князе, като дори и ръкоположени католически свещеници са преминали към тях. Те от своя страна са участвали при поставянето на други свещеници в съответни богослужбни дейности. Полагането на ръце с различни цели (лечение, благославяне ...) е обосновано съвсем библейски. Ако това се тълкува по смисъла на католическата църква - което не е посочено изрично в Библията - че това може да представлява една непрекъсната верига и до ден днешен, тогава би съществувала възможността, евангелските църкви да въведат отново полагането на ръце - което не би им струвало нищо; и ако при това биха намерили някого в собствените си редици или извън тях, който е част от тази "непрекъсната верига" - което в зависимост от това би разклатило самоувереността на евангелските църкви.

Но би било също така възможно да се признае взаимно, че връзката към онзи Свети Дух на Христос, който иначе се предава чрез полагане на ръце, може да се получи и пряко чрез молитвата. (Това би могъл/могла да направи всеки/всяка вярващ/а. Затова има и хора, които притежават особени способности за християнско лечение посредством полагането на ръка, без никога да са били ръкополагани, и дори са по-способни от самите ръкоположени духовни лица.) Следвайки от това този Свети Дух би могъл да се предаде чрез полагане на ръка от свещеник по класическия начин. Този вариант би бил вероятно чужд на самочувствието на католическата църква. (Но евангелската църква също не го е практикувала, така че никой не е бил оцетен. Ако се помисли сериозно католическата църква би могла да го разпознае като възможност и би могла да каже само ограничено, че не би било възможно да се контролира с нормални средства, дали Светият Дух действа по същия начин. Така тя би разполагала по всяко едно време с хора, които биха могли да и кажат, колко валиден или невалиден изглежда резултатът (напр. хора като Патер Пио и др.). Към това се прибавя също и, че и за досегашното католическо ръкополагане се прилага някакво вероятно ограничение. Какво се случва с така ръкоположения, който е нарушил протичането на Светия Дух с драстичното си провинение. Способен ли е той в такъв случай да предава Светия Дух? Това също са въпроси, на които без изследвания респ. без хора като Патер Пио не може да се даде надежден отговор.

2. Въпросът за ролята на Петровата служба, тоест тази на **папата** за другите църкви се олицетворява в католическата църква във връзка с нейната концепция за видимо, пълно единство на църквите под негово ръководство. Исус е възложил на Петър да "пасе" своите "агнета" и "овце" (Йоан 21). С това Исус не е причислил към Петър другите ученици и техните ученици, а масово всички християни: напр. старите "7 църкви в Азия" (виж по-горе) са били под грижата на Йоан, а не на Петър; много общности са били под грижата на Петър и др. Значи въпросът е, какво би могло да означава онова "пасене" от наследник на Петър в наш времена. Представители на православните църкви сигнализираха преди няколко години, че биха били съгласни с "почетния примат" на папата без директни функции за упражняване на власт върху другите църкви, така както в ранната църква римският епископ е бил признат като първи сред равните. Дори и някои протестантски теолози мислиха за това. Ватикан не беше съгласен тогава с това. Но по-късно самият папа се изказа по въпроса, другите църкви да помислят по отношение на единството на църквите, какво роля би трябвало да изпълнява папството по тяхно мнение. Размишленията не биха били в ничия вреда. Ако църквите бяха обединени, те биха имали със сигурност и общо ръководство.

3. Протестантските църкви търсят например допускане на **ординацията на жените като свещеници** в католическата църква. Но даже и православните църкви, а също и части от англиканските и протестантските църкви в някои страни се затрудняват доста с този въпрос. От друга страна и в самата католическа църква има "църковно искане за меморандум - Ние сме църква", което повдига между другото и това искане. Колкото и да е важен този въпрос, не може да се разбере, защо специално пътят към единство на църквите трябва да премине през решаването на този въпрос. Това е всъщност искане, които отделните църкви трябва да решат самостоятелно, както това отговаря на съответното съзнание. Ватикан не трябва само да отрича правото на евангелските църкви да продължат с ординацията на жените, макар и да се наблюдава развитие в самото сближаване. Разбира се, че различната практика може да бъде и положително предизвикателство да се работи върху това в отделните църкви.

От библейска гледна точка (от Павел) се цели само отчасти различна традиционна функция между мъжете и жените в общността. Това, че жените трябва да имат по-малко права, не е било ставало на тема по онова време, когато учениците са знаели и сами са изживели, колко важна е била ролята напр. на Мария респ. на жените по време на събитието по Петдесетница. "Жената трябва да мълчи в общността" е имало сигурно друго значение, отколкото това е било интерпретирано по-късно и няма нищо общо със споменатите въпроси днес. Тъй като не е абсолютно сигурно, дали всеки разбира това, остава само аргументът за неуместността на този въпрос като основен момент на стремежите за единство на църквата на сегашното ниво. Този, който смята, че той/тя може да внесе ординацията на жените в църквата, вплитайки този въпрос в дискусиата за единство, би останал разочарован. По-добре е две отделни теми да се разглеждат като две теми. Когато наближи обединението на църквите, ще стане ясно, докъде е стигнала всяка от тях.

4. **Култът към Мария** в католическата респ. в православната църква не се среща в тази си форма в протестантската църква; но това явно не се смята като централна спорна точка по пътя към голямото единство. 2. Ватикански църковен събор призна също, че при литургията могат да се появят разлики в съответствие с духовния вид на вярващите, дори и такива, които могат да бъдат обогатяващи и за двете страни. От 50-те / 60-те години са ни известни отделни опити от евангелската църква да се въведе в подходяща форма отново култът към Мария.

5. От една страна е разбираемо, че **Църковното право (СIC)**, чийто предишни форми бяха повод за всякакви злоупотреби, все пак е деликатна тема. От библейска гледна точка не задължителната роля на традиционното църковно право в католическата църква не би трябвало да бъде въпрос, който да блокира опитите на църквата за по-голямо единство, както смяташе ЕKD. Това засяга първо една единствена църква. Всяка една църква може да има свой собствен устав и така независимо църковно право, до известна степен тя даже трябва да има, дотолкова доколкото тя съществува като каквато и да е самостоятелна независима единица. Промяната на тези вътрешни църковни норми е също работа на отделните църкви, дотолкова доколкото никой не изисква те да бъдат приети от всички, без да бъдат проверени тоест само на доверие. И дори някой да се е стремил към подобна дискусия, то и на католическата църква би станало ясно, че за това ще бъде необходимо свикването на нов съвместен църковен събор, който да създаде или да инициира ново общо църковно право - така както през 1963 г. на своя 2 Ватикански събор тя сама съгласува новата народна теология за Бога. Това означава, че не е уместно тази тема да се смята като тема, която може да пречи на единството.^o

6. Друга спорна точка, въпросът за **оправданието на човека пред Бог** чрез делата си или чрез избавително дело на Исус Христос, може да се смята вече като достатъчно изяснен въз основа на между другото съществуващото общо становище между евангелската и католическата църква.

Така би било напълно възможно в смисъла на ойкомена църквите да се движат една към друга, вместо да измъчват Христос с техните разграничавания.*) Това приближаване би трябвало действително да стане "с фино чувство и внимание една към друга, с търпение и едновременно с това с благоговееене пред истината", както го нарече папа Йоан Павел II.. Това, което независимо от всичко може да се изживее днес, е онази "обща църква" в духа на Исус Христос, която се състои от всички, които следват Исус Христос по свой начин и се стараят "да последват волята на Отеца" - независимо от това, към кои църкви принадлежат, а дори и ако някои от тях не се числят към нито една църква или не са член на някоя религиозна общност и не тръбят непрекъснато понятието християнство. На това залага и интернетният сайт "Пътищата на Христос" по отношение на темата за църквите. Старанието за видимо единство остават да съществуват като задача въпреки тези опити, тоест те не са някаква противоположност. Това обаче трябва да се желае наистина вътрешно; външната изява не би имала никаква полза.

*) виж също *Бележката към главата „Кръщенето на Исус в река Йордан“, в част 1.*

При това църкви като католическата биха могли да се инспирират от свързаните с това послания на Христос на православната християнка Васула Риден, "Правдивият живот в Бог" том 1. Католическата църква оценява подобни писания като "Лични откровения" (...). Понякога съдържанието надминава такива вдъхновения, които биха били от значение само за личния живот на съответното лице. (Литературните източници ще бъдат посочени от този интернетен сайт само като допълнителни указания, а нашите познания са независими от това.)

[Назад към съдържанието на тази страница](#)

Вдъхновения и църквите.

Новия Завет описва директното вдъхновение на отделния вярващ, както и други дарове на Светия Дух като нещо важно, което се намира по принцип в същността на понятието християнин (*сравни напр. 1. Кор. 14,26; Марк 16,17*). Очевидно обаче пътищата към това са били усложнени. Но ние можем да се молим за Светия Дух.

Едновременно с петдесетните църкви напр. и католическата църква възприема тази възможност на произнесените послания. Тя прави обаче разлика между едно "всеобщо откровение" за всички с помощта на Библията и църковната служба от една страна - и мистичните "лични откровения" от друга страна. Последните се смятат и важат до известна степен като откровение на Светия Дух, доколкото те съдържат определен смисъл за съответното лице или неговото непосредствено обкръжение, но не се считат за задължителни и не се подкрепят особено. Особено в такива случаи се чувства и критичната реакция на тази църква, когато се съобщават пророчески*) послания, които според съдържанието си надминават личното и са насочени към църквата или човечеството; напр. в посланията на Мария и Христос. От времето на Папа Паул VI официално не се блокира печатът на такива издания от близки до църквата издателства. Но както и преди такива свидетелства отчасти се възпират, напр. от десетилетия 3 послание на Фатима. В такива случаи църквата си запазва правото на по-късно, окончателно мнение. Всички, дори и духовната конгрегация на вярващите са длъжни да съблюдават чрез по-обстойно изследване правото на изслушване респ. справедливо отношение в *Кан. 844 §3. Кан. 220* забранява освен това неправомерното оклеветяване независимо на когото и да било (което може да възникне при прекалено бързите обществени присъди).

В много други църкви тази сфера не играе голяма роля, респ. те не са успели да развият особена практика за отношение към това. От друга страна има много подобни явления и извън самите църкви. Общо възниква впечатлението, че Бог проявява интерес към това хората да се вдъхновяват отново и отново по този начин, да дори истински да се учат и да бъдат предупреждавани. Това е обаче труден учебен процес, който продължава цял живот; да се разпространяват такива известия, предпоставя специално призвание, както и обвързаност към Бог и съответната подготовка за това.

Първите Апостоли - хора, които можеха да подкрепят Исус Христос благодарение на дадените им дарби - поучаваха според *1.Кор. 14,26* директните откровения и тяхното тълкуване като съставна част на сбирките. *1.Кор. 12,4-7*: "А на всеки се дава проявяването на Духа за обща полза". Според *1 Кор. 12,28* може да се смята, че ролята на "пророците" *) се поставя под Апостолите, и чак на трето място идват учителите. В *1. Кор. 14* се прави разлика между говоренето на езици за собствения възход от пророческите речи за възхода на общността, хората с пророчески дарби са били особено високо ценени, макар че другите ученици не са могли да изпълнят автоматично тази задача (*напр. Матей 10,41*).

Отличителни признаци:

- Тук не става предимно въпрос, дали изобщо има вдъхновение, което се дължи на самостоятелно респ. масово внушение, на шизофрения** или други психически явления. Който изследва без предразсъдъци такива феномени в християнството, ще забележи бързо, че в повечето случаи не са достатъчни подобни ограничени опити за обяснение. Едва след

това познание започват всъщност действително интересните въпроси.

Има смисъл да се търси познанието, кое произхожда от духа на истината и кое не ; сравни 1 *Йоан 4.1* Но това трябва да става с необходимата предпазливост и внимание. Дори погледнато от самата Библия не е ли било автоматично така, че свещениците са били в състояние да преценят тези откровения на духа само благодарение на теоретичните теологични преценки. Изключително малка част от тях могат да възприемат непосредствено, от кой дух идва послание, затова според *Матей 7, 15-20* пророческите дарби могат да се преценят според "плодовете" си. Тоест там, където те водят до Христос - напр. до така наречените "преживявания на покръстването" с последващата положителна промяна в живота, или пък до духовно респ. физическо лечение, между другото би било изключително проблематично да ги отхвърлим като неистински или даже като "идващи от дявола", тъй като те се случват по милост - *Йоан 15,5*: "отделени от Мене не можете да сторите нищо". Дори и ако поради това напр. възниква по-голяма любов към Христос и хората около нас, това е положителен знак. Сравни също и предупреждението от преценката в *Матей 7.1; Матей 12,24-30* и *Историята на Апостолите 5,38-39*. Дори и от морално-теологична гледна точка и според западните правни принципи би било неправилно да се осъжда в случай на съмнение.

- Друг отличителен знак може да е скромността, с която такива хора се представят, тъй като само там, където човек е "тих", той може да долавя Божият дух. Теологичните познания тук изобщо не представляват никакъв признак, често изборът е паднал точно върху обикновени хора ("Лаически харизми"). Образованите могат това само, когато не са самомнителни респ. държат на своето, и така се числят въпреки това към онези "нищите по дух" според *Матей 5,3*. (Напр. садукеите - рационалисти и материалисти - и фарисеите - доколкото в по-голямата си част са били вцепенени в познанието си за религията и разума - не принадлежат към "нищите по дух".)

- "За да живеете живота си достойно като хора и изпълнявате всеки ден вашите задължения, но и да отделите подобаващото място на Бог, Всевишния Отец, във вашия живот" (от Посланията на Мария към ясновидките от Гарабандал и на други места).

- Изпълненото с любов поведение по смисъла на Исусовата етика - *виж Матей 7,12* - е също такъв признак. Човек получава чрез обвързаната си с Христос собствена същност повече контакт с духа - който се намира над разума. Това може да стане толкова по-ясно, колкото повече той се намира в хармония с такива божествени качества като любовта. Но етиката не означава тук автоматично примиряване с обикновените традиционни представи за набожни и благочестиви хора, например по отношение на облеклото, ходенето на църква и др.

- Например там, където някой агресивно би разпространявал обичайните клеветнически съждения за други християни, позоваващ се на вдъхновения от Христос, за да причинява размирици, в такъв случай вероятността е голяма тук да не става въпрос нито за някаква оправдана дейност, нито за някакво истинско известие от Христос или Светия дух.

- допълнително към това като признак играе роля и свободата от външното духовно потисничество. Светият Дух е освободен от човешкото разграничение и за да се развива има нужда от свобода. Човек има своя собствена съвест, която не е идентична с нещо, което е външно възприето. *Историята на Апостолите 5,29*: "Подобава да се покоряваме на Бога, а не на човеците". С това не се оспорва, че духовното придружаване продължава да има смисъл. Не всяко поколение трябва да започне от самото начало.

- Критерии като "Свръхестественост" са представлявали често обект на изследвания: напр. съпътстващи явление в някои случаи на т. нар. "екстаз" (не мигновен рефлекс, промяна на честотата на сърдечните съкращения, забавяне на пулса, повишаване на кръвното налягане - без никакви указания за манипулация или наркотици); или че лицето не могло да знае за съобщеното и т. нат. Това обаче не е определящо, тъй като Духа може да използва и "естествените" способности на човека.

Има много форми, по които може да бъде изразено посланието на Духа. Напр. ...

"вътрешното слово от сърце" при пълно съзнание - това не трябва да се бърка с шизофренични и хипнотични прояви. След известно практикуване става ясно, че има друг характер от телепатичните прояви (сравни "Вътрешното слово", подбор от Йоханес Тенхард, между другото в издателство Лорбер). Рядко се взема под внимание изпадането в

състояние, подобно на транс, където човекът се отдръпва на заден ход, но и тогава трябва да се прави разлика в зависимост от обстоятелствата (напр. вида на присъединяването респ. обвързаността към Бог), че не става въпрос за нормален транс, тоест чисто ограничаване на съзнанието - при което биха могли да настъпят много проблематични инспирации в духа на спиритизма, които въздействат омаломощаващо на участващите. Освен това се случва някои хора да преживеят нещо вътрешно като визия, светлина или идея, и след това да могат да го превърнат и опишат в думи. Освен това е възможно и директно писане, но при пълно съзнание, тоест трябва да се прави разлика между автоматичното писане при спиритизма, което става в състояние на транс.

Това, че "Светият дух" може да е въздействал под формата на послание, важи не само при директното обръщане от Духовния източник ("..."). Но дори и една мисъл, един разговор между хората или съчинение или книга могат да произхождат изцяло или отчасти от този вдъхновяващ извор, тъй като той може да стимулира човешката креативност както той иска. За Светия Дух изобщо сравни *Йоан 3,8; Йоан 14,26* и *Главния текст от Пътищата на Христос.нет, Част 1, глава "Първото събитие по Петдесетница"*.

Относно пророчеството в по-тесен смисъл от визии на бъдещето виж съответната глава в *Главния текст на пътищата на Христос.нет, Част 2, напр. глава "Как да се отнасяме към пророчествата"*

*) Prophetie (Пророчество) - от гръцки език - означава първоначално знаци и указания от извънсетивната сфера, в християнски смисъл - от Бог респ. от Светия Дух. Инспирации (вдъхновения), под които често се разбират по-скоро "Бъдещите предсказания", са само специален случай. Тук са указани и някои места от Стария завет относно характера на пророчеството - разбира се като се вземе пред вид, че от онова време предпоставките за това са се променили напълно (начинът на пророчеството от онова време е било практически забравено до времето на Исус, и то е било отново събудено): *Иоида 3,1-2; Амос 3,7-8*.

***) В някои случаи дори и хора с истински вдъхновяващи способности могат да попаднат от време на време в състояния, които наподобяват на познатите психически смущения - например с принудително продължаващи излияния от вътрешни диалози и постоянна неспособност да се борави със земните нужди. За да бъде възможно предотвратяването на такива изстъпления трябва заедно с горе посочените възгледи да се обърне внимание на следните външни предпоставки: достатъчен сън; достатъчна богата на витамин В храна, напр. с достатъчно много витамин В - това означава внимание при постене и т. нат. в този смисъл, ако не е налице достатъчно богат опит; ясно настройване към желани източник, тоест да се поддържа Христос; да не се извършват прекалено дълги сеанси, които биха дали възможност за отклонение и "превъртане"; да се положат достатъчни усилия, освен интензивните вътрешни преживявания, за обратно връщане към земната действителност; самоосъзнателно преосмисляне на чутото, самоосъзнаващо се преосмисляне на чутото. Помощници, духовни придружители, терапевти и подобни могат в такива случаи да се отнасят целесъобразно само когато имат специфични познания / опит, към което се числи да се взема на сериозно не само моментното объркано състояние, а и необъркания основен феномен.

[Назад към съдържанието на тази страница](#)

Защо ми е необходима църква или общност?

От една страна е възможно да се открие една напълно индивидуална, вътрешна връзка към Исус Христос и към Господ.° Това е ядрото. Дори и към необходимите външни инспирации някой може да се води от Бог, ако обръща внимание на тези по-специфични знаци.

Има и едно друго ниво на тази връзка, която се развива в общността с другите: "Защото ако двама или трима са се събрали в мое име, аз съм там с тях" (Матей 18,19-20). Това е първо точно това, което буквално се смята. Не толкова лесно да се изживее, но по принцип възможно би било това от разстояние, когато хората се уговорят помежду си в определено време. Един мистик би могъл да изпита подобна тясна връзка и без предварителна уговорка. За повечето това би било обаче твърде високо изискване. В повечето случаи човек не е роден за отшелник.

Тази форма на обща молитва може да се превърне напр. в редовна домашна сбирка. Освен това тя може да се извърши и в самата църковна общност или в някоя друга индивидуално подходяща религиозна общност. Дори и една или друга църква да желае да наложи своите традиции на вярващите, това не променя смисъла на нещата.

[Назад към съдържанието на тази страница](#)

Седемте печата.

Следващото видение описва първо боготворенето на Господ от "24 старейшини", "седемте духа пред трона Господен" и "четирите същества" - с което се дава израз на различните първични качества и сътворението. След това се описва, как само "Агнеца" - с атрибутите на Христос - може да разгъне списъка и да счупи седемте печата - *Откровение 4 - 8, 1*. Това видение става на "небето" - в този смисъл в божествената сфера. Смисъла на печатите се описва първо на ниво, чийто сили са обозначени чрез символи - четирите коня с различните цветове респ. ездачи. От промените на това ниво, сравнимо с едно образно ниво на съня, се предполагат само косвено въздействия върху събитията на земята.

Въпреки първичния, насочен към развитието на това психическо ниво като цяло характер на тези откъси в началото се казва също "Качи се тук и ще ти покажа какво трябва да се случи след това" тоест след седемте общности. Съответно Р. Щайнер и Артур Шулт се опитаха да намекнат за други седем "култури на печата" на земята, които са свързани с онова пречистване на съответното ниво на съзнанието. Написаната от вдъхновенията на Христос в Мексико "Книга за истинския живот" поставя в 7 печата цялата история от времето на "Каин и Абел" до бъдещото време на завършването.

Във всеки случай този текст не дава възможност за ясно идентифициране с физическата земя на настоящето. Ако размислим в стила на някои свободни църкви, то слаби отзвуци на първите четири печата бихме видели през първите две световни войни, последващото равновесие между Изток и Запад, както и глад и епидемии, религиозни преследвания и катастрофи от най-странен произход биха се включили към всичко това. Метеори, земетресения, смяна на полюсите; но виж и главата "Последните седем мъки".

Напр. онази сцена в *Йоановото евангелие 2* – сватбата в Кана и прогонването на търговците и измамниците от храма чрез – *виж нашата глава по-долу* - напомнят на тези откъси по общностно-образуващия респ. борчески характер.

Ако Исус е предсказвал в *глава 5 на Йоановото евангелие* раздялата на духовете, които са направили добро и лошо, то описанието между 6 и 7 печат преминава към духовното "запечатване на избраните от дванадесет племена", и "триумфа на избраните на небето".

[Назад към съдържанието на тази страница](#)

Седемте тръби.

И видението на ангелите със седемте тръби се случва на "небето" - *Откровение 8, 2 - 11, 19*. Издигащите се "към небето молитви" и изпратеният към земята „огън от олтара“, така както и самите тръби като използвани в главата инструменти отразяват повече едно духовно ниво, както това би станало в сънищата с подобни символи. Тук то е изходната точка на промените, които отчасти могат да стигнат до земното, където се движат всякакви сенки.

Въпреки този първичен духовен нефизически характер тук е направен опит те да бъдат подредени по време след печатите напр. като земни "култури на тръбите". Трудно е да се намерят отзвучи и в историята на съвремието. Не би било изключено измирането на горите и отровите да се видят във връзка с качеството на 1./2. тръба. При 3. тръба прави различно впечатление, че онази факла, която пада върху 1/3 на водните маси, се казва вермут = Чернобил. 4 тръба би могла да изтъква обща констелация от съзвездия, така както напр. това се беше случило през средата на м. август 1987 г. в един космически триъгълник на всички планети. Части от привържениците на ню ейдж медитираха по онова време без да се позовават на апокалипсиса, но посочвайки апокалиптичното число от 144000 хора - по индиански "воините на дъгата" - за така нареченото начало респ. спирка по пътя към една Нова епоха. Петата тръба - дим от кладенеца на бездната, железни скакалци, пет месеца мъка...- биха могли да оставят впечатлението, че войната в Персийския залив (1991) е поне външен израз на силата на тази тръба и нейното продължение в шестата тръба. Седмата тръба води в "Божия храм", също съпроводена от мълнии и гласове и гръмове и др., което може да има вътрешно, мистично значение.

При седмата тръба също има гласове, според които в този стадий вече има "царства на света на нашия Отец и неговия Христос", поне на духовно ниво се решиха доста неща, които на земята не са напълно преработени. Силата на "тръбите" може да се сравни с тази на "Преображението" (*Матей 17, и нашата съответна глава*) и ученията около тях, както и спасителната проповед (*Матей 5-7*) и др. °°°

[Назад към съдържанието на тази страница](#)

"Седемте мълнии" и двамата пророци.

След седемте тръби "говореха седемте мълнии", чийто съдържание Йоан трябва да "запечатата", а не да запише. След това "се мери храмът в небето". Двама пророци се убиват и съживяват. *Откровение 10 - Откровение 11, 14.* Тук се установява сходство със съживяването на Лазар в Евангелието - *погледнете нашата глава и Йоан 11.*

[Назад към съдържанието на тази страница](#)

Жената и драконът.

Във всички фази на събитието участват спиритуалните сили и различните противопоставящи се сили. В текста веднъж едната страна се описва по-подробно, веднъж другата. Знакът на небето, "жена, облечена със слънцето, с луната под краката, и на главата ѝ - корона от дванадесет звезди" - *Откровение 12* - показва несъмнено "София", майката на небето респ. на световите, по-малко аспекта на Земята-майка; - *виж в глава "Първото събитие по Петдесетница" в този труд.* Нейната отчасти предполагаема връзка към Мария бе вече спомената. Мария е живеела и на възраст символично в една пещера, в която преди е била обожавана и богинята-майка Кибеле, за да роди детето си. Нейното "дете" в Откровението - дете на небесно същество се смята първоначално също за небесно същество - което по-късно трябва да пасе народите с "железен жезъл" тоест с постоянно предупреждение за тяхното правдиво, индивидуално ядро, се отнася до определен начин на въздействие на космическия Христос, може също да се преведе и като "желязна тояга" и не е само царски символ, а и символ на "Посвещаващия" и може също да се свърже с "небесните тълпи". Повече към това в глава "Последните 7 мъки (Божите чаши)".

Отчасти тук може да се разпознае връзка към характера на миенето на краката и преобладащото го миропомазване чрез Мария в Бетания - *виж нашата глава "Христос и миенето на краката" и Йоановото евангелие 12,13*. В него се съдържа дори възстановяването на мотива за възраждането на все по-високо ниво на развитие.

"Змеят" с неговите отрицателни ангели е обратната страна. Те са надвити от "Михаил и неговите ангели" в космоса и са хвърлени от тях на земята. Небето и земята предпазват сега жената от тях.

[Назад към съдържанието на тази страница](#)

Седемглавият звяр от морето.

И другите две негативни сили се явяват в това видение; първо насочената повече към желаниа и лекомислие - *Откровение 13, 1-10; сравни нашата глава "Изкушенията" и Йоан 13, 1-10 и Матей 4, 5-11*. По-късно в Откровението седемте глави се тълкуват като "седемте планини, върху които се намира блудницата Вавилон" и планините от своя страна като "седем царя". Десетте рога се тълкуват в Откровението като "десет царя", които имат едно мнение и дават своята мощ на това животно.

Между другото и заради "седемте планини", които могат да напомнят също и на града със седемте хълма Рим, също има християнски свободни църкви, които виждат папството в "блудницата Вавилон". Но това е преувеличено и не е доказано ясно от другата символика въпреки историческата проблематика на католическата църква. В Откровение 18:11-23 ясно се изтъква връзката с глобалната световна търговия. (*Виж глава "Последните седем мъки и краят на Вавилон..."*.) "Изображението" на животното според следните глави на Откровение 14 би могло да има нещо общо с фалшивите изображения (представи) на Исус. То би могло да има и връзка с пристрастявания и култови зависимости към мултимедийни устройства.

Обосноваващите се на това примамващи сили на това "животно" могат да се преобразят чрез силата, която е описана в *нашата глава "Бичуването" - Йоан. 19,1*.

[Назад към съдържанието на тази страница](#)

Звярът с двата рога от земята.

Тук ние имаме онази негативна сила, която е насочена към материалистична принуда - *Откровение 13, 11-18; сравни нашата глава "Изкушенията" и Матей 4, 1-4*.

Връзката с поставянето на знак на хората на челото и ръката, както и числото 666 в тези глави, като предпоставка за възможността за купуване и продаване, се срещат особено ясно отразени и в световната история. Развитието на възможностите за връзка с компютъра, чековете, електронните маркировки с трите двойни черти като ограничение = 666 в този код, създадените вече в Канада респ. изпробваните в Мала Азия при голям тест уреди с код за данни на лицата на челото и ръката, обозначението „La bête” = звярът, животното за старата изчислителна централа на ЕС в Брюксел, международен банков код 666 и др. показват тенденцията, как несъзнателно или дори съзнателно, а евентуално и весело замислени могат да възникнат напр. някои обозначения. Библейското "животно от земята" е идентично с "идола на мамона".

Друга, не съвсем отдавнашна тенденция е също да захващаме все по-драматично ставащите проблеми на околната среда първо с неефективна техническа козметика, а след това толкова повече чрез заблуждаваща, технократична екодиктатура, вместо съзнателно да подпомогнем иницииранияте от населението масивни импулси за промяна. Възможни манипулационни механизми се обясняват чрез ясното познание на техния характер на тяхното решаване. Този процес има връзка със силата, която бе спомената относно *Поставянето на короната от тръни - нашата глава и Йоан 2 - 3*.

И в главата за змея и двете животни евентуалните прилики на явленията в настоящето не представляват цялото съдържание. Всичко това става, както беше споменато, не само на физическата земя. В следващото ново видение на 144000 (Откр.14) отново се появяват различни същества респ. ангели, които "жънат" на земята две различни групи от хора. Съюзените с животното ще бъдат хвърлени в "полетата на Божия гняв", тоест оставени на въздействията на природните закони. Но би трябвало да се обърне внимание на това, че Откровението не познава "вечното проклятие", а че в края на краищата всичко може да намери пътя към Господ, и в по-висок смисъл всичко е изпълнено от него. *Сравни Откровението 22 и съответната глава за "Новата земя".*^{oo}

[Назад към съдържанието на тази страница](#)

"Последните седем мъки" и края на "Вавилон"; Връщането на Христос.

Онези хора, които носят белега на звяра и се покланят пред неговия идол, се появяват в следващото видение, на ниво, което се описва като "стъклено море, примесено с огън". От "храма на небето" излизат отново седем ангела, с "последните седем язви", които се изливат от "Божии чаша" върху земята, върху "морето", във "водните извори", в слънцето, върху "престола на звяра", в "Ефрат" и във "въздуха" (*Откровение 15,5 - Откровение 21*).

От една страна тук виждаме делото на едно още по-високо ниво на съзнанието, от друга страна това ниво може да породи дълбоко и екзистенциално раздвижване на всички елементи на земята и на видимата част на обкръжаващия ни космос: рани, отрови, мъки, огън, тъмнина, негативни "духове" и световна катастрофа с конвенционални размествания, хлътвания или наводнения, метеоритни дъждове, включително и разделянето на три части респ. разрушаването на материалистичната цивилизация на "Вавилон" - *Откровение 17 - 18,24* Възможност респ. "времеви прозорец" за едно събитие в тази насока се показва вече при шестия печат.

И тук е възможно да поставим за това по-големи периоди от време. Но *прощалните речи на Исус (напр. Марко 13)* и много други пророчества, които са възникнали във връзка с Апокалипсиса на Йоан, сочат еднозначно към един централен прелом някъде около 2000 г., който ще промени всичко. (Виж горе: За общуването с пророчествата). Научни, но с все още не напълно разкрити находки сочат в същата насока. Масивното намаляване на земното магнитно поле и междувременен необикновено голямата честота от земетресения и вулканични дейности, "изсветляването" на слънцето независимо от класическите цикли на слънчевата активност, както и максималното ниво на слънчевите активности 2000/2001 показват на будните хора, че тук се случва нещо необикновено.

В случай, че магнитните полюси се променят внезапно силно или ако магнитното поле дори се разруши практически, и би възникнало отново в обратна посока, както това често се е случвало в земната история, то това би довело до геологична революция. Тя би била началото не само за една нова ситуация за човечеството, а и на нова земна епоха. Ако магнитният "пояс на Ван Ален" около земята загуби напр. вероятната си предпазна функция

спрямо частички и "космически" прах, то пророкуване метеоритни дъждове могат лесно да станат действителност.

Собствени познания сочат между другото към това, че пълното разрушение, за което се опасяват някои автори не е или не е повече нужно, нито под формата на трета атомна световна война, нито като цялостна екологична катастрофа, нито по смисъла на смяната на полюсите на оста на въртене или смяната им на фона на космоса. Много се промени в основите на такива видения.

Тъй-като от една страна действат апокалиптичните процеси в божествена насока, но от друга страна в ход са манипулации на много природни процеси поради все още останали егоистични части от човечеството и техните "елити", едновременно с някои положителни човешки въздействия, **ограничените промени на земята с достигащи до астрономическа степен "нови измервания" биха могли да станат неминуеми; едновременно с промените в човечеството и тяхното съзнание.**°

Често са били предсказвани "антихристиянски" диктаторски стремежи на онези, които искаха да запазят властта си, така както и намаляването респ. края на тези стари времена чрез прелом с настъпването на тъмнина, която би траяла до три дена. Не може тези промени да се отхвърлят просто като безсмислица.

В тази връзка се предсказва от **видението на Мария на Гарабандал "голямо предупреждение"**, което показва безпощадно на всички хора в същността им, какво трябва да (оставят) да преодолеят - **сравни Йоан 16:8; Откровението 14:6-20** -, ако искате да сварите преминаването към светлината (сравни Йоан 16:13). Това било свързано с видимо явление на небето. В рамките на една година след това би трябвало да се случи "Голямо (лекуващо) чудо, и да остави знак в Гарабандал. Само ако след това човечеството не разбере и не се промени, ще настъпи по-късно многократно предизвестения "Съд" ("7 последни мъки" = "Божите чаши гнева") чрез "огън от небето" (виж освен това Матей 24:28)° (Франц Шпекбахер, "Гарабандал" стр. 120... Често срещаните се в литература коментари за откровенията на Мария от строго католическа гледна точка не би трябвало да заблуждават, че пророческите съобщения се отнасят до цялото човечество.) Според него обаче би трябвало да преосмислим всичко. Възможна подготовка би могла да бъде, - едновременно с изчистването на собствения живот - да се молим за по-силното въздействие на Светия Дух.

В по-нови "предавания" и др. се говори за "зона нула", според която онези, които са достигнали необходимата зрялост ще се потопят на земята в едно космическо спиритуално силово поле - често не съвсем точно наречено "фотонен пръстен" - и ще могат да водят живот със способностите на "светлинните тела" от по-висши измерения във физическото (виж глава "Възкресението" и "Царството на мира").

Оповестяват се също помощни дейности като временно "откъсване от действителността" чрез Христос или чрез подготвени от ангелите хора, или временни евакуирания и друга помощ от положителните извънземни. Откъде някой очаква помощ, трябва всеки да знае сам за себе си въз основа на религията или миогледа си. Тъй като и в космоса има светлина и сянка, е добре с оглед на вероятната сложност на събитието да се молим за водачеството на Христос и да **приложим собствените си способности за диференциране - тъй като тя е специфичен земен път в посока на единството във връзка с това, което идва отгоре като нови сили.**

В този етап съществено става въпрос за последните шансове на решението в душата на всеки отделен човек, дали ще продължат да вземат участие в развитието до "мирното царство", каквото се предвижда от Бога за Земята. **В края на това събитие се извършва в края на краищата връщането на Христос (Откр. на Йоан 19, сравни Откр. на Йоан 12, Матей 24:30; Деяния 1:6-8):** Христос не се връща просто като земен човек, а като ядро на

едно обширно събитие на приближаването на Божиите "небеса" (и "отвѣд") и земята; както и на духа (и душата) и тялото. И въпреки това се описва връщането на Христос като реално същество, тоест не само причинената от него промяна в човечеството, както предполагат някои модерни групировки. Пряко или косвено това събитие има значение за всички хора, не само за християните. Връщането на Исус като свидетел сред своите пред Божия съд се признава и в Корана. Освен това от пророчествата на другите религии може да се направи извод, че техните пророци ще играят отново роля и ще помогнат на своите привърженици.

Дори и за тази стъпка в Откровението не подхожда мисленето за наказание. Тя е повече част от една логична концепция, която е насочена към друга еволюционна степен на живота на земята. Да я изживеем, независимо къде, като общ преход към нещо по-висше като при всеки ще открие правилното място респ. ниво за своето развитие, това е самото предизвикателство. **Който поеме в себе си с добра воля съответно необходимите обновяващи сили и успее да ги приложи, може да изживее по-скоро положителното, но също така да е в състояние да съчувства със страданията на света. Който обаче не иска да пусне новото в себе си, го изживява като нещо падащо отвън. Това е същинският характер на "съда" респ. на "сетния ден" в смисъла на апокалипсиса. Човек има голяма свобода на своите решения, но както това става и в живота, в един определен момент той трябва да е взел решение, в противен случай едно никакво решение е също решение - на "хладките" не се гледа много добре в Откровението (виж в "7 църкви" с допълнение). Разделянето на мненията принадлежи също по пътя към единството към основата/ядрото на събитието на Апокалипсиса.**

"Седемте мъки" - седмата свършва с глас от небето "Свърши се" - отговарят на разпъването на кръст и казаното при това "Сбъдна се", виж Йоан 19 и нашата глава към това.

Мистични/ чрез вживяване може в наши дни да се изживее, как земята страда и вика за помощ, да, как се подготвя за "трудно раждане". Разпъването на кръст респ. "гробът" като преход за възкресение засяга тук цялата земя и я надминава във въздействието си. И тук може да се предположи, както беше споменато при стъпките в Евангелията, че преходът от разпъването през състояние отвъд живота и смъртта към възкресението действа днес като единство, така че погледнато от тази гледна точка стъпките на "последните мъки" могат да протекат и без такива катастрофи, предвиждащи "края на света".

Тъй като Откровението обръща внимание не на някакъв механично протичащ филм, а на едно многослойно развитие (виж уводната глава на "Откровението на Йоан") е напълно възможно действителното външно събитие да е действително по-развито, отколкото то се струва на човека, втрещен в една или друга подробност, която (още) не би се случила. В други области има и някои други мъки и бедствия, които в тази си форма дори и не са замислени в Откровението.

Допълнение: И новите книги на Владимир Мегре за бялата сибирска жена Анастасия (издателство Vega, Neufelderstr. 1, D-67468 Frankeneck) съдържа вътрешното познание, че старите програми на световната катастрофа могат да се променят, и целта е да се оптимизира Всичко с помощта на хората и в съзвучие с Бог. Но това също не означава, че всичко би могло да продължава както досега.^o

Подобни статии могат да се сметнат като импулс, вместо да създават предразсъдъци. Познанията на "Пътищата на Христос" са независими от това.

Въпрос:

Желая ли Исус Христос да се покаже по-ясно, така както е било предсказано, променяйки човешкия живот и света?

* Сценарии само на немски или на английски език)

[Назад към съдържанието на тази страница](#)

(Истинското) „1000 – годишно царство на мира“.

На прехода през времето на "седемте мъки" следва космическото видение на идващия отново от небето Христос - "наречен Верният и Истинният" - със своята "свита" от облечено в бяло слуги. Тук се нямат предвид днешните човешки псевдо-Христоси. Сваля се "лъжепророкът" (с лъжливи/ едностранни представи за Исус, или относно това, какво е християнско...) . Настъпилото "1000-годишно царство" - *Откровение 20, 1-6* не е империя. Изгонват се точно обществената "Голяма машина", външните негативни сили и техните манифестации.

Тук ще намерим и духовния съд. Тук трябва да се коригира погрешно разпространения превод:

Откровение 20:4"И видях престоли; и седнаха на тях, и им се даде да съдят. Видях и душите на онези, които бяха обезглавени заради Исусовото свидетелство и заради Божието слово и които не се бяха поклонили на звяра, нито на неговия образ, и не бяха приели белега на челото си и на ръката си. И те ~~оживяха~~ и царуваха с Христос хиляда години." В действителност тук се казва буквално "живяха" вместо "оживяха" (сравни напр. забележките към Библията на Елберфелд). В случай на "душите..." това може да означава връщане към живота, но за тези "които не се бяха поклонили... на звяра" това означава продължаване на живота на земята. Тоест не би означавало, че те първо трябва да умрат всички.

Този стадий е сходен с възкресението на Христос (*Йоан 20-21*; и *съответната наша глава*). Дори и в самия текст се каза "първото възкресение".

Негативните сили обаче не са премахнати завинаги, дори и върху несъвършенствата на отделните хора трябва да се работи по-нататък, което сега е по-лесно.

След "1000 години" остатъците на негативните сили се проявяват наведнъж, за да се разпръснат тогава (*Откровение 20, 7-10*). Виж също и следващата глава.

[Назад към съдържанието на тази страница](#)

„Новото небе, Новата земя и "Новият Йерусалим".

Update: След „1000-годишното царство“ идва последният "страшен съд" и над мъртвите: "Разтвориха се книги" - небесни записки за всичко, което се е случило в живота, - и "друга книга ... книгата на живота", най-важното, анализирането на живота респ. на нивото на развитие са основата.

Едва след унищожителния огън върху настъпилата отново войска и хвърлянето на "Сатаната в бездната" по *Откровение 19:19*; *Откровението 20, 3 сега в Откровение 20:11-15* - приближава Новото небе и Новата земя - *Откровение 21-22* . Кои времена са имани тук в предвид, остава неизяснено.

Мотото на Христос е „Виж! Правя всичко ново“ – без изключение - *Откровение 21, 5* -И това "Ново сътворение" има прилика с онова, което беше показано вече отделно и като цяло по смисъла на безсмъртните стойности. Затова и днешното дело остава важно и за онези, които днес очакват настъпването на почти апокалиптични събития.

В Новото небе - в текста наречено пред земята и пред Новия Йерусалим - е намекнато нещо като космическо възнесение. (Сравни възнесението на Евангелията, *Лука 24, Марко 16, и*

нашата глава за това). Ако досега главната част на описанието се намираше на земята, сега значението за събитието за видимото и невидимото "небе" излиза на преден фон. Тук не се имат предвид вечните небеса Господни отвъд пространството и времето - те остават непроменени - а създадените светове. Възможно е да стане ясно, че малката планета Земя е не само "развиваща се страна" в космически аспект, а в решение на нейната проблематика тя би имала насочена към бъдещето изключително специфична задача. Проблематиката въз основа на голяма човешка свобода и големи усложнения в материалното не би могло да се намери така в никакъв случай във всички евентуално "населени" светове по смисъла на Лорбер и на други изказвания; така също и негативните сили, които според виденията на Йоан "са хвърлени на земята", и сега в "бездната". Така както и Исус е имал някакво въздействие върху човечеството, по същия начин съответното преминаване на цялото човечество респ земя би имало с Христос ново, разширено въздействие.

Така обновената "Нова Земя" и свързаното с това събитие на сливането на "Новия Небесен Йерусалим" на земята може да се сравни със събитието по Петдесетница (*Делата на Апостолите*), но и това обаче в космически мащаб. Това не е географският Йерусалим. Земята се намира на различни нива в обмен със заобикалящия я космос.

"И вече няма да има никакво проклятие - други преводи: ~~никаква смърт~~ никаква тъмнина и др. - , ...и престолът на Бога и на Агнето ще бъдат в него" (*Йоан 22:3*). Като извод това означава, **тук са избавени също и негативните респ. носещи смърт сили, няма го вече разцеплението на света. Светът се явява изобщо тук като съзнателно цяло**, състояние, което се предчувства 'в близост до Бога' във видения и др., но не може да се опише. Слабо отражение на това състояние би било, когато **от някоя си точка във вътрешния живот биха могли да се обновят всички останали точки, изживяване, което може да се появи по пътя; "Всичко във всичко". В Бос се намира вече по-висшата степен на Всичко.**

Божественият пример на сътворението - А-то - и новото сътворение със съзнателно свързаното с всичко в Бог същество - Я-то - се припокриват, и въпреки това А и Я остават да съществуват. Тоест "краят" е повече от началото, макар че началото съдържа вече всичко. Като преминаваща през всичко тенденция на конгруентността в малки частични сфери напр. на човека дори и тази посока на събитието може да се разпознае.

[Таблица \(английски език\): "Archetypes" \(models, symbols\) from the earliest history -elucidated by the bible- to Jesus, and to the future.](#)

Тук ще обърнем внимание на това, че напр. в изложението на Р. Щайнер събитието на "Новата Земя" се отнася до една от трите последващи в огромни периоди от време "земни възплъщения". Без да вземаме тук някакво становище , ще споменем за характера на "Новата Земя", че това, както е описано, произтича и от един друг процес като - в сравнение с - от олицетворяващ ритъм, както той напр. се изчислява в индуската космология и за планети и др. и за целия космос. Вземе ли се веднъж насериозно, той преминава през известни или предполагаеми досега видове на развитие и загиване, във все по-високи "октави" респ. "спирали".

Дори и спрямо възможните днес изживявания избледнява на пълно мнението на някои теолози, които смятат Апокалипсиса само като предупреждаваща притча без никакъв реален характер.

Притчите на Исус в Евангелията са взети от живота на хората, за да онагледят отделни аспекти. По-късно, още по време на живота си на Земята подчерта Исус на своите ученици, че няма да им говори с тях в алегии, а напълно откровено. Откровението не произлиза от човешкия живот; навсякъде, където в текста са направени обяснения, става въпрос за директни "съответствия" тоест на съответното ниво на съзнанието видяното там "действително го има" както и в днешното духовно изследване напр. на Р. Щайнер.

Апокалипсисът предупреждава; напр. и това да се премине от теология към "тео-практика"; да се види, какво става около нас и да "оставим Бог да се появи в съответното настояще". Бог извършва делата си и чрез хората - което обаче няма нищо общо с произволните човешки деяния: човекът не трябва да играе на Бог или апокалипс. Човешкото развитие може все повече да се приравни с Божия план в голям мащаб (програмата за Сътворение).

[Назад към съдържанието на тази страница](#)

Заклучителна глава: Християнското.

Истинското християнското е да търсим самия Исус Христос и с това разбира се вътре в нас връзката с настоящия Христос - :Търсете, така ще намерите"- . Да разговаряме в мислите си сериозно с него и този мислен разговор в импулси, може да се покаже като най-директният път, за да го разберем. Тази статия може да насърчи всички заинтересовани.

Друг път, но съвместим с посочения "най-директен" път, е да се изпробват внимателно онези специфични качества и да се приемат едно по едно в собствения живот, които донесе Исус Христос. За това могат да помогнат и избраните и подчертаните с дебел шрифт пасажи в тази статия.

Общото на тези различни признаци, които биха могли да се разширяват, е, че Христос очевидно стои на противоположната двойка (дихотомии). Той не смесва просто съответните две страни, а препоръчаните от него възгледи са винаги "Трети път", който е в състояние да вземе под внимание от всички страни от друго ниво полезното, не отклонилото се, като преобразява всичко затвърдило се. *Виж за целта таблото в края.*

От разгледаните по отделно признаци биха се получили и други изводи относно днешните обществени дискусии на по-старите и по-новите опити. Много от тези групи изразяват поне в една точка и в едно отношение нещо необходимо, което други групи напр. не вземат под внимание тъй като се оплитат в остарелите противоречия между ляво и дясно. Споровете между старото и новото не биха изчезнали - поне в скоро време; но на мястото на старите позиции с мними противоречия би настъпил диалог; и отделните противоречия биха отишли на правилното си място; напр. някой може да служи на Бог или да боготвори парите. Така подходящите хора, които могат да изградят взаимно нови проекти, - без те да свършват отново в едностранчивост - биха намерили по-лесно пътя един към друг. Нищо подходящо не би се групирало отново.

И другите обсъждания на тази статия могат да придобият практически характер извън изследването в съответствие с индивидуалната интензивност и развитие; дори и някои общовалидни аспекти да са разпръснати и да не могат да се намерят във всяка глава.

Този вид изследване надминава навика на много теологични и други насоки, да "използват" Исус непрекъснато за своите добронамерени, но напълно едностранчиви начини на виждане; те наблягат на онези места, които прилягат в тяхната собствена картина и не обясняват другите, дават друга интерпретация или ги пренебрегват. Дори авторите на Евангелията през първите векове разбраха отчасти, че многостранността на Исус може да се представи по-добре, когато привлекат повече източници за това. Те не са били толкова глупави да не забележат различията на възгледите в тях. Противно на това някои модерни теолози са смятали като съвсем голямо откритие, че са могли да разкрият различни източници с различни начини на виждане от унаследените евангелия, напр. т. нар. "документ К." едновременно с това свързан с припрения въпрос и неговото решение, кой от

създателите е имал по-скоро "право". Става ясно, че почти всички имат "право" всеки от своята гледна точка, като се премахнат техните едностранчивости. Това може да даде на "ойкомена" нови импулси.

Хора, които се опират на друг религиозен респ. мирогледен фон, но не представят насрещна нито някой затвърден църковен, нито повърхностен християнски начин на действие или могат да открият в него нещо смислено, могат също да се поучат от това, както и авторът на тази глава успя да научи и оцени различните насоки. Някои представители на другите религии признават и днес все повече трудно обяснимите от материална гледна точка страни на Исус, отколкото голяма част от християнските историко-критически теолози. Това би било повод за размисъл от тяхна страна.

Освен това **Христос така или иначе не може да се вземе под наем от религиозните общности на "християнството"**. Неговият начин на действие може да даде на хората силата за единство в многообразието: Любов, и най-дълбоко желание за разбиране, хармонизираща сила. Тя обаче не уравновесява всички различия, а съдържа едно до друго нещо съвместимо, изпълнено с любов и проявява действително несъвместимото. От тази допринасяща за конвергентността/приближаването на различните течения сила на Христос са се лишили многократно християните от целия свят. И в интерес на спасението на Земята е време за принципно новоосъзнаване на Християните към техните същински задачи - при условие, че те действително гледат на себе си като на християни.°

[Назад към съдържанието на тази страница](#)

Табло към заключителната глава на основния текст: Християнско поведение- "В света, но не извън от него"*, "Третият път" (виж напр. Йоан 17)

Този, който търси - с Христос като **мощ** и помощ - напредък от своето собствено несъвършенство към многообещаващите способности и качества (сравни стр. „...лечение“, „... етика“ и „... преосмисляне ...“), трябва първо

- да бъде по-откровен към самия себе си и едва тогава на базата на това да посвети мислите си на другите (вместо да прехвърля веднага всичко на другите) *сравни Матей 5.3 „Блажени нищите по дух, защото е тяхно небесното царство“;*
- да отстоява импулсите на съвестта, и въпреки това да е в състояние да покаже нещо повече от себе си (вместо просто да потиска всичко), *сравни Матей 5.5 и 5.9 ...;*
- да забележи, че той/тя предоставя себе си и на другите по смисъла на душата, въпреки че собственото благоденствие може да се сметне и като предпоставка за оказване на помощ на другите (*сравни Матей 5.7*);
- да търси животворния дух на Бога, дори и други външни форми да имат повече смисъл (вместо да се вцепенява в празни форми), *сравни Матей 6.5-8... и Йоан 4.21-24;*
- да бъде (религиозен) и съответно да излъчва това с поведението си, (вместо да се представя само като такъв), *сравни Матей 5.8;*
- да се осмели да живее в съответствие с новите виждания, дори и в отношението си към другите да трябва да прояви разбиране (вместо да взема под внимание само това, което важи в този свят), *сравни Матей 5.15;*
- да вижда себе си в присъдената му скромна роля, въпреки придобитите си нови виждания, (вместо да бъде високомерен), *сравни Матей 5.19 и Лука 9.48 ...*

Този, който не се изпречи повече на собствения си път след такава изпълнена с повече любов и по-мъдра насоченост, ще открие, че християнството не е само начин да се живее, а че то е истински спиритуален път. Вървейки по този път той/тя може да изживее Христос като **компас**, който позволява да се намери ново равновесие отвъд еднопосочните заблуди.

Табло

Нито да се открояваме външно а да бъдем външно активни	- нито да се свиваме в себе си - и дълбоки в самата си същност
Вместо чисто вглъбяване нека да се посветим на съдържанието, проблемите, неясностите	- или чиста медитивна празнота - в съзнателна медитивна тишина
Да предусетим "външната проява на Бог в небето"	- и да му дадем облик вътре в нас
Да съзрем следите на непроменящия се създател	- в непрекъснато променящия се (свободен) живот
Да изследваме закономерностите на външния свят	- и да търсим пипнешком намиращия се в него ред на сътворението
Не да изживяваме изцяло движещите сили а да включваме тези инстинкти	- или да ги потискаме, - и да ги преобразуваме
Да използваме времето, пространството, обстоятелствата, да търсим съзвучие и хармония	- въпреки личната си свобода от това
Външно да работим	- а в самите нас да се молим (<i>Правило на бenedиктинците: "ora et labora"</i>)
Да се опитаме да разберем положителния принос на другите (активна толерантност)	- и да развиваме способностите си въз основа на собствената си вяра
Сериозно да приемаме рационално- аналитичните	- и "митично"- синтетичните полукълба на мозъка респ. моста между двете полукълба на мозъка
Да познаваме субективното възприятие	- и въпреки това да търсим диференцираната истина зад субективните начини на мислене
Да се учим от (конструктивните) традиции	- и да (оставим да) пробудим в нас собствения си духовен живот
Да извършваме подготвителни упражнения	- и да приемаме благоволенieto (<i>християнска музика, упражнения, ...</i>)
Да се обърнем лично към Господ Бог	- и към неговата сила
да обичаме ближните	- както обичаме самите себе си
Да запазим разума	- и да преминем неговите граници
Не да се разпаднем в Космоса а самите ние да бъдем	- или да засилим егоизма, - като една съзнателна клетка
Да уважаваме тялото си, материята като инструмент	- и да израстваме духовно-интелектуално

Да поемаме пълнота, отговорност	- и след "тясната порта"
Да се борим за правилните решения в земното съзнание	- и да намирам/ търсим пипнешком на друго ниво Божия план
Да предаваме придобитите познания	- и да се настроим към това, което е подходящо и уместно
Да променим около себе си / в обществото това,	- което се е подобрило в самите нас
Да изпитваме страданието на света	- и да се радваме на Божието ръководство
Да уважаваме духовните общности	- и като един/една да се стремим към Бог
Да уважаваме многообразието на народите	- и да поставяме общото съвместно ядро във всичко и всички

...така пътят на Христос се явява като Трети път отвъд мнимите противоположности на света - път, който води до пълноценен живот и до действителната духовна свобода в Бога. Виж и напечатаните с тлъст шрифт пасажи от Главния текст, и напр. *Йоан 17*, и "*Апокрифно евангелие от Наг Хамади*". *Евангелие на Тома 22* Който успее да преодолее пълната промяна в живота, може да се вдълбочи и извлече повече полза от това в следващите стъпки на Исус в Евангелията, респ. в историята на страданието и историята на Апостолите (Петдесетница). **Това не означава нерешителност - която би разбирала противоположностите като проблем и поради това не е „спонтанно омаловажаване“.** (По-добре от нерешителността е все пак понякога или да се държиш изцяло настрана от дадена тема, или да вземеш решение за една от тях, знаейки че някой друг също би се решил за другата тема.) **Третият път от своя страна е търсене на по-висше мнение извън двете противоположности, което позволява нови, свободни констатации (постулати, афирмации, тези, решения) и решава по този начин съответния проблем. Този който преодолее лавирането в опасните ситуации на живота, може да се задълбочи и извлече още по-голяма полза от по-нататъшните стъпки на Христос в Евангелията респ. в историята на неговите страдания и историята на апостолите (Света Троица). Тази способност на хората да се приближават все повече до скритата зад блясъка на света „истинска светлина“ на Бог - Йоан 1.9, е както изходната точка, така и целта на това лавиране. (Вижте нашия основен текст, част 1).**

Има връзка между това, което е замислено в Евангелията и това, което се изразява в по-голям мащаб в Откровението на Йоан, *виж нашия Главен текст, част 2.*

****) Допълнителен текст**

Християнски път за преосмисляне на събитията на живота.

- Този, който търси - с Христос като **мащаб** и помощ - напредък от своето собствено несъвършенство към многообещаващите способности и качества (сравни страницата "...Етика": не да вредим, а да помогнем...), трябва да осъзнае първо **своите собствени недостатъци на характера, направените грешки и провинения, вместо да прехвърля на другите всички свои настроения, проблеми и щети** (сравни *Матей 7:1* *Не съдете, за да не бъдете съдени. 2 Защото с каквато съдба съдите, с такава ще ви съдят, и с каквато мярка мерите, с такава ще ви се мери. 3 И защо гледаш съчицата в око на брата си, а не внимаваши на гредата в твоето око?...*). Всичко това ще бъде, щом е възможно и с възможно най-голямо вътрешно спокойствие (сравни *нашата глава от Главния текст "Тишината в пустинята"*) и толкова съзнателно както и при 'продукта', който трябва да се изготви, отбелязано вътре в нас или записано на хартия като ние ще продължаваме да търсим възможности за подобрене и да наблюдаваме успеха. Това означава, необходимо е и нашето старание. **при това става въпрос за свързаните с това молитви, и според вярата ще дойде и помощта; но при сериозна и цялостна практика всичко това ще бъде придружено и с корекция в нагласите и начина на мислене, с повече бдителност към отрицателните чувства и в края на краищата с промени в начина на отношение.** Всичко това

става толкова по-лесно, колкото повече се наблюдават по такъв начин фините части на случващото се всеки ден около нас и след това се предават поотделно в молитвата ни към Бога. (*Сравни глава "Свещеният плам и аспекти на емоциите".*)

Точно тези дълбоко усвоени навици от живота могат да се променят много трудно, тъй като са се установили в инстинктивния слой на нашата личност. За това често по този път е нужен значителен опит в разпознаването на под- и несъзнателни произходи (и все пак в отделни случаи е възможно това да стане непосредствено, както и при пушача, който от минута на минута престава за винаги да пуши благодарение на силната воля и решение. Сравни *глава "Преображение Господне"*). Това "задълбочено виждане и съзнателно преосъзнаване с помощта на молитвата" само за себе си би било също един спиритуален път, който може да ни отведе много далеч и да ни придружава през целия живот, но който също и при съответното интензивно практикуване може да ни донесе съществени резултати дори и след съвсем кратко време. "По-дълбоките слоеве" на всички проблеми, които предстоят да бъдат решени, могат да чакат още тяхното преосъзнаване, макар че са се подобрили сравнително много.

- Ще се появят и импулси на **съзнанието** ... (*сравни Матей 5,5 и 5,9 ...*).

(Това практикуване може да се използва на първо място за подобряване на начините на отношение, които от психологична гледна точка преди това са се движили в рамките на "нормалното". Ако става въпрос за подобрене на състояния, които се смятат до известна степен като болестни, би било още по-необходимо да бъдете придружавани по този път активно от съответно опитно, при отделни обстоятелства и с психологическо образование помощно лице, тъй като самостоятелността при боравенето със собствените проблеми е още много ограничена, отколкото тя е при всички останали хора, които трябва да погледнат своите собствени слабости. Ако все пак някой е толкова ограничен в тези си способности, че дори и подкрепата не би била от полза, в такъв случай все пак е възможно, такова помощно лице да се моли за този човек, допълнително към неговата собствена терапия. Предпоставката е да се търси помощ, тъй като и от самият Исус е задал важният въпрос "искаш ли да оздравееш?" *сравни нашата страница "...Лечение".*)

[Назад към съдържанието на тази страница](#)

Към част 3: 15 глави по различни теми и житейски въпроси

Молитва за мира, живота и земята.

Тя е съставена така, че в първата част да се появи без много обяснения необходимата за една ефективна молитва нагласа. Тя може да се промени така, че да отговаря на собствените Ви чувства. Вместо третата част към Бог могат да бъдат предадени и други дела. Най-добре е да се молите бавно и с въображение:

Боже, мое начало, моя помощ и моя надежда!
Свързна с Исус Христос благодаря Ти за всичко, което ми даваш;
прости ми за това, което ме е отдалечило от Теб;
моля те, разреши ми в тази тишина да стана творец чрез Твоя Дух.

Води ме, по твоя път нагоре, за да не вредя на другите по пътя им към Тебе;
води ме, за да помогна и на други в Твой смисъл;
пази ме по пътя ми*.

Вдъхнови хората да оставят решението за живот и смърт в Твои ръце **;
Помогни на онези, които действат за Твоето сътворение;
Води Ти този свят, за да премине той към обещаното от Тебе ново време.***

*) Тук могат да бъдат включени и други.

***) *тук могат да се включат и подробности, или да се преосмислят в медитационно съзерцание, както 'да се приключи преминаването от насилие към насрещно насилие', да се отнеме основата на насилието чрез решаване на проблеми', 'да се вземат само такива мерки за сигурност, които остават*

на мирните граждани/гражданки техните човешки права', 'да се проведе мирен диалог между тези, които проявяват добра воля в религиите', ... *сравни Матей 5:9 и 26:52. Виж също Обяснения на църквата (английски език)*.

Светите писания на религиите наблюдаваха първоначално на борбата на човека със своите собствени сенки - както Библията, така и Корана, Зенд Авеста или Бхагавадгита, ... а не външно изразени войни. По-късно това многократно е било пренебрегнато или неправилно разбрано. Днес обаче са налице стремежи произтичащите от това етични сходства на религиите да се противопоставят на упадъка на моралните стойности на тази егоистична цивилизация. При това религиите запазват своите разлики.

***) Измъчената природа вика за помощ. Време е да помолим Бог респ. Христос да ни защити от възбудените природни стихии. Но това не е заместител за необходимата промяна на човешкото държане към Сътворението

****) Лука 11:2; 21:31. Откровение 11:16; ... виж също и Отче наш, Матей 6, 7-15.

Вижте също Марк 12:30, „ ... ти трябва да възлюбиш Господа твоя Бог от цялото си сърце, с цялата си душа, с всичкия си ум и с всичката си сила“, *сравни 5. Царе 6, 4.5*). Към молитвата принадлежи дълбоко изпитваната вяра в осъществяването по смисъла на БОГ и съответната благодарност. *Йоан 16:23* "Ако поискате нещо от Отца, Той ще ви го даде в Мое име" първоначално съдържаше също " ... „оставете отговора да ви обгърне" (*сравнете Найл Дъглас-Клотц: Prayers of the Cosmos. Meditations on the Aramaic Words of Jesus.*). Молитва и един живот и действие в същия дух принадлежат заедно, и двете се подкрепят взаимно. (Посочените тук отчасти съвсем нови импулси не се противопоставят на многостранното практикуване на молитвата в църквите и др.) Бог може да отдава любовта, която му се дава, независимо в коя църква.

[Назад към съдържанието на тази страница](#)

Основи на етичните стойности.

Исус Христос е държал на това критерият за етично, морално поведение да живее във всеки един човек вместо той да се налага и да действа само въз основа на някаква законна норма или обичай. Възприемането на тези морални ценности не може също така да стане чрез "втълпяване" от някого, а само, когато в нашия живот "любовта към Бог и към ближните около нас е толкова силна, колкото е тя и към самите нас. "Така и вие да се любите един другия" (Йоан 13, 34) е силата, която дава възможност да се действа в унисон с истинската съвест. Любовта към Бог предполага нейните по-висши цели. Там където отделният човек, двойки, групи и др. вземат тази универсална любов под внимание, разликата ще бъде явна. Колкото повече това живее във всички нас, толкова по-незначителни ще станат външните, детайлирани правила.

И все пак смисълът, който се съдържа напр. в по-древните "10 заповеди" не е остаряла, а напротив той се е затвърдил. Той не се намира в основата, а в детайлите на културната промяна. Това доказва само по себе си и съобщението на Моисей, който първоначално е получил една по-висша форма на етика, но който е предал на очевидно все още незрялото за нея население една по-обикновена версия. Тези етични основи са едни и същи в християнството, юдейството и исляма, а всъщност в почти всички други религии се намира нещо сходно, както това показва "Декларацията на парламента на световните религии по отношение на световния морал" (виж нашия сайт с линковете). Дори и смятащата се за „нерелигиозна“ или хуманна етика показва връзки с ценности на религиозните култури. В основата на етиката става въпрос за това Да се отнасяме към хората около нас така, така както ние желаем да се отнасят към нас; тоест да не вредим на другите, а да им помагаме. Това е същественото за съдбата, тъй като "каквото посеете, това и ще пожънете" (*Гал. 6,7; 2.Кор. 9,6*). Това е в края на краищата и главният критерий за участието в онова ново време, за което се говори в **молитвата "Отче наш"** : "Да дойде твоето царство!" (Матей 6) и за които в спасителната молитва се казва "Блажени милостивите, защото на тях ще се показва милост".

В преносен смисъл от тази гледна точка се явяват аспекти, които са от жизнено значение за различните нива на човешкото съществуване. Етиката на спасителната молитва се окачествява и в наши дни от някои християнки кръгове погрешно като не директно приложима "етика на убежденията". Действително тя не се превръща автоматично в наръчник за действие напр. при всички трудни политически решения. Но в края на краищата би могла да бъде мярка за това. Там където човек сам преценява и т. нар. "етика на отговорността" води до вземането на противоположни решения, отколкото онази "етика на убежденията" очаква от всеки един човек в собствения му личен живот, не би могло и автоматично да се очаква, че Исус би взел също такава решение.

Всеки отделен индивид е отговорен сам за себе си за това, което се случва и не може да оправдае тези събития с грешките и провиненията на другите хора. Не винаги едно такова едностранното определяне на вината е правилно, както това е обичайно при правните спорове. Отделните групи и др. носят също така съотговорност чрез натиска, който упражняват, респ. чрез положителната или отрицателна "образоваща среда", която представляват. Те всички също биха имали нужда от един етичен кодекс (както напр. някои от професионалните съсловия). Според това извън рамките на индивидуалната етика би представлявала интерес "структурната етика" на обществото респ. на части от него. Законите с техните произволности не биха могли сами да заменят това.

Табло

<u>Заповедите на Моисей (2. Моисей = Изход 20)</u>	Етика в Корана	<u>"Световен морал"</u>
1. Аз съм Иеова твоят Бог. ...Да нямаш други богове освен Мене. (Не си прави кумир, или какво да било подобие на нещо...)	И не взимай друг за Бог ... (Сура 17, 22)	(Разбирането на "световния морал" не засяга понятието за Бог на различните религии. Общо за всички бе напр. заради будистите, че те признават "Последната действителност" - тоест нещо отвъд материалната действителност.)
2. Не изговаряй напразно Името на Господа твоя Бог (защото Господ няма да счита безгрешен онзи, който изговаря напразно Името Му.)		
3. Помни съботния ден, за да го освещаваш...		
4. Почитай баща си и майка си (, за да се продължават дните ти на земята, които ти дава Господ твоят Бог.)	... в петъчния ден, устремете се към споменаването на Аллах ... (Сура 62,9*)	
5. Не убивай	...и към родителите добрина! ...и не ги навиквай, а им казвай ласкави слова...И отдай на роднината правото му... (Сура 17, 23-26*)	Задължение към една култура без насилие и дълбоко уважение към всичко живо...
6. Не прелюбодействуй **	И не убивайте човек. Аллах е възбранил това, освен по право ... (Сури 17, 33 и 5, 32*).	Задължение към една култура на равноправието и партньорството между мъжа и жената, (срещу деструктивното отношение към сексуалността...)

<p>7. Не кради.</p> <p>9. Не пожелавай къщата на ближния си.</p> <p>10. Не пожелавай жената на ближния си, нито слугата му, нито слугинята му, нито вола му, нито осела му, нито какво да е нещо, което е на ближния ти.</p>	<p>И не пристъпвайте към прелюбодеянието! (Сура 17, 32)</p>	<p>Задължение към една култура на солидарността и равноправния стопански ред.</p>
<p>8. Не свидетелствуй лъжливо против ближния си</p>	<p>А на крадеца, мъж или жена, отсичайте ръцете... А който се разкае и поправи, след като угнети, Аллах ще приеме разкаянието му... (Сура 5, 38-41*)</p>	<p>Задължение към една култура на толерантността и живот с истината...</p>

*) Тук се прави връзка към изключително много различни детайли от различните религии. Това би могло да пробуди разбирането, че не всички детайли трябва да важат еднакво за всички. Дори в миналото за днешни цели не се е правило достатъчно голяма разлика между религиозните принципи и детайлираните мирски закони, което обаче не означава, че трябва да проявяваме стремеж вярата и законите да имат винаги големи смислови противоречия.

След потопа - тоест преди посочените по-горе 10 повели - според библейските предания още тогава е имало някои основни изисквания към цялото ново човечество за неговото запазване, тоест дори и след по-късните израелити:

- Да ценят живота респ. да не убиват ("защото по Божия образ направи Бог човека." Битие 9:6), а не за да яде месото на още живите животни. В равинското еврейство по-късно са били изведени 7 "**заповеди на Ноах**" за неевреи, като при това са били известни различни начини на четене:
- забрана да се убива;
- забрана да бъдат жестоки към животните;
- забрана да се ограбва;
- забрана за прелюбодейство респ. разврат;
- забрана за идолопоклонничество (тоест според тази представа неевреите не е трябвало да се молят на Бог както и евреите, но те не могат да се прекланят пред други конкуриращи божества);
- забрана за богохулство;
- заповед за правораздаване със съдилища.

Би било добре да отбележим в една табличка собствените си недостатъци и положителни качества и да проследяваме напълно съзнателно напредъка, който правим. Има различни възможности да се работи върху това:

1. Непосредствената работа върху собствените ни проблемни качества въз основа на случките от живота. Добри намерения и т. нат. Това остава важно и при Исус: "първо гредата от собственото око...". Работата върху себе си важи и в Корана като "Велик Джихад", "Голямата Свещена Война", това означава нещо, което е много по-важно от всички външни стълкновения.
2. Директното поправяне и 3. директно взаимно опрощение, ако това е още възможно. В противен случай предайте проблемите чрез молитва на Бога за по-нататъшно разрешение и вътрешно простете. И това също е важно при Исус - той също говори за изчистване на дълговете "до последното петаче" (Лука 12,59, виж също и 5)
4. Там, където няма друга възможност, могат да се извършват съответните добри дела в полза на другите на мястото на тези, които са причинили вреда на другите. Голяма част се изяснява и не пряко от Бог, напр. когато някой поеме да върши общественополезна работа. (Тук също се забелязва плавен преход от чистото изчистване на досегашното и превръщането му в свободни, полезни дела, след което идва относителното "каквото

посееш, това ще пожънеш", *сравни напр. Йоан 4,37*) Тук важи съответно *Матей 7,20-21*: "...И тъй, от плодовете им ще ги познаете. Не всеки, който Ми казва: Господи! Господи! Ще влезе в небесното царство, но който върши волята на Отца Ми, който е на небесата", (които в деянията си са сходни с него).

5. "Молете се на Бог от мое име", тук за неговата прошка и милост в по-нататъшния живот. Това е съществена помощ, която една чисто хуманитарна етика не може да даде. Съдбата не трябва да протича само механично, а човек изживява себе си като воден от Господ, всичко се подготвя и развива така, както той има най-голяма полза за отделния човек и неговото обкръжение според неговата висша мъдрост.

[Назад към съдържанието на тази страница](#)

Допълнение: кратка корекция на модерното "Истории за разкриването на всичко за Исус".

В текста на интернетния сайт бе направена вече пряка или непряка корекция на някои от най-съществените едностранчивости на някои теологични течения - с помощта на нови познания и методи. Тук ние се обръщаме към един друг заблуждаващ фалшификат на модерните "сензационни писатели". С това не подпомагаме за допълнителната публичност на тези бестселъри, а се обръщаме към онези читатели, които познават тази литература и се чувстват объркани от нея.

1. Във връзка с ръкописите от Кумран тези автори се опитаха да представят, че повечето изображения за Исус от Новия Завет са неверни. Исус и неговите ученици са били в действителност просто обикновени, войнствено настроени бунтовници срещу римския режим. *

За по-голяма достоверност това тълкуване се скрива допълнително под формата на един вид съзаклятие: 75% от откритите през 1947-1956 година ръкописи на общността от Кумран са били държани в тайна, като особено учени на католическата църква са упражнявали контрола върху тях. Дори само това е абсолютно неправилно - което тук се констатира, макар че този сайт няма задължението да оправдава която и да е църква, а да не говорим за това, че той не възприема пазенето на тайна на християнските ръкописи. Самият екип от учени се състоеше от представители на католическата, протестантската, англиканската, еврейската църква, както и от атеисти. Поради многото различни мнения относно голяма част от повредените малки парченца траеше действително доста дълго време, докато беше публикувано всичко. Когато бе издадено английското оригинално издание на съответните "Тайни неща", 80 % от текстовете на Кумран бяха вече публикувани. През 1992 година, една година преди издаването на съответната сензационна книга, която продължаваше още да твърди, че 75% от текстовете не са били публикувани, бяха публикувани и останалите текстове, доколкото те можаха да бъдат дешифрирани.

Относно тълкуването на съдържанието авторите трябваше да създадат редица от смели теории, за да до горе споменатия резултат след като се събере едно с едно.. Веднъж тези ръкописи не били от времето преди Христа, а от времето на Христос.***) Тези ръкописи са обаче очевидно от различни времена и не са единни в своите твърдения. Общността на Кумран е съществувала дълго време. Тя не може да се приравни нито към есейците, нито към войнствените целоти, които по-късно са властвали недалеч от там в крепостта Масада. Кумран би могъл да се сравни с нещо като днешно спиритуално екологично селце. Те би трябвало да са имали контакти навсякъде, от есейците те са наследили някои традиции във видоизменена форма, учениите на храма на Йерусалим са им доверили записки за съкровището на храма - което показва, че там те са били смятани като сигурно, не участващо непосредствено в стълкновенията с римляните място за съхранение - ; дори е възможно да са съществували и контакти към отделни целоти.

Освен това авторите твърдели, че есейците не са били аскетични по нрав хора, а войнствено настроени метежници. Всичко, което досега се е предало от есейците, сочи към пацифистична, вегетарианска, строго вярваща юдейска-езотерична насока, която поради своите правила за чистота, почти доближаващи се до тези на Заратхустра, е търсила изолацията от света, дори повече от днешните монаси. В упоменатата преценка на есейците като войнствено настроени те несправедливо се хвърлят в един казан с целотите, без това да е било обосновано.

Йоан Кръстител, Исус и Яков (полу)братът на Исус, са били имали същите войнствените мотиви "на есейците". И тази - зависеща от горепосочените предположения - преценка, представена като факт, не може да се докаже въз основа на ръкописите от Кумран. Исус, Яков и Йоан практически не могат да бъдат идентифицирани там по никакъв начин. Напр. те са идентифицирали "учителят на справедливостта", очевидно някоя от водещите личности на тази общност, с Яков, което е теория, която не може да бъде доказана. И това, че този "учител на справедливостта" е бил радикален целот, не е доказано и е неправдоподобно, но е възможно самата общност да го е признала като по-висш, духовен авторитет спрямо намиращите се в процес на упадък жреци. И за това, което се е било предадено за Яков, не пасва към тази войнствена картина. Яков, не ученикът Яков, а точно този брат на Исус, който след разпъването на кръст е ръководил прастарата християнската общност в Йерусалим - е имал по всяка вероятност изключително толерантен и уравновесен характер. Той е трябвал да седне между Петър и Павел, респ да посредничи между спорещите ученици и да поддържа целостта на общността.

За да може и по-нататък да се твърди, че Павел е бил римски агент, който е фалшифицирал всичко, трябва да се обърнем към друга изкуствена конструкция, която не може да се докаже с нищо, а именно че римляните са устроили само за заблуда неговото задържане. (В нашия текст "Пътищата на Христос..." се говори по-подробно за Павел, между другото и за това, че - независимо от това, какво е отношението ни към неговия традиционен характер, напр. към държанието му към жените - във всеки случай неговите визионерски изживявания и познания могат да се смятат като автентични, ако някой си направи труда, да се занимава изобщо подробно и практично с мистичните видове изживяване, нещо което тези сензационни автори явно не са направили.)

Ръкописите от Кумран са просто само някои от многото ръкописи от онова време, които парченце по парченце за някои от тогавашните обичаи. Някои от другите ръкописи от онова време са известни още отдавна като апокрифи, а някои от тях бяха открити дори в по-ново време (например находките при Нак Хамади, които ни дават доста сведения за вярата на ранните християни Египет.) Сигурно е, че хората в Кумран са вярвали в Бога, и че в някои и други нагласи и обичаи са били сходни с ученията на Исус - с тези, които се намират в Библията, а не с уж агресивните учения на Исус, представени от тези сензационни автори. Напълно е възможно Йоан Кръстител първоначално да е произхождал от тези строго вярващи връзки на есейците респ. кумранците, или във всеки случай да е бил почетен гост при тях. Също така е напълно възможно Христос да е срещнал тези хора. (на нашия интернетен сайт "Пътищата на Христос" също така се обосновава, че той се е срещнал с много кръгове, и че не автоматично е произхождал от съответната школа, чийто привърженици той е срещал.)

2. Други автори се присъединиха към споменатите спекулации за Исус, с много подробности за еврейската история, но без споменатите противоречия да могат да бъдат решени. Като в една част от тази литература възкресението на Исус се смалпява до исторически осезаем външен ритуал на възкресение на по-късните египтяни и евентуално на есейците и позоваващите се на това традиции, от читателите се скрива точно това обновяващо, което Исус допринася в тази връзка. При това за там представените връзки между историческите групировки като есейците или тамплиерите едва ли би представлявало загуба, ако те се бяха отказали от тази антидогма срещу Възкресението. Само мистичната част на това, което Исус е извършил, е надминавало още в ранните християнски времена разбирането на някои ранни християнски и гностични общности и поради това е излишно с тяхното

схващане да се докаже, че това, което те са разбрали, е било просто всичко. Други са разбрали други части на истината, което се показва както от ранните християни, които са вярвали във всеобхватното значение на Възкресението; така и онези, които са използвали оспорвания памфлет на Евангелието на Филип. Пасващият чудесно като изкупителна жертва Павел не е бил в никакъв случай единственият източник на онези традиции, които са вярвали в спиритуалното и материално Възкресение. Хората, които са уважавали до известна степен широко приемащото се ниво на преданията в църковната история, биха могли да се приближат повече до истината, отколкото онези, които са се отричали лекомислено от всичко, което не е пасвало в разбиранията им. Там, където такива дейности са преминавали в непрекъснато хулене, това може да има и духовни последици, които надминават чистото човешко дело.

3. Спекулирано е също относно мнимите "гробове с останките на Исус", голяма част от тях в Израел и на други места. В района на Близкия Изток, където е имало участие на разбойници, ограбващи гробовете - напр. от един такъв гроб е "изчезнал" намерен там съд с кости -; и там, където хиляди такива съдове се съхраняват в музеите и откъдето са отнети някакви си кости, дадени след това за ново погребение и т. нат. е почти невъзможно да се намерят надеждни познания за лицата. Това не се доказва и от издълбаните чести имена. Дори и пресметнатата вероятност не може да изключи никакви прилики между имената в различните семейства.

Едно пълно историческо изследване не би изхождало от предпоставката, че Възкресението не би могло да съществува в предадения смисъл. Това би отговаряло повече на възможното днешно ниво на познанието, че пророчеството, отнасящо се до Исус, не трябва да се разбира само като източник на субективните надежди на Исус преди 2000 години; а да се вземе предвид факта, че то може да сочи към нещо напълно реално, което отчасти очаква да бъде проучено, докато се случи.

Допълнителна информация към това (на английски език):

<http://dukereligion.blogspot.com/2008/01/talpiot-tomb-controversy-revisited.html>

* 4. Има също така редица други подобни спекулации за Исус, които водят съответно до различни резултати. Напр. тезата, че Исус е бил привърженик на философската школа на Киниците в Гърция... Освен това някои искаха да приравнят даже Исус с Мойсей, или с египетски фараон, или пък с Юлий Цезар, или с войнствен византийски император.

** Прави също така впечатление, че в такива книги не се споменава факта, че в Кумран са намерени предимно стари текстове от Евангелието от 1 век, чийто сравнение с днешните текстове сочи, че са били предадени действително според оригинала.

[Назад към съдържанието на тази страница](#)

Естествените науки и вярата в Бога.

За правото на естествено-научните приноси.

Това, че има хора, които и по въпроси, отнасящи се до вярата се нуждаят от външно наблюдение, броене, измерване, теглене, признава Исус в случая на Тома, който може да наречем "природоизпитателя" сред учениците и по този начин като идол за много хора точно в наши дни. Когато му е била дадена достатъчно възможност да провери, дали действително пред него стоял Исус Христос, същият му казал: "не бъди невярващ, а вярващ". Тоест току-що направеното изживяване Тома трябва да приложи чрез честно и дълбоко размишление така, че да изчезне корена на неговото съмнение, да му "стане ясно": - това, че Исус след това трябва изобщо да споменава за това, означава също, че Тома не е бил скептик, който е бил "пребит" и "принуден да се обърне към вярата" поради заобикалящата го реалност, вероятно и поради страх от наказание, а че Тома и след това е

запазил своите способности, да стигне или да не стигне от само себе си до нови убеждения. Въпреки това той е трябвало да предполага, че освен външното наблюдение има и други възможности да се убеди сам в нещо. Исус е знаел, какво е било подходящо за Тома. Той не е искал да принуди никого - което би придобило характера на съд, а и не може да бъде намерена някаква умисъл да се провокира отказа на някой, който не е бил готов да вземе решение.

Една наука, която прикрива емпиричността = показание на базата на опита винаги, когато нещо не пасва към утвърдения образ, не е достойна да се нарича наука. Истинските гении като Айнщайн не са упражнявали подобен вид делегиране на знанията, а напротив в своите изследвания са наблюдавали най-много там, където е имало нещо неизяснено. И това търсене може да представлява един от много пътища към Бог - докато самите мотиви са честни и науката не се корумпира от икономически или други проблематични интереси.

Но видимата природонаучна работа - като наблюдение, съставяне на хипотези и в края на краищата на теории и тяхното верифициране - е в повечето случаи недостатъчна по въпроси свързани с хуманитарните науки и религията. Не винаги имаме на разположение някое същество, което ни представя висшата действителност без никакво съмнение и вероятно така, че тя да може да се репродуцира (както при учениците на Исус), или отваря нашите възприятия за това (споменато и при Йоан 1, 51). И все пак има много признаци, които сочат, че напр. в човешкото същество и отвъд него съществуват слоеве, които не се дължат на познатия ни физически спектър от сили и вещества, а проявяват там само своите въздействия. Животворни сили, душевни пориви и чувства, мислене, съзнание... (някои примери за това могат да се срещнат на различни места в основния текст на Пътищата на Христос). В много случаи древните "преднаучни" традиции на различните култури се разкриват като една по-древна форма на опит и научност. И в наши дни е възможно съставянето на специални методи за възприятие и анализ, както това показват например природонаучните наблюдения на Гюте или базиращата върху това работа за теория на познанието на Рудолф Щайнер, Дори и по-новите научни изследвания на квантовата теория, както и онези учени, които работят върху една нова биология, една нова гео- и астрофизика и др. и в края на краищата върху една нова научна "парадигма" респ. изображение на света, се движат в тази насока; но в повечето случаи без да търсят подходящата методика за новото съдържание както Щайнер.

Така се получава първо, че досегашните научни познания а) показват само една минимална част от действителността;

б) че основите на природознанието стават все по относителни. Материята се проявява като сгъстена енергия или дори като сгъстен разум; формите на енергията могат от своя страна да достигнат скорости по-големи от светлинните скорости до безкрайни (Тахионен...); те могат при това "да се подмладят", времето става още по-относително, отколкото в теорията на относителността; те могат да изчезнат от нашето пространство и да се върнат отново от отвъдното / трансцендентност - така че, и самото пространство да стане още по-малко абсолютно, отколкото изглежда през така нареченото "изкривяване" на пространството. Остава само неуловимата "информация" на кибернетиката, която няма материя и енергия и поради това става невъзможна да се опише с обикновени традиционни средства. Тук би могло да се говори за "съзнание".

в). Но разривът на древната картина за света не би било "божие доказателство", а в най-добрия случай подготвяне. За някои това е достатъчно, тъй като са били само блокирани от остарялата материалистична картина на света и сега могат да отправят директно към Бог. Но я виж, всичко това продължава: каква е сега тази "информация" или другите така наречени неуловими процеси във Вселената? Какво/кой създава непрекъснато нова материя и енергия и я разсейва отново? Какво/кой е това/този, който, както и в живота, определя границите между живота и смъртта и позволява те да бъдат преминати или определя будното състояние и съня? Какво/кой е това/този, който се проявява непрекъснато във Вселената, независим от времето и пространството? Дали човекът, който може да изживее като "отвън" в съзнанието си енергията, времето и пространството, е действително поклъващо "отражение" на Онзи, който може да върши това глобално (сравни Битие1,26)? *

г) Към това се прибавя и фактът, че хаосът или случайността в по-голяма или по-малка

степен отпадат като отговори. Тъй като този свят и тези живи същества, и този свят на частичките, и процесите в живота показват една повече от случайна висша степен на ред в хаоса, на целеустременост и смисъл в рамките на цялото подобно на едно цялостно произведение на изкуството, в който няма липсващи междинни звена, които биха били необходими за случайната еволюция и др. Още при тази стъпка на познанието става ясно, че е по-трудно да не се вярва отколкото да се вярва - в една главна, основна първородна интелигентност, която поставя началото и целта на една "програма на сътворението" и която оформя и определя този път с непрекъснато променящи се закономерности. Само така е възможно нещо, което чрез разума може да доведе до същия резултат, както и митичното съзнание на древните народи около 800 г. пр. н. е., които са видели творението на Бог с "дясното си, митично полукълбо на мозъка". ("Боговете" на другите народи са характеризирали първоначално определени качества на единия Бог, едва след като тази мъдрост избледняла, те са били видени като самостоятелни "Богове" и са били припознати с по-силно развити човешки същества, които също са съществували.) *По подобен начин невярващите в Бог учени като Макс Тюркауф, Георг Тодоров и мн. др. са стигнали до вярата си в Бог.*

д.) Вярата в смисъл на дълбоко възникнало убеждение е нещо повече отколкото интелектуалното Да-приемем-за-истинско на нещо.

е.) Към това се числят и онези хора, които като мистици и др., но и като нормално вярващи могат да свидетелстват по-преки, променящи се изживявания с Бог и Христос и които благодарение на този контакт са могли да имат изключително реални преживявания с креативния божествен Дух в самите себе си. Тези пътища могат рано или късно по един напълно самостоятелен начин да доведат до ново преосмисляне и до познания за природата на преживяното. На това залага и основния текст на "Пътищата на Христос".

В католическата църква съществува енцикликата „Fides et Ratio“ (вяра и разсъдък/разум) от 1998, и папа Бенедикт XVI засегна тази тема в Регенсбургската си реч през 2006 г. Вярата без разум и разумът без вяра нямат съответно никаква стойност, тъй като те се разминават изцяло с човека. Срещу това Михаел Шпрингер аргументира в списанието "Спектър на науката" от м. януари 2007 г., че не всяка липса на знание трябва да сочи автоматично към рационално необяснимото респ. към Бог - всъщност това напр. малко ни интересува, става въпрос за конкретни изводи, виж по-горе. Но той признава, че вярата, че науката може да обясни един ден големите пропуски и празноти, е просто само вяра. Положението е това, че днес би трябвало да се положат сравнително големи усилия да се открие изобщо възможност за отделния учен той да не трябва да вярва в Бог (което не трябва да се смята непременно като атеистично, а може да бъде агностично, тоест да няма вяра, но без да се е наложило окончателното мнение, че няма Бог.) Дори и друго ново мнение, признаващо вярата в Бог само като трибут за етично осигуряване на материалната култура, не е достатъчно за посочените по/горе гледни точки.

[Назад към съдържанието на тази страница](#)

Съзнание, изследване на мозъка и свободна воля.

При опитите си да вземат решения будните хора от всички култури и времена*) са започнали да събират обширни опити за произхода на различните си душевни вълнения още много преди развитието на днешната изследователска дейност. Спиритуалните респ. религиозните пътища на развитие са доказателство за способността на хората реално да продължават развитието си в тази борба за етични решения вместо още от самото начало да смятат всичко за предопределено. И въпреки това в религиозната сфера е имало също хора, които са били склонни към фанатизъм, тоест към вяра в една съдба, която малко или много е вече предопределена (детерминирана).

Дори и днешната способност на мисленето в повечето случаи се извършва само отчасти съзнателно. Ако човек осъзнае и иска да осъзнае влияещите върху него чувства, по принцип тя/той дълго време интензивно трябва да им обръща внимание, за да стане чувствителен

към тях. Още по несъзнателно протичат поривите на волята, и за тях трябва да се положат още по-големи усилия, за да могат те да се осъзнаят изцяло или дори за да се оформят наново. Несъзнаването на волята беше известно и на Рудолф Щайнер, независимо от модерните научни изследвания на мозъка. Но той е знаел, което все още не е изследвано от природонаучна гледна точка, че контролирането на волята може наистина да бъде тренирано. Голям брой християни изживяват очевидно, че дори е възможно много повече, а именно все по-интензивното предаване на човешката воля „на Бог“. По някакъв начин това е възможно на всеки етап от собственото развитие, тоест и дори когато човек не може да се взре особено дълбоко в собственото си Аз. Тоест тук се включва инстанция, която те придружава по този път и ти оказва помощ. Рано или късно този път води до един все по-съзнателен живот. (Тази практика няма нищо общо с изискването за проява на послушание на дадена църква спрямо нейните членове.)

На фона на това резултатите на някои модерни невролози позволяват да се направят други заключения, които се различават от представените в някои научни списания. Въз основа на експерименталните измервания на движенията на ръката те са открили, че двигателната готовност на нервната система се появява още докато субективно възниква съзнателното намерение за движение на ръката. След това тестваното лице вярва, че движението е започнало, а в действителност то започва 1/100 милисекунди по-късно.**)

Всъщност това първо потвърждава, че - както беше упоменато по-горе - съзнателното мислене на човека по принцип не е единствената основа за неговото действие, а сложността на неговото същество се влива в неговите решения. Установеният „потенциал за готовност“ всъщност изобщо не означава, че човек би бил готов да следва напълно автоматично всеки несъзнателен порив на волята. Това би бил недопустимо аргумент на противното. Това означава, че свободната воля в никакъв случай не е опровергана, както смятат някои хора. Но според посочените опити („полеви изследвания“ от хилядолетия) би било правилно да се приеме, че интелектът сам по себе си не е достатъчен за упражняване на „свободната воля“. Мисленето и добрите намерения могат да бъдат само първата стъпка към една по-отговорна собствена роля; към това би трябвало да се прибави също и анализирането на досега несъзнателните чувства и несъзнателните, извършвани по навик импулси на волята. „Невралният потенциал за готовност“ се осъзнава в такъв случай по-бързо като такъв. Това означава, че е напълно възможно да се стремим към един по-отговорен живот.

Освен това трябва да вземем под внимание, че когато например се измерват електрическите потенциали на края на нервите, би могло да се говори за „причини“ само от класическа природонаучна гледна точка. Погледнато от хуманитарна гледна точка, действително е възможно в това да се види „въздействие“, а именно пианото, на което душевното и духовното същество свири заедно с волята си. Това не може да се реши на чисто природонаучно, биологично ниво. Освен това биологията не може да вземе решение за това, дали и по какъв начин Божието дело съществува в този сложен човешки организъм***). Но тя наистина може да се приближи към тези въпроси от своята собствена наблюдателна гледна точка. Тя може напр. да се опита да направи измервания, какво протича по друг начин в човек, опитващ се да преодолее определен нежелани волеви импулс с помощта на молитва****). Но само по този начин тя не е в състояние да прецени, какво „е“ моленето за вярващия.

*) Но вижте разликите в архаичните, магическите, митическите и интелектуалните ... степени на развитие на човешкото съзнание - както е представено в нашите Общи гледни точки за естествените религии и „Религията като обратна връзка с Бог...“. Източниците на човешките пориви в определени времена са се възприемали по-силно извън човека, а в други – в самия него. Съвременните възможности в съзнателното развитие се разработват въз основа на стъпките в живота на Исус в нашия Основен текст част 1. Днес човек може да учи напр. съзнателно по-силно да разпознава зависимостите между заобикалящите го хора и среда, както и между земята - за разлика от предишния по-инстинктивен начин. Така едновременно със социалните и екологичните познания за обществото възникват също и общо етични и религиозно-философски гледни точки.

***) Напр. в „Спектър на науката“, м. април 2005 г.

***) Вижте също и страницата „Природни науки и вяра в Бога“.

****) Вижте също нашето изложение относно „Преработване на ежедневния живот“.

[Назад към съдържанието на тази страница](#)

Информация за : Исус Христос и въпроси за храненето.

Предисторията: В 1 книга Моисеева (*Битие*), 29, се казва: И Бог рече: "Вижте, давам ви всяка семеносна трева, която е по лицето на цялата земя и всяко дърво, което има в себе си плод на семеносно дърво; те ще ви бъдат за храна." Това би отговаряло на познанията, че човек има преди всичко двигателните и храносмилателните органи на плодоядно (а не на всеядно същество, както се смяташе, след като за повечето животни бяха определени достатъчно разнообразни категории като хищни животни, всеядни и тревопасни) И напротив след (напр. археологично доказани в Предна Азия) потоп *Битие 9, 3* към Ноя: "Всичко живо, що се движи ще ви бъде за храна;... Месо обаче с живота му, тоест, с кръвта му, да не ядете." До сега всичко това се отнася до времето преди възникването на днешните народи, тоест засягаше, доколкото това е било предадено правилно, не само по-късните евреи. След изселването от Египет това е било потвърдено в 5 книга Моисеева (*Второзаконие*) 14,3-21 и към това бяха прибавени и други подробности. Вероятно според обстоятелствата от времето на потопа е ставало въпрос по принцип да се разреши всичко и да се отбягват само всички неподходящи за изхранването материи. В някои от случаите е възможно да се открият модерни познания на диетологията. Във всеки случай има точно случаи, при които се обръща внимание на особеното значение на растителната храна, без това да бъде задължително за всички, виж *Даниел 1,8*.

В много от случаите изглежда е имало връзка към обширните, в наше време почти неразбираеми предписания за жертвоприношението на животни и насладата от консумацията на жертвеното месо. Още пророк *Осия (6,6)* предаде: "Защото аз искам милост, а не жертва, и богопознание повече, нежели всесъжения". Подхващайки това Исус рече: "Ако знаете какво означават думите: "Милост искам, а не жертва" (*Матей 9,13 и 12,7*). Обръщайки се към Лука 22,11, Исус пита, къде може да яде пасхалната вечеря - която при последващата вечеря изобщо не се появява - има раннохристиянски "апокрифни" ръкописи (които през 400 г. не са били приети в библейския канон), като "*Евионитско евангелие*". Там може да се прочете това: "Нима желая да ям с вас на Пасхалния празник месо?". Арамейският език е използвал за такива изречения по-малко думи и така е давал възможност за различен начин на интерпретация при четенето, когато е липсвала интонацията. Това е довело до различни преводи, които могат да се използват чудесно за взаимни упреци. (Практически изчезналите - по-късно до голяма степен ислямизирани - еврейско-християнски общности са били истинска и важна част от ранното християнство, дори и в някои възгледи, както в по-горния пример, те да се различават от останалите развиващи се църкви.)

Деянията на Апостолите 15, 19 разказват за изказването на старейшината Яков в праобщността, че не трябва да обременяваме "езициците (спечелени от Павел), които се обръщат към Бога. Вместо това трябва да им напишем писмо, в което да им кажем да се въздържат от осквернена от жертвоприношения на идоли храна, от сексуални грехове, от месо от удушено животно и от кръв." А при по-ранния църковен историк Евсевий, в апокрифните (виж горе) деяния на апостолите и др. става ясно, че самите Исус, Йоан, Петър, Яков и др. са живеели без месо.

Матей 15,11-20 / Марко 7, 17-21 показва всъщност, че Исус отдавал повече стойност, на това "кое излиза от устата", отколкото "на това, което влиза в устата", но това се отнасяло обаче до въпросите на фарисеите за миенето на ръцете преди хранене. Това е същата последователност на морални ценности, както това е показано в изречението за гедата в

собственото око и треската в окоето на ближния. Тоест тук става въпрос за това да започнем да търсим първо при самите нас отколкото да се страхуваме от някакви външни въздействия. В замяна на това не е задължително да ядем месо.

Според Лука 10,8 Исус препоръчал на своите ученици при техните странствания да ядат всичко, което им предлагат домакините. Това не означава автоматично, че това е напълно безразлично. Например в арабските територии и днес може да се стигне до неконтролируеми реакции, ако някой откаже да приеме ястие или напитка, поднесени с добро намерение и ако не успее да отвърне изключително умело. Освен това тогавашните ученици са имали способността да не може да им се вреди дори и от най-вредните материи (Марко 16,18). Затова няма смисъл такива слова от Библията да се четат без контекст и да се обобщават неограничено.

В още по-голяма степен, отколкото библейските гледни точки за храната религиозното постене се основава в прочистването на тялото, при което се повишава откровеността за по-дълбоки душевни и духовни изживявания. Това е било утвърдено особено в католическата църква - на празнични дни, във връзка с Разпети петък, и по-време на постенето между "Заговезни" и Велик ден. Но и извън тази църква, след като дълго време не е било вземано на сериозно, значението на постите се повиши отново. Освен храната доброволно се практикува по-друг начин способността за лишения. Освен това се взема и предвид това, че много хора по света гладуват. До каква степен може да стигне това, показва наблюдаваното още от средновековните мистици до съвременната епоха лишаване от храна - "inedia", което надминава значително постенето от няколко седмици. Това се дължи както на християнски, така и на други причини - наречено днес от някои "светлинна храна" - и сочи, че духът владее материята по-силно, отколкото науката е предполагала досега това. Това предполага факта, че съответното лице се "води" в това от Бог респ. се придружава компетентно, за да се избегнат всички опасности. (Това не трябва да се разбира като препоръка за изминаване на този път.)

Тялото е инструмент и такъв инструмент има нужда от отговорно отношение към него. Между другото животните са от библейска гледна точка също живи същества, създания, създадени от Бог, тоест не "вещи", с които може да се борави произволно, така както това се прави отчасти и днес (все пак ограничено благодарение на Закона за защита на животните). **Решението, кой начин на хранене е правилният за него/нея, в края на краищата трябва да определи всеки сам.**

Този, който търси информация за вегетарианските форми на хранене, ще намери напр. тук: <http://www.ivu.org> (Интернетният сайт * не носи отговорност за сайтовете на трети лица и не подкрепя автоматично променящото се там съдържание.) Във всеки случай от здравословни, етични, екологични и други причини за развитието на съзнанието се залага на по-силно разпространение на пълноценното хранене, което е било подробно анализирано в съответните стремежи от преди повече от 100 години, така както то се препоръчва от консултанти по здравословно хранене (пълнозърнести продукти, които по възможност да са получени от биологично стопанство, от пресни продукти, естествени масла ...)

**) Тези предписания се прилагат и до ден днешен напр. от силно религиозните евреи за „по-чисти“ хранителни продукти: напр. да не се консумира свинско месо, кръв и оттук специални начини за клане на другите животни. Нещо подобно както и при т. нар. „халал“ храна в исляма, при който особено се избягва консумацията на свинско месо.

[Назад към съдържанието на тази страница](#)

Исус Христос и лечението - и в наши дни.

Исус и неговите ученици и други придружители са били смятани на времето си като движение за лечение на тялото и душата. Тъй като в наши дни това не е нещо, което се разбира от само себе си, е нужно да се работи върху това.

Волята за оздравяване

На неподготвения човек Исус е поставял първо следния важен въпрос: "Искаш ли да оздравееш?" (*Йоан 5,6*). Исус говори към душата. Болният описва външните пречки по пътя на търсене на лечението. Но самият въпрос го кара да осъзнае, дали/че той **действително иска** да оздравее. Това е първата предпоставка на едно правилно разбрано лечение. Докато подсъзнанието блокира по каквито и да било причини пътя за лечение и търсенето на помощ, то и приемането на тази помощ би се оказала трудна. Тогава би било евентуално възможно, независимо по какъв начин, да се вземат спешни медицински мерки или да се въздейства върху симптома. Но лечението е нещо повече от това и функционира само, когато болният успее сам да осъзнае, тоест когато той успее да осъществи връзка със собствените си самолечителни сили.

На това залагат не само представителите на онези лечителни и помощни професии и лични консултанти, които са готови да работят с пациента, а и сериозните "лечители" и хората, които подкрепят лечението чрез вярата респ. чрез застъпничеството.

Силата на вярата.

Матей 9,22 : Исус бива докоснат от болната само за дрехите си и тя оздравяла веднага. Исус: "**Вярата ти те излекува**". Които има опити с вярата, ще разбере под тази сила на вярата нещо абсолютно реално в своето отношение към Бог, което подпомогна и прави възможен процеса на лечение. Действително и така нареченият плацебо-ефект в медицината доказва също силата на човешкото убеждение (там, където напр. се приема захар като се смята, че става въпрос за лекарство). Но тук не се случват такива радикални преломи на болестните процеси, както това става при излекуването със силата на вярата. Исус е първообразът на физически, духовно и душевно здравия човек в широк смисъл.

Извлечения от главата "Въпросът за чудотворните дела" на нашия основен текст*): Исус Христос сочи не само, както някои лечители от настоящето към "космическата енергия", която те чувстват да протича през тях, а той обръща внимание на вярата, вярата във възможността за лечение чрез него, в края на краищата чрез Бог посредством външно изразената личност Исус. Дори и днес могат да се срещнат излекувания, които стават, както и първоначално при учениците, посредством молитва; и вземайки под внимание свързаната с Исус най-съкровена духовна същност на човека, която иска лечението и съвършеността на човека, който според Исус може даже да извърши и "по-големи дела" отколкото него (*Йоан. 14, 12-13*).

Самото спиритуално лечение и свързаният с него душевно-духовен напредък остават във всеки случай непринудено благоволение, каквото и да предприема човек за неговото подготвяне. Излекуванията често са били "знак", дела в малък мащаб, които са стоели в основата на нещо по-голямо, по-принципно. При лечението на слепия на сабат Исус отговорил, че не става въпрос за това да се видят грехове като причина на болестта, а "става въпрос за това, че делата на Бог трябва да се проявят на него". *Сравни Йоан 5, 6-9; Йоан 6; Йоан 9, 3 и др.*

В наши дни не е невъобразимо чрез многото преживявания и научни познания, че Исус действително е бил в състояние да повлияе на природните сили. Да се погледне директно този феномен, може да бъде изключително важно за днешния облик на човека, за едно цялостно, респ. християнско лечение и др.

Полагането на ръце

Не винаги, но често Исус и неговите ученици са полагали ръцете си за лечение. Отчасти тази практика съществува и днес. Лицето, което полага ръце върху главата или рамената на болния, изговаря при това молитва, където е възможно това се съпровожда и от общността. Тя подкрепя вживяването и съзнанието да бъде канал за помощта на Бог. Това може да бъде разбрано символично. Но въз основа на познанията от модерните опити за лечение на духа - дори и тук се намират съзнателни християни - ние знаем, че това е реалност. В ранното християнство се е говорило за "пневма", на която е бил даден дъха на живота или Светия Дух*). Тази практика е била използвана както при молби за излекуване, така и за благославяне, отчасти свързана и с други усилия. *Виж напр.. Матей 19,13; Марко 8,23; Марко 10,16 (Благославяне на деца); Лука 4,40-41 (Лечение & Прогонване на духове); Лука*

24,50 (Благославяне на учениците); Деянията на Апостолите 6,6 и 19,12, както и 28,8. Молбата за излекуване не зависи обаче непременно от полагаането на ръце. Това става също и от разстояние - но се смята за по-трудно.

Душевно обосновани страдания.

Оздравяването на психиката, жизнените сили респ. тялото са тясно свързани едни с други. Дори една добра "религиозна утеха" или беседа за живота може да има влияние върху психосоматични заболявания - когато разумните съвети се последват и приложат вместо да се продължат направените в живота грешки.

Извлечение от главата "Светият плам и... емоции" на "основния текст"*): Исус е живял непрекъснато в едно "положително потрепване пред Бог" и съчувствие с хората... При нормалните хора почти всички емоции са първо смесени с проблематични подсъзнателни механизми за дразнене и реагиране – които от биографична гледна точка са различни и се проявяват по различно силен начин, но в основната си структура си приличат много. Дори... да се улавят непрекъснато такива механизми от собствените реакции, **да се погледне върху тях**, вместо те да се потиснат, и така в края на краищата да се преодолее респ. **да се предадат на Бог**, е дълъг процес на обучение. Затова не е особено ефективно да искаме да преосмисляме по обикновения начин като цяло различните проблеми. По-ефективно би било да се търсят първо отделни начини на подобни изживявания като при това съвсем съзнателно се прави разлика, дали става въпрос "за гредата в собственото око" или "за тресчицата в околото на брат си" (*Матей 7, 1-5*) и кой е отговорен за това. Някои християнски школи биха наблегнали повече на първото, тъй като е по-трудно и трябва първо да се учи да се гледа на собствените проблематични дела и защото те могат сами да бъдат коригирани. В психологичната практика на преден план би стояла повече другата перспектива като жертва. Най-накрая ще се забележи, че въпреки всичко и двете страни са били включени.

Възможна практика за това е: 1. Например да се погледне с вътрешно око съответното изпитвано като отрицателно чувство, така както то конкретно е настъпило (напр. страх, омраза и яд, безразличие и надменност, преувеличено съмнение, ...). 2. вместо да се разсъждава върху това, да се изчака за момент спокойно, за да ни стане по-възможност напълно ясно, за какво става въпрос. След това 3. Тези така изпитани, дори физически почувствани проблеми да се предадат на Бог с молитвата **). 4. да изчакаме спокойно докато настъпи един вид облекчение.

Това може да се почувства при изпълняването на някои медитационни ***)) упражнения като избликващ нагоре поток и при определени обстоятелства като вливащ се отгоре поток от нови, обновяващи сили. От друга страна е възможно "да издишаме" отрицателните емоции и др. с дъха си, с отношението си да ги дадем на Бог; и при вдишване да дадем възможност да нахлуе положителното от Божието милосърдие (*вариация на непрекъснатата молитва на християнските монаси на връх Атос, която се споменава в главата "Тишината в пустинята" в нашия основен текст.*)

Ментални проблеми.

Извлечение от главата "Преображението" от основния текст*): Има и "положително мислене" и позитивни "афирмации" (ръководни принципи). Би могло дори, ако се практикува не с егоистична и не с мегаломанска цел и без техническа манипулация, мисленето да се приведе в състояние, което би било по-сходно с това, което може да се получи от Бог; би могло да се отвори за това. На литературата на тези насоки липсва обаче до голяма степен такава грижливост, така че това често може да свърши в самоизмама.

"Съдбоносни проблеми".

Напр. от модерните усилия за лечение на духа се доказва, че има и случаи, при които се създава впечатлението, че лечението (все) още не е възможно респ. "не е позволено". Това е нещо като едно ниво на "програмите". Напр. е възможно, болният да "иска" или да трябва да научи нещо от самата болест. И това също може да се реши посредством Бог. Виж за целта горното заглавие "Воля за оздравяване".

Правни въпроси.

Самото лечение посредством молитви включително и полагането на ръце напр. е защитено чрез конституционното право за свобода на упражняване на религията. Но ако някой оферира това извън рамките на домашната употреба в личен кръг или като услуга, трябва предварително да се информира добре за правното положение. В случай, че от това биха се извършили дейности, които биха могли да се изтълкуват от другите като диагноза или директна терапия - дори и това да става безплатно или на базата на дарения - съответното лице трябва да представи в Германия или издържан изпит като лечител, използващ методите на алтернативната медицина или са има апробация като лекар (напр. лечител на духа - чиято практика се отклонява в повечето случаи от класическото първично християнско лечение, но също така проявява и общи черти - могат да се почувстват често болести с ръце и др.) Дори и да е желателно, законите да отговарят на специалния характер на тези дейности по небюрократичен начин, "Общият съюз за духовно лечение" ****) препоръчва да се положи изпит за лечител, използващ методите на алтернативната медицина. На теория е разрешена и по-опростена форма на това, когато се упражнява само консултация с психолог или духовно лечение. Дали тази опростена форма може да се извършва навсякъде, е друг въпрос. (...)

В Англия напр. "Спиритуалните лечители" са приети вече всеобщо и имат разрешение за упражняване на дейността си дори и в болниците.

Независимо от правните въпроси търсещият лечение може да си помогне и сам, полагайки собствени усилия като здравословна храна респ. диета или лечебна физкултура и допълнително към това да обръща внимание на достатъчно продължителен сън, доколкото това е възможно; и да се моли.*****

*) Основният текст се занимава с тези и други точки от широка перспектива, - а именно във връзка с възможностите на човешкото развитие изобщо; тоест за "лечение" извън тесния смисъл.

***) Общо за най-доброто вътрешно състояние по време на молитва сравни нашата страница *"Молитва за мира..."*.

****) Виж страницата *"Християнска медитация"*.

*****) *World Federation of Healing* - по целия свят много различни групи. <http://www.wfh.org.uk>
Но една обикновена, библейска практика на интензивната молба за лечение се намира от време на време в евангелистките свободни църкви като баптисти или Петдесетна църква, също така и в някои католически поклоннически места като Лурдеш се случват изключителни лечения посредством молитва и вяра.

(Нашият сайт не е отговорен за сайтовете на трети лица и не подпомага автоматично всяко променящо се съдържание в тях.)

*****) (...) Днешните познания относно многократно доказаната система за регулация в човека, извън границите на едностранните молекулярно-биологични начини на виждане на нещата, имат основно значение във връзка за стремежите за природолечение и духовно лечение. Ако те се вземат по-силно под внимание, това би могло да улесни сътрудничеството между отделните медицински насоки.

[Назад към съдържанието на тази страница](#)

Към християнското благославяне.

Като вярващ християнин може да благославяте всичко и всички, доколкото имате чувството, че се намирате в съзвучие с вярата и когато сте се настроили за това за Бог. Не съществува само обичайното благословия чрез свещеника респ. пастора от *4 Моисей (Числа) 6:23 - 7:1*.

ВИЕ също може да раздавате благословия - като лаик. За това не Ви е необходима формула и Ви не трябва да говорите на висок глас; нужно е само правилното отношение в

този смисъл. "Господ да те благослови и да те опази" Вашата благословия няма да бъде разбрано погрешно от Господ. Този обичай е станал рядкост, но той може и да помогне.

Има много места от Библията на тема благословия. Някои типични от тях към различните аспекти на благословията: *Захарий 8:13; Дела на Апостолите 3:26; Ефесяни 1:3; 1 Петър 3:9-12; Евреи 6:7.* И някои други места от Библията: *Матей 5,44 респ. Лука 6:28; Римляни 12:14; 1. Моисей (Битие) 9:1; 5. Моисей (Второзаконие) 11:26; Псалми 115:13; Цитати 11:25.*

*) Разбира се от само себе си: там, където се благославят напр. оръжията, ангелите могат да видят проблеми с такъв вид "благословия" ...

[Назад към съдържанието на тази страница](#)

Оплакването като възможна съставна част от християнската практика

Някои християнски кръгове, точно силно вярващите, събуждат едностранното впечатление, че е най-добре християните да се примирят със съдбата си и да не критикуват толкова ангажирано развитието в света: но все пак те могат да се молят, за да настъпи подобрене или да се опитат да направят нещо подобно за това. А това, че те могат да се "оплакат горчиво" пред Бога - виж Оплакателните песни в Стария Завет - освен в литературна форма (&арос;Дон Камило и Пепоне&арос;) се среща все още много рядко, във всеки случай официално то се учи много рядко в църквите. Възможно е то да се среща по-често в личната молитва. С това положение се сравнява още и еврейската практика на Стената на плача в Йерусалим - без да искаме да препоръчаме нещо подобно и за християните - но с това окончателно се изяснява, че тук става въпрос за възможна съставна част от самата вяра, която има голямо значение.

Дори и когато специфичните християнски ценности и предизвестия - сравни например в спасителната проповед *Матей 5:5* "Блажени кротките, защото те ще наследят земята" се съпоставят с все още доминантната посока на развитие в света, е възможно да се появи мисълта, че вероятно тук би могло да се намеси това, че християните не могат да боравят с такива предизвестия. Предизвестията не са произволни, неангажиращи възможности за милост, които съществуват и които могат да се появят или не. Това са обещания. Кога те ще бъдат изпълнени, може да зависи и от зрелостта на човека, респ. от това те да бъдат "измолени". "... небесното царство търпи яростни атаки...". *Матей 11:12.*

Не става ясно, от кого или за какво би трябвало да се оплаваме. От другите хора? Или от - отхвърлени от някои теолози - дяволски сили, които могат да окажат влияние върху изкушението на човека? Всичко може да носи някаква част от отговорността. И тук често се появява предчувствието "това бе допуснато" (с някои от човешките мисли "защото...", напр. "защото хората трябва да се научат да правят разлика"). Но дали това "ръководене респ. управление", което може или не може да "допуска" нещо и което дооформя правилата на Господ, е директно само най-висшето? Би било много повърхностно да се мисли така, ако някой иска да хвърли отговорността само на Бог за злото в света или за всеки вид "допускане респ. разрешение". През първите векове някои от и днес все още силно почитани в различни църкви църковници говореха и пишеха за завещаните йерархии на ангелите, които се намират между Бога и човека и т.нат. Други като гностиците говорят тук за нещо повече, за т. нар. "архонти" с проблематични свойства. Другите култури засягат също по свой начин подобни изживявания и опити: напр. тибетската Книга на мъртвите е пълна с препоръки, как трябва да се отнасяме към такива същества след смъртта. Точно това, което засягат принципните неща, надминаващи дребнавите взаимни упреци на хората, могат да получат един ден потвърждение, че тук съществено се намесва не съвсем безпогрешно "водене", намиращо се под най-висшето, дори и под самия Христос - което обаче сравнено с хората или дори сравнено с преките отрицателни сили се намира изключително "високо".

Тази идея е също принос към античния въпрос на философите за "теодицея" респ. за отношението на Бог към злото в света (на неговото "оправдание").

Заклучение: Разбира се, че е възможно да се оплачете на Бог, тъй като той е този, пред който може да направите това; но няма смисъл да се оплаквате за него. Това оплакване може да съдържа също и предаването на Божиите мисли с присъщите за това развълнувани човешки чувства, дори и когато тези чувства съдържат мъка напр. раздразненост за определена несправедливост (*Матей 5:6*). И тъй като тогава тяхното решение се предоставя на Бог, това оплакване представлява по принцип един вид специална интензивна молитва. Любовта респ. силното уважение към Бог респ. Христос остават въпреки това съставна част; това предпазва и от опасността да изпаднете само в чиста негативност, която не би Ви довело повече до Бог, а на съвсем друго място.

Друг начин е да оставите тези чувства да се успокоят малко, така че да е възможна класическата, чиста молитва, в която всичко се поднася на Бог под формата на благодарност и молби. При всички положения това е адекватното отношение към Бог да се молите по този начин Но е разрешено да се оплаквате в горния смисъл, ако смятате това за необходимо и ако то е истинско (автентично).

[Назад към съдържанието на тази страница](#)

Християнски път за преосмисляне на събитията на живота.

- Този, който търси - с Христос като **мащаб** и помощ - напредък от своето собствено несъвършенство към многообещаващите способности и качества (сравни страницата "...Етика": не да вредим, а да помогнем...), трябва да осъзнае първо **своите собствени недостатъци на характера, направените грешки и провинения, вместо да прехвърля на другите всички свои настроения, проблеми и щети** (*сравни Матей 7:1 Не съдете, за да не бъдете съдени. 2 Защото с каквато съдба съдите, с такава ще ви съдят, и с каквато мярка мерите, с такава ще ви се мери. 3 И защо гледаш съчицата в око на брата си, а не внимаваш на гредата в твоето око?...*).

Всичко това ще бъде, щом е възможно и с възможно най-голямо вътрешно спокойствие (*сравни нашата глава от Главния текст "Тишината в пустинята"*) и толкова съзнателно както и при 'продукта', който трябва да се изготви, отбелязано вътре в нас или записано на хартия като ние ще продължаваме да търсим възможности за подобрене и да наблюдаваме успеха. Това означава, необходимо е и нашето старание. **при това става въпрос за свързаните с това молитви, и според вярата ще дойде и помощта; но при сериозна и цялостна практика всичко това ще бъде придружено и с корекция в нагласите и начина на мислене, с повече бдителност към отрицателните чувства и в края на краищата с промени в начина на отношение.** Всичко това става толкова по-лесно, колкото повече се наблюдават по такъв начин фините части на случващото се всеки ден около нас и след това се предават поотделно в молитвата ни към Бога. (*Сравни глава "Свещеният плам и аспекти на емоциите"*.)

Точно тези дълбоко усвоени навици от живота могат да се променят много трудно, тъй като са се установили в инстинктивния слой на нашата личност. За това често по този път е нужен значителен опит в разпознаването на под- и несъзнателни произходи (и все пак в отделни случаи е възможно това да стане непосредствено, както и при пушача, който от минута на минута престава за винаги да пуши благодарение на силната воля и решение. Сравни *глава "Преображение Господне"*).

Това "задълбочено виждане и съзнателно преосъзнаване с помощта на молитвата" само за себе си би било също един спиритуален път, който може да ни отведе много далеч и да ни придружава през целия живот, но който също и при съответното интензивно практикуване може да ни донесе съществени резултати дори и след съвсем кратко време. "По-дълбоките

слоеве" на всички проблеми, които предстоят да бъдат решени, могат да чакат още тяхното преосъзнаване, макар че са се подобрили сравнително много.

- Ще се появят и импулси на **съзнанието** ... (сравни Матей 5,5 и 5,9 ...).

(Това практикуване може да се използва на първо място за подобряване на начините на отношение, които от психологична гледна точка преди това са се движили в рамките на "нормалното". Ако става въпрос за подобрене на състояния, които се смятат до известна степен като болестни, би било още по-необходимо да бъдете придружавани по този път активно от съответно опитно, при отделни обстоятелства и с психологическо образование помощно лице, тъй като самостоятелността при боравенето със собствените проблеми е още много ограничена, отколкото тя е при всички останали хора, които трябва да погледнат своите собствени слабости. Ако все пак някой е толкова ограничен в тези си способности, че дори и подкрепата не би била от полза, в такъв случай все пак е възможно, такова помощно лице да се моли за този човек, допълнително към неговата собствена терапия. Предпоставката е да се търси помощ, тъй като и от самият Исус е задал важният въпрос "искаш ли да оздравееш?" *сравни нашата страница "...Лечение".*)

[Назад към съдържанието на тази страница](#)

Християнски аспекти за икономиката и социалните въпроси.

Нека първо да ви обърнем внимание на това, че според най-новите изследвания на икономиката *) човек не е онова чисто егоистично същество, което предполагаше досегашната либерална теория на икономиката. Само едно малцинство е действало изцяло въз основа на собствените си интереси. За повечето хора другите стойности като доброволното взаимно сътрудничество са играли поне толкова голяма и често решаваща роля. Този "взаимен алтруизъм" не води, както и егоизма не води автоматично до най-доброто за цялото общество, но може да действа и в смисъл на образуване на клика. Тук могат да помогнат тогава само здрави, последователни етични решения.

На това могат да заложат психологичните и религиозно-етични аспекти. Човекът има заложи както като индивидуално, така и като социално същество. Както здравото - не прекалено високо - самочувствие, така и солидарното отношение към околните могат да бъдат тренирани при съответната откровеност. Там където се смята, че съществува само егоистичната страна, означава, че алтруистичната страна не се е развила достатъчно силно или между другото е атрофирала поради суровата "школа" на западното общество. Социалистическите общества наблягаха едностранно на солидарността и оставяха многократно да умира бавно нуждаещата се от свобода индивидуалистична страна на човека - и не отговаряха на това, което човекът носи като заложиба в себе си. Там, където хората не намират уравновесени условия, те показват отношението си рано или късно чрез упражняване на критика и др. Или те научават навреме нещо допълнително, или рано или късно всичко тръгва в обратната посока. Това важи също и за преобладаващата днес икономическа форма, която е характеризирана чрез действащите глобално големи предприятия. Исус ни напомня да изясним първо съответните проблеми в собствения ни дом (*Матей 7*).

Наистина стойностите на спасителната проповед (*Матей 5-7*) ** и др. не могат да се преведат непосредствено като наръчник за действие на обществото. И все пак разделението на съзнанието не би било по смисъла на Исус, напр. да се действа в личния живот според заповедта за обич към ближния, а в професионалните или обществени функции да се прилагат точно противоположните принципи. Сериозната етика *** трябва да може да се докаже на всички и в края на краищата да важи изобщо за целия свят. Напр. стойността на състраданието и това, че Исус на практика се е обръщал винаги към бедните, е безсъмнено от обществена гледна точка важно и съществено и извън известните

църковни социални служби. - дори и за човешкото отношение в предприятията. Също и *Матей 22,21* има много практично значение, като при него освен състраданието се потвърждава и предадения "десятьък" на Исус, тоест едновременно с римския данък изискуемо 10% дарение за религиозни респ. благотворителни цели. Желанието за оказване на помощ по смисъла на Исус се основава обаче на доброволни решения; не е възможно непосредствено от това да бъдат извлечени принудителни концепции за преразпределяне. Заповедите 9 и 10 продължават да бъдат валидни "Не трябва да желаеш ... това, което има ближния ти." Дори и когато се полагат всякакви усилия да се подобри положението на много хора, различните съдби остават в Божиите ръце.

Притчата в *Матей 25,14-30 / Лука 19* приема познати материални съдържания. Връзката (при Лука напр. етичното отношение на бирника, при Матей напр. предходната притча за силата на вярата на девиците) показва, че с това трябва да се онагледява в по-широк смисъл, отколкото увеличаването на материалните блага респ. финанси. Това става по-ясно напр. при *Лука 12 / 33* там, където духовните стойности се поставят над земните. И въпреки това отговорното отношение към доверените блага се отнася изцяло и до материалното. Дори там, където напр се дава съвет да се подкрепят бедните и ощетените, се отдава стойност на материалната или финансова подкрепа вместо материалното да се смята по принцип като че ли няма никаква стойност. Тогава напр. зависи от това, дали парите или имота са просто самоцел или се влагат в нещо, което има смисъл - *Матей 6, 24*: не можете да *служите* и на Бога и на Парите.

Напр. да лъжем и да мамим, да извършваме мобинг и да създаваме проекти, чиито безвредност за (непрестъпните) хора около нас и другите създания не е достатъчно доказана, не отговаря на смисъла на отговорното съдружие помежду ни, така както Исус го е демонстрирал на всяка крачка. Исус не ни учи да поставяме винаги на първо място така наречените "принуди" от социални, икономически и други обстоятелства.

От исляма е известна забраната за данъците. Но евреите и християните биха могли да намерят в Библията подобни съвети (в Стария Завет те са забрани):

Иезекиил 18:8 и 9: "Под лихва не дава и лихва не взима (друг превод: не взема придобитък), въздържа ръката си от неправда и извършва праведен съд между човек с човек; постъпва според Моите заповеди и пази искрено Моите наредби, - то той е праведник, той бездруго ще бъде жив, казва Господ Бог.."

Виж също *Ездра 7:24* (Забрана за данък, мито или пътна повинност за определени професии); *Притчи 28:8* понякога се е тълкувало по доста удобен начин, отношението със спечелените от лихвата пари е в края на краищата безразлично, тъй като чрез богатите парите така или иначе ще стигнат пак при бедните. Навсякъде там, където днес парите се използват срещу интересите на бедните респ. на общото благо, там не са изпълнени предпоставките на стиха. За да се изпълнят моралните стойности в този стих, зависи първо от това, за какво се използват парите.

В Новия Завет виж относно лихвата и *Матей 23:23 и Матей 17:24*.

За тази разработка най-интересното е, за какво в този случай си струва да размишляваме, след като се напуска границите, в които е възникнал Старият Завет. За това тук не се говори по-подробно за *Второзаконие 23,20*.

Библията съветва да не се правят ненужни дългове (*Притчи 22:7*), и да се планира далновидно (*Притчи 21:5*), както и да се обогатява непрекъснато мъдростта и разсъдъка (напр. *Притчи 4:5-8*). Съветва се да се правят спестявания, дори и споменатата "Десетачка" трябва да се спестява всяка година, за да може да се прави пътуване по време на религиозното постене и да се приготвят дарове за това (*5. книга на Мойсей 14:22-27*). Павел подканва християните да отделят всяка седмица по нещо, за да го дадат при нужда на изпаднали в беда християни (*1. Коринтяни 16:1,2*) и препоръчва умерено държание при употреба на земните стоки (*1. Тимотей 6:8*). Исус изхожда от факта, че трябва да се пресметни, дали има достатъчно пари, преди да се започне напр. новия строителен обект (*Лука 14:28*) Трайното икономисване би било днес също спешно необходимо като терапия и грижа: личното, икономичното и общественото задължаване е причината за световната финансова нестабилност. Интернетният сайт "Пътищата на Христос" не преследва политически цели, поради това тук се представят само общи възгледи.

*) Така Ернст Фер, директор на Института за емпирично изследване на икономиката към университета в Цюрих, според проведеното интервю "Спектър на науката" м. март 2002 г., "Реципрочен алтруизъм...".

***) В по-силно духовно отношение тези стойности се обясняват в *глава за спасителната проповед в*

[Назад към съдържанието на тази страница](#)

Общи християнски аспекти за обществото и политиката *).

Мат. 22, 21; Марко 12, 13-17; Лука 20, 20-26: "Давайте цезаровото на цезаря, а Божието - на Бога!" е реалистично отношение, отнасящо се до плащането на данъка по време на римското господство. Тук обаче се показва и ялната разлика между държавните и религиозните функции. Но противно на това тук не се има предвид принципното подчинение към властта; *Делата на Апостолите 5, 29:* "...Подобава да се покоряваме на Бога, а не на човеците." Съответно на това Исус не оправдава автоматично всеки провал и несправяне с нещо с "принуда" от социални, икономически и др. причини.

От една страна стойностната скала на спасителната проповед (*Матей 5-7*) ** и др. не могат да се преведат непосредствено като наръчник за действие на обществото. И все пак не би било по смисъла на Исус, напр. да се действа в личния живот според заповедта за обич към ближния, а в съюзите или политическите функции да се прилагат противоположните принципи. Сериозната етика **) трябва да може да се докаже на всички нива и в края на краищата да важи изобщо за целия свят.

Напр. не би било в смисъла на правдивостта и отговорността, които демонстрира Исус, да са налагаме над нашите конкуренти с непочтени методи, да мамим обществеността, и да създаваме проекти, чиято безвредност за (непрестъпните) хора около нас и другите създания не е достатъчно доказана. Така християнската ангажираност може да изисква и самостоятелно мислене, което да надминава едностранното „ляво/дясно“ мислене.

Матей 7:3--5 "... Остави ме да извадя съчицата от окоето ти; а ето гредата в братовото око" очевидно не представлява ръководство отделният човек да се ограничи изцяло върху субективното занимаване със собствените си слабости - каквото впечатление оставят някои от християнските среди. Просто трябва да се превърне в житейска практика човек да се занимава първо със себе си - за да може след това още по-свободно да приписва неща на другите без да има собствени проблеми, да ги предупреждава, да ги критикува, там където това е необходимо. Това може да се отнася както до личната среда, така и до самите политики.

Един пророчески съвет може да се намери в *Иеремия 29, 7:* "Търсете мира на града, гдето ви направих да бъдете закарани пленници, и молете се за него Господу; понеже в неговия мир ще имате и вие мир." Това ни представя едно решение в полза на общото в широк смисъл. И чрез *Мат. 5, 13, Мат. 13, 33* и др. християните се молят настоятелно да се интересуват за обществото и да бъдат "солта на земята".

Но разбира се е възможно и за християните да настъпят ситуации, при които да е необходимо те да се дистанцират от обществените проблеми и неуредици. *Откровението на Йоан 18, 4:* "Тогаво чух друг глас от небето да казва: Излезте от него (от града Вавилон), народе мой, за да не участвате в греховете му и да не ви сполетят напастите, които го очакват!"

*) Този интернетен сайт не преследва политически цели. По тази тема тук се представят само общи идеи.

**) Виж също нашата глава "Основи на етиката"

Виж също и нашата глава "Християнски аспекти за икономиката и социалните въпроси"

[Назад към съдържанието на тази страница](#)

Християнство и философия: относно речта на Хабермас "Вяра и знание" от 2001 г.*)

- със забележки за други философски насоки -.

Философът проф. Др. Юрген Хабермас, досега смятан за нерелигиозен, разпознава значението на религиозните представи като корен на стойностите и на социалната сплотеност на световното общество. Точното наподобяване на Бог на човека, създаден със способността и правото на свобода, може да съобщи нещо и на някой "религиозно напълно немузикален" - както той оценява сам себе си. Светът остава да зависи от помирението и прошката - тоест от стойности, които произхождат от религията. Той съотнася това към "страданието на невинно малтретираните, унижените и убитите, което надминава всяка възможна мярка за коригиране от човека". "Загубената надежда за възкресението остава една чувствителна празнота" (в светското общество).

Хабермас намира важни предварително направени постижения при просветените християни, които по обратната логика и световните философи би трябвало да постигнат спрямо християните:

- Религиозното съзнание трябва да преосмисли в зависимост от изживяването "дисонантните" срещи с другите вероизповедания и религии. Забележка: Все пак на Запад може да се отбележи едно сравнително цивилизиране на отношението, което обаче също има граници. Аспекти, които могат да бъдат съществени за християнския и междурелигиозния диалог, се срещат разпръснато в нашия основен текст и в някои от допълнителните страници, напр. по отношение на църквите и по отношение на етиката. - Би трябвало да продължаваме да се настройваме към научните "авторитети". Забележка: по мнение на този интернетен сайт икономическото мнозинство не се намира в никакъв случай на често наблюдаваното възможно най-ново ниво, или просто то не иска да го признае по икономически или други причини. За това тази форма на авторитет е станала съмнителна по много въпроси. Дори и в научната област липсва междупредметна откровеност и необходимия плурализъм. Това важи точно за съществени въпроси, които засягат човешкия образ, например при гентехниката (чиято проблематика Хабермас засяга също); но също така и при останалите природонауки. Този проблем се засяга на много места в нашия основен текст покрай стъпките на Евангелията. Правилно е обаче, че е необходим диалог между религията и науките. Според нашия опит в такъв случай трябва да бъдат включени и по-новите течения от естествените науки**), това означава "изследване и на аутсайдерите" и др. Освен това от страна на религията трябва да бъдат включени и познания, които произхождат от съзнателното преосмисляне на религиозни дълбоки изживявания вместо само на теологични мисли. Само по този начин е възможно да се избегне разминаване на възгледите. Проведените досега диалози на базата на остарели научни парадигми (основни предпоставки, световни изображения) респ. редуцирани представи за християнството засягат това много повърхностно. Дори и хуманитарните науки могат да извлекат полза от този процес, в който човекът става отново човек, неговата душа става отново душа, вместо да се превърне само в една химична функция на мозъка.

- Религиозното съзнание трябва да признае предпоставките на една конституционна държава..." Тя ни показва отчасти, каква деструктивност може да настъпи без тази стъпка в религиозната сфера. Забележка: Това съгласуване на модерните християни към свободолюбивите стойности е отчасти стъпка към началото преди свързането на християнството с инструментите на държавна принуда от 325 г. от н. е.

Докато християнските респ. религиозните кръгове приспособяваха в повечето случаи езика в отношението си към световните институции, то чисто мислещите или говорещите кръгове би трябвало сега според Хабермас да се нагодят в диалога с християните респ. религиозните хора към тяхното действително мислене, вместо "да елиминират" просто това, "което е било преди". Светските мнозинства не би трябвало да налагат на християните решенията си по въпроси от съществено значение, без да са

проверили сериозно, какво самите те могат да научат и приемат от възражението на тази страна. Забележка: В действителност природоизпитвателите, политиците и др. трябва да се настроят в разговора си с християните действително на онова "Нещо", което се чувства допълнително в понятия като "да запазим сътворението", "създание", дори и "човек" спрямо понятия като космос, биосфера, екология, живо същество, хомо сапиенс. .

Хабермас залага на една посредническа "трета страна" между религията и науката: на един "демократично просветен Common sense" (здрав човешки разум); и при това в едно "пост-светско общество", което е настроено към запазване на религиозните групи.

Забележка: Това функционира напр. в Германия много ограничено, или само доколкото поне големите църкви трябва да бъдат включени в дискусийните процеси. В САЩ религиозното упражняване на всеки отделен човек получава повече уважение, но религиозните стойности се приемат от светските общества във форма, в която често едва могат да бъдат разпознати отново.

*) FAZ/ SZ 15.10.2001 или немският [интернетен текст](#);

**) виж също и нашата страница "Природни науки и вярата в Бог"

***) **Забележка: Хабермас и други политически насоки:**

Заедно с Теодор В. Адорно и Херберт Маркузе Юрген Хабермас принадлежеше към "Франкфуртската школа", която със своята "критична теория" оказва значително влияние върху студентското движение през 1968 г. и включваше тогава изменени нео-марксистки, просветителни и атеистични начини на мислене.

От консервативно-философска и теологична гледна точка Гюнтер Ромозер критикуваше от 1969 г. теорията и практиката на движението от 1968 г. Нейната "утопия" той виждаше като един вид заместваща религия (и по този начин като конкуренция на църковното учение за лечението / ешатология) и се опитваше противно на нея да спаси напр. старото учение на Августин за "Двамата (желани от Бога) богати" - религията и държавата.

Както представители на Франкфуртската школа, така и техните консервативно-християнски и икономически либерални противници се занимаваха и отчасти се занимават и днес още с представянето на всички аргументи, които може би говорят срещу съответните аргументи на другата страна, респ. които позволяват изобщо "противната страна" да бъде изобразена като единен блок. Така едните пропуснаха шанса да търсят диференцирано, какво има смисъл да се запази от традиционните морални стойности; а другите пропуснаха да погледнат диференцирано, какъв беше справедливият - насочен против формалистичната авторитетна религиозност - мотивът на новото социално движение отвъд идеологичните изопачавания. Във всеки случай много хора в Германия и на други места постигнаха оттогава някой и друг напредък в тази дискусия, тъй като нямаха повече желание да се оставят да бъдат заврени в старите "фронтови линии". В изследванията този напредък не е бил обаче достатъчно добре разбран - все още има книги, в които противникът се прави отговорен за цялото зло на земята и където действието на приятелите е безпогрешно.

[Назад към съдържанието на тази страница](#)

Общи християнски аспекти по екологични въпроси *)).

Битие 1:26-28 "И след това рече Бог: да сътворим човек по Наш образ, (и) по Наше подобие. И да господарува над ... цялата земя..." ** не означава в никакъв случай, - както се получава на практика - че човекът трябва да се отнася безотговорно с околната среда. По-скоро тук се говори за първоначалната визия на човечеството като последен връх на сътворението с подобни на Господ качества. Затова ставаше въпрос за естествения авторитет на човека, който можеше "да назове" другите същества и да се отнася много отговорно с тях. *Битие 2:15* назовава тази отговорност така: "След това Господ Бог взе човека (когото създаде) и го посели в Едемската градина, да я обработва и да я пази". Това "пазене" се отнася до живото сътворение, което продължава да се развива. Човекът е изостанал по-късно (*сравни История в Рая*) от това единство с Господ и неговото

сътворение и станал егоистичен. И тъй като я няма основата, то човек трябва да си спечели отново всички духовни основи вместо да държи упорито на райските пълномощия.

И в Новия Завет сътворението се смята за важно: В *Римляни 1:20* се казва, че "невидимата вечна сила и божественост на Бога ясно могат да бъдат разбрани, защото си проличават от Божиите дела". *Римляни 8:19* "Създаденият от Бога свят с нетърпение очаква времето, когато ще се разкрие кои са Божиите деца" (друг превод; "очакват прославянето на синовете Божии", тоест на свършените хора.) *Римляни 8:22* Защото знаем, че досега всичко, сътворено от Бога, стене и страда като жена в родилни болки. *Марко 16:15* И после им каза: Идете по целия свят и проповядвайте Благата вест на всеки човек (виж също *Колосяни 1:23*).

Сега помага Исус Христос. Но той не отнема на човека отговорността му към ближните и всички създания, а помага хората да "бъдат свършени, както вашият небесен Баща е свършен" (*Матей 5:48*), тоест така, както бе смятано в самото начало - така, че да могат да поемат своята отговорност.**** Едва чрез това сътворението ще се обедини. Но то предполага това да приемете тази помощ. Продължаването на човека без Бог се нарича в *Римляни 1:20* даже "неизвиняемо", "без оправдание".

В *Откровението на Йоан* (за неговия характер виж част 2 на нашия основен текст) се представят също и катастрофални развития, които могат да засегнат човечеството респ. части от него и останалата природа. Но никъде тези съпътстващи явления във времето на божествената корекция не се показват като положителни респ. като истинските Божии цели, и никъде в *Откровението* не се прощава на хората, които от своя страна са допринесли за измиране на видовете или други катастрофи, а да не говорим за това, че те не се насърчават да направят това. * **) По-скоро на тази лекомислена цивилизация се гледа много критично в *Откровението*.

Откровението не променя положителната визия на останалия Нов Завет, напр. спасителната проповед (*Матей 5* "Благословени са хората, които са кротки, защото те ще наследят земята ...").

Относно "креатонизма", особено разпространен в английскоговорящото пространство: нашият сайт не представлява никакъв вид - „изъм“. Сътворението на света и човека предполага действително божествена мъдрост вместо чистия принцип на случайността. Виж също нашия сайт ["Естествените науки и вярата в Бога"](#). Разрешено е дори съмнение в някои несигурни археологически респ. исторически данни за времето. Но онези, които освен това разбират "7 дена на Сътворението" в Битие като 7 дена в днешния им смисъл с техните 24 часа, трябва да разпознаят в това като интерпретиране: на това не би трябвало да се обосновава самата вяра. Съвременните дни предполагат вече възникналата респ. създадена земя заедно с нейното разширение, което не е съществувало в самото начало. Дори и в Библията се установява "за Бог хиляда години са като един ден". Седемте дена би трябвало да представляват нещо реално, но "периоди", "цикли на сътворението" с продължителност, които не са посочени точно. Точно най-обширните процеси на сътворението да се смятат за най-кратките, би трябвало скоро да се смятат също като малко отстоими, както и много досегашни археологични представи. В Библията се намеква достатъчно, че Бог е могъл да се разкрива пред хората като Хенух и Ной още преди Мойсей. Днешната ни история за Сътворението се основава на древно, устно и по-късно писмено предание от такива - истински – произходи, части от които са се запазили и в други култури. В науката напр. са известни някои очебийни прилики със шумерския епос за Гилгамеш. Това не означава обаче, че Битието е било приписано от там. Но той напомня за това, че Абрахам произхожда от Месопотамия.

*) Този интернетен сайт не е политически активен. Затова тук се дискутират само общи мащаби и не се дават указания на отделни политически въпроси на настоящето. Теми, които се преосмислят от християни от най-различни течения във връзка със запазването на сътворението, са напр. нероденият живот, злоупотреба с гените и атомната енергия.

***) Това може да се сметне и като специална форма на панентеистично начало ("Бог може да се намери и в сътворението си") - това не трябва да се бърка с пантеизма ("Бог е всичко"). Директната връзка на Бог със сътворението се създава тук с помощта на човека (сравни и Йоан 14:21, 14:23, 15). Дори и това се проявява на практика едва в такава степен, в която човек все повече осъзнава и се приближава още повече до Христос. Дори и радостта от Сътворението може да доведе до Бог; дори и при такава мистика на сътворението са възможни вместо това значителни отклонения, там където Бог има слово само за собствените си материални въпроси и желания.

***) За немскоговорящото пространство това би се разбирало от само себе си, но в САЩ напр. това не винаги е ясно на всеки.

****) Вложените в съзнателното развитие възможности се разработват въз основа на стъпките в живота на Исус Основен текст част 1. Човек може да учи днес напр. съзнателно по-силно да разпознава зависимостите между заобикалящите го хора и среда, както и между земята - за разлика от досега по-инстинктивния начин. Той може да започне да „мисли в мрежа“ (понятие, използвано в друга връзка от *Фредерик Вестер*), респ. „мултифункционално мислене“ (използваното от *Дьорнер* понятие за изследване на сложни екологични зависимости вместо ненужното старо „линейно“ респ. „монокаузално“ мислене = „1 причина → 1 действие“. Вижте също и нашата страница "Съзнание, изследване на мозъка и свободна воля"; както и страниците "Основи на етичните ценности", "Християнски гледни точки за икономиката и социалните въпроси", "Общи християнски гледни точки за обществото и политиката", "Християнство и философия..."

Виж също и нашата глава "Основи на етичните стойности"

[Назад към съдържанието на тази страница](#)

Нероден живот *

Началото на човешкия живот:

Образът на човека на консервативните и критични християни съвпада до голяма степен в това, че човешкият живот започва още от зачатие.

По многообразен начин Библията показва човешкия живот като единство; от Божествения му произход - през преминаването на живота през поколенията - до различните възрастови степени респ. степени на развитие на отделния човек. В нея не е заложено да говорим за "живот без стойност респ. човешко достойнство" по някое време преди раждането или в някакво състояние на старост и болест.

Проф. Бьокле назовава в "Наръчник на християнската етика" от историята на някои теолози - което в техните оригинални текстове отчасти не се среща така - които вместо зачатие приемат като съществен момент последващата имплантация (нидация). Модерният учен би желал да остане без мнение. Но и резултатите на естествознанието показват само плавни преходи между стадия на оплождане на яйцеклетката и на възрастния човек. Навсякъде в обществото, където има стремеж да се определят границите, от които започва човешкият живот, то те са своеволни. Така напр. *на ембриолога Ерих Блехшмидт*: заимстваният от *Хекел* "биогенетичен закон", според който ембрионът повтаря всички стадии от историята на развитието, е остарял: всеки орган се развива равномерно, за да изпълнява своята роля в човека. Реакциите на ембриона могат да се наблюдават и снемат днес с ултразвук. Също така *хуманният генетик Проф. Л. Лежени* наблегна, че дори гените в оплодената яйцеклетка съдържат плана на израсналия организъм на човека; ние бихме казали, те са физическият антипод на този план. Дори и от изследванията на мозъка, от неврологията на развитието и от психологията са известни подобни познания. Дори и процесите на съзнанието и на паметта могат да се изследват във все по-ранни стадии при едно цялостна и непредубедена научноизследователска дейност/работа. Така тази стойностна представа има голямо значение и извън границите на религиозните кръгове.

Друг въпрос е обаче практическото отношение към такива възгледи.

Заповедта "Не убивай" - *Изход 20* - е било разбрано по времето на Стария Завет в смисъл на "Не убивай предумишлено"; макар, че по-късно се промени представата за това, какво е

предумишлено убийство и какво убийство, умъртвяване. В по-широк смисъл критерият на заповедта се прилага за всяко човешко същество, а от вегетарианците дори и за всяко животинско същество. Модерното начало на една междурелигиозна "световна етика" ** съдържа като водещ принцип "културата на дълбоко уважение към всичко живо". Но във всеки случай трябва да се вземат на сериозно индивидуалната жизнена ситуация на съответната жена с нейните трудности, страхове, терзания на съвестта и др. - както това става при всяка сериозна консултация на бременните, колкото и тя да се старее да насърчи износването на детето и да окаже помощ, вместо да се проклинат общо всички, които се борят с мисълта да правят аборт. В повечето случаи това не е лесно решение за жените. Но също така трябва да се вземе под внимание и съотговорността на мъжете и на околните, вместо този проблем да се преписва само на жените.

Ако става въпрос само за това да се намалят възможно най-много абортите или в края на краищата те да бъдат изцяло преустановени, то тогава освен индивидуалните усилия са необходими преди всичко да се облекчи живота с деца в обществото, тоест да се захванат проблеми, които днес са отчасти повод за абортите - вместо например да се надминаваме в това да изискваме и за социално слабите допълнителни задължения.

Правните въпроси *:

Исус Христос е дал на хората съзнателното решение за етичното, моралното поведение вместо да се осланя предимно на натиска на външната законна норма или обичай, както това е ставало по времето на Стария Завет. И все пак правните норми могат да подкрепят етичните въпроси, както това е опитано в почти всички области на живота. Наказателноправни разпоредби (като немската § 218), дали строги или либерални, проявят само ограничено действие върху броя на абортите в международно отношение. Съответно тук са необходими, както беше вече споменато, други усилия за решението на този проблем.

Връзката с генната техника и медицината на размножаване:

Дори и при научните изследвания и при изкуственото оплождане има на международно ниво "разход на ембриони", който напр. немският Закон за защита на ембрионите" се опитва да ограничи. В момента преимплантационната диагностика (ПИД) дава повод за ново изкушение да се създадат допълнително причини за аборт.

Последици в други сфери:

Там където става въпрос за защита на живота, би трябвало да става въпрос и за всички опасности, на които са изложени вече родените - и особено за тези, на които са изложени общо родените и неродените същества. Опасностите на околната среда засягат и майката и ембриона, чувствителният ембрион дори по-силно отколкото възрастния човек. Това често се пренебрегва от защитниците на живота, както обратно и много, които се застъпват за околната среда, не се грижат за проблема с абортите, което напр. е разтревожило *Франц Алт* още през 1985 г.

*) "Пътищата на Христос" не е политически интернет сайт. Тук не се пише срещу някого и не се поставят политически изисквания, а се информира само за общи критерии.

**) Виж нашата глава "Основи на етичните стойности".

[Назад към съдържанието на тази страница.](#)

Към част 4: Глава за Стария Завет и други религии

Старият Завет, юдейската религия и Исус Христос... с извлечения от основния текст и допълнения.

Тази допълнителна страница е принос за по-доброто разбиране на Стария Завет и междурелигиозния диалог. С нея не е свързана претенцията произведенията на Стария

Завет да се третираят също така обстойно, както този интернетен проект се занимава с Евангелията и посланията на Апостолите (Събитието на Петдесетница).

За отношението между Светите писания.

Исус Христос и неговите ученици са се позовавали често на известните на техните слушатели Свети писания. Това е първо **Старият завет**. Той съдържа историята на сътворението, книги за историята на евреите, свещени канони, пророчески писания, псалми, апокрифи и др. Исус и учениците му излагали, че тяхното произведение не отменя съдържанието на по-старите откровения, но че те не са на първо място тълкувания, а че сега става въпрос за живота освен непосредствения контакт с Бог и Христос. (Виж също "Основи на етичните стойности" и основния текст на "Пътищата на Христос.net".) От това се появяват нови аспекти в сравнение със Стария завет.

В **Новия Завет** се намират много връзки към други религиозни насоки от онова време. Напр. Йоановото Евангелие се обръща многократно към онези, които са познавали гностичните учения за мъдростта, за да им обясни на тази основа специфичното и различното от Християнството. Обикновен пример за това е наименованието "Той беше истинската светлина..." в Йоан 1. Някои от писмата на Павел и др. вземат също под внимание нивото на знанието на хората около старите мистични религии, дори повече отколкото юдейските предания. Този, който не познава тези традиции, не би забелязал това. На такива места в Новия Завет няма да се намерят обобщаващи проклетия срещу всички неюдейски стари писания. Такива съждения ще се намерят само там, където се засягат изразени злоупотреби на конкретните, дегенериращи култове, за да бъдат предпазени хората от тях. Правилният, стар път на мисията беше да поеме хората там, където се намират в момента; вместо да изисква от тях да забравят просто своята цялостна биография - което довежда само до повече разриви в съзнанието - вместо да донесе спасението, което лекува разрывите. От хората с друг произход не се изисква да приемат първо цялата юдейска традиция. От тази гледна точка те са били равностойни на евреите (*сравни напр. Посланията на Апостолите 15, 19*). Едновременно с това между учениците е имало и спорове, които и днес още се срещат.

Делото на Исус е било в тази си форма само възможно на фона на вярата в Бога и надеждите за основна, отнасяща се и до останалия свят промяна, така както това е било предсказано от пророците в Израел. Но във всеки случай от тогава е възможно християнството да се прояви на базата на други религиозни традиции вместо на Стария завет. Това се опита да направи напр. Мани, основателят на манихейците, които бързо се разпространили в Азия, по-късно са били преследвани от църквата и днес са почти унищожени. Изходна точка за него бе също онази монотеистична религия на Заратхустра в Персия. До каква степен той конкретно успя да разграничи ролята на Исус и до каква степен това евентуално не му се е удало въпреки високото ниво на неговото учение (напр. оттегляйки се едностранно само в учението си) е друг въпрос, който на това място няма да разглеждаме по-подробно.

Според староеврейската библия юдейската религия (юдаизъм) е допринесла за написването на някои други писания, като сборникът със закони (*Мишна*) и сборниците с тълкуванията (*Гемара*) на **Талмуд** - в *Йерусалимската* и *Вавилонската версия* -; както и основните произведения на определени течения, особено на мистично - езотерични писания на **Кабалистиката: Цохар (Зохар) / Сефер Йецира**. Последните две писания се смятат, че са от 13 век, но се основават на по-стари предания; Някои от нещата там напомнят даже за стария Египет. И днес дори съществува еврейска мистика (хасидизъм).

Към Божиите образи.

"Богът Абрахам" се изживява както като личен бог на семейството, племето и народа, така и от друга страна като Бог на Вселената. Едва през времето тази вяра е приела строгата си

монотеистична форма, която се извиква непрекъснато от пророците*. В началото на Стария Завет Бог бе наречен "**Елохим**", това означава "божествен дух на (сътворението)", а не материални извънземни с генно-технически експерименти и др., както се спекулира днес в някои книги - доколкото отчасти е имало проблематични влияния върху развитието на Земята, то тези са били прибавени допълнително. Думите "Елохим" и "Аллах" (ислямското наименование на Бог) имат от езикова гледна точка един и същи произход. Семитските думи „елохим" и „алах" (мюсюлманското наименование за Бог) имат един и същ произход, същото се отнася и до "Ел" на кананитите.

Името **Яхве**/ Йехова/ JWHW се появява едва по-късно в Стария Завет. При приближаването към Бог в течение на епохите, според мистични и хуманитарни източници като *Лорбер или Щайнер*, е възникнало изживяването на Бог като Йехова. Само преводите използват за съжаление винаги едни и същи наименования, след като в оригинала се срещат много различни имена за Бог. Така се пренебрегват съответно и различните начини на изживяване от хората на различните епохи. Истинското изживяване на Бог като Йехова по всяка вероятност е било временно помрачено от хората, и дори отрицателни същества са могли временно да подведат хората във връзка с това. Феномен в много религии е, че хората, чийто спиритизъм е станал повърхностен и които са били напр. изпълнени с омраза, съвсем ограничено са могли да приемат коригиращите слова на пророците. Така не всички подробности в Стария Завет трябва да се отнасят до "Яхве", и до "JWHW" по смисъла на обясненията на *Проф. Й. Й. Хуртак/САЩ*. Но това не значи, че всяко събитие в Стария Завет би могло да се анализира от гледна точка на човешката логика в нашето днешно общество. Бог знае по-добре от нас, какво защо той прави, и какво защо той желае от човека.

Вярата в Месията и Христос.

Още в Септуагинта, в направения от евреите за евреите превод на староеврейската Библия през 3./2. век преди Христа на гръцки език „Христос" е думата за "Мешиах", пророческият **Месия**. Това значи, че това не е откритие на Павел, както се смята от някои модерни автори. Ръкописите от пещерите около Мъртво море (Кумран) показват, че силно вярващите евреи още през десетилетията/вековете преди Христа са очаквали месианско царство на мира, както е описано в Йесая 11. Но още по онова време е имало различни интерпретации за същността на Месията - както и учениците на Исус трудно са разбирали, че при оповестеното ново "царство" не е ставало въпрос за външен национален бунт срещу римляните, а за едно спиритуално, всичко преобразуващо развитие, "небесно царство".

Общността на **Кумран** се причислява често към строго вярващите, спиритуални есейци, към третата основна школа на тогавашното еврейство едновременно с фарисеите и садукееите. По-точно е ставало въпрос за близка до есейците, независима общност, която е имала добри контакти към други течения на тогавашното юдейство, едновременно с мирните есейци и също към самостоятелните войнствени "целоти", както и към фарисеите в Йерусалим (те са се доверявали на тази общност във времената на нужда, което показват рисунките за съкровището на храма; явно въпреки различните си възгледи те са били смятани за изключително достойни, за да им се оказва доверие). "Правилата на общността" 1QS съдържа данни за очакването на Месията. Дори са споменати 2 месеи респ. 2 линии за произхода на очаквания Месия, които въз основа на тогавашните закони биха могли да се отнасят до Исус: чрез Йосиф, потомък на Давидовия род и чрез Мария от жреческия род на Аарон (Това споменава напр. и *Карстен Петер Тиде*, който по поръчение на израелската антична служба се занимава с тези ръкописи).

Пророчеството на Михей 5,1, според което Месията произхожда от **Витлеем**, изглежда, че е нямало значение в онези кръгове, които са поддържали очакването на Месията. И все пак напр. евангелиста Матей се позовава на това. Някои смятат това лекомислено за негово откритие, тъй като Исус произхожда от Назарет. От мистично -пророчески източници*), особено от Якоб Лорбер, който през 19 век е нямал причина да опровергае подобни спекулации, научаваме, че Исус произхожда от едно място наречено Витлеем, но не от

днешния Витлеем, а от Витлеем, който в наши дни вече не съществува и се намира около Назарет.

Едно място при пророка Даниел 9:25 често се отнася до Исус: От наставленията за строежа на 2 Йерусалим (*виж Нехемиа 2:18*; около 445 пр. н. е.) до смъртта на (2) Богопомазан ще изминат общо 69 "седмици". Дали това може да се разбере като "годиноседмици" от по 7 години (сравни значението на "Годините на Шабат" и др.), то това действително би сочило към времето, по което става разпъването на Христос.

(...) [*Updates English/ Deutsch](#).

- има и месайски евреи, които признават Исус за свой Месия;

За твърдо утвърдената върху християнството като религиозна общност теология трудно използваема, но толкова по-интересна за други културни кръгове би могла да бъде идеята на Р. Щайнер да види в Христос същество, което в предхристиянско време е било познато на някои по-висши мъдrecи, изразено във Вишва Карман на индусите, Ахура Мазда на персите, слънчевото същество Озирис на египтяните, и в келтския Белемис = Балдур, Аполо. *Виж също и главата "В началото бе словото..." в този текст.*

Виж също напр. за христологията на Рудолф Щайнер сбирката от лекции "Духовните мъдрости в небесните тела" 1912; "Ранните етапи към мистерията на Голгота", 1913, 1914; "От Исус към Христос"; "Христология". *)

Преди 2000 години ние виждаме олицетворението на Христос на Земята като мащаб за преломна точка на световното развитие, поемайки я респ. . човечеството върху себе си, приемайки я отново в живота си. Старите култове са отчасти дегенерирани, както по-късно и християнството става повърхностно, но изследването в такива насоки въпреки това би имало значение. Христос би се показал като нещо, което не помества понякога в отредената му роля като гарант на властта на една отделна религиозна общност. Същество, което олицетворява точно обновеното общо човешко, "новият Адам" на Голгота.

*) Дори и за времето на Стария Завет важи, че изследването би могло да получи някои и други ценни идеи, ако би разбрало инспирираните/пророчески ръкописи в техния специфичен характер и се би запознало с тях; в този случай едновременно с Рудолф Щайнер и напр. Ана Катарина Емерих, "Тайната (Тайните) на Стария Съюз". Отнася се до "предпотопното" време и времето на Новия Завет напр. ръкописите чрез "вътрешното слово" на Якоб Лорбер: www.lorber-verlag.de ; както и Рудолф Щайнер. Познанията на мистиката навеждат до това, че тезата на някои може да бъде забравена изцяло, като историческа личност Исус не е съществувал никога или е бил просто обикновен странстващ проповедник.

[Updates English/ Deutsch](#)

[Назад към списъка на тази страница](#)

Заратхустра.

Първоначалните учения на **Заратхустра** могат да се намерят и днес при персите и тяхното Свещено писание, в Зенд-Авеста. Изследователи на тази религия в Индия разкриват, че тя е по-древна отколкото смятат западните учени, така че античните историци са имали право. Освен това стана ясно, че в тази религия първоначално не е ставало въпрос само за онези космически борби между светлината и мрака, които по-късно са се влели в гностичните учения. А личният Бог, наречен Ахура Мазда, е бдял като "Сврърхдоброто" над тези противоречиви сили. Понятието за неличната страна на Бог е била "Аху". (*Адрес за съвременните спиритуални разработки на онази религия: Mazdayasnie Monasterie, Mustafa Bldg., Sir Pheroza Shah Mehta Rd., Bombay 400001, Индия.*). От друга страна бе открито, че в иранските предания има указания за Ноа/Нуак, които съвпадат с библейските информации.

Нашето впечатление е, че Зенд Авеста има още много общи неща с един вид първично откровение на човечеството преди предноазиатския потоп - това означава с най-древната вяра за Бог, на когото Ной е останал верен в тази дегенерираща култура. Абрахам не е бил първият, който е боготворял единствения Бог. Има указания за това, че и предходната форма на тази религия е съществувала и писмено още преди предноазиатския потоп, и на всяка цена съществува възможност някой ден да се появят ръкописи от онова древно време. Един от тези изчезнали ръкописи Лорбер нарича "Сеантиаст Ели", Бог се е явил на хората преди потопа като "Абедам", както той по-късно е действал чрез библейския Мелхизедек.

Между другото много мюсюлмански духовници в Иран числят персите към "Хората на писанието" в Корана, както евреите и християните, тоест това не означава към "Неверниците", а към онези, които вярват в един и същи Бог и непрекъснато се напомнят за него от Пророците. Разбира се, че и в тази религия се е изгубило доста от първоначалната спиритуална дълбочина, както и при много други религии, което в наши дни трябва отново да бъде преоткрито.

Мани (216/267) се опита да свържи християнското с религията на Заратхустра. (...). Тук няма да се прави по-подробна преценка на това. За целта виж обстояния текст на [немски](#) или [английски](#) език.

[Назад към съдържанието на тази страница](#)

Информация за: Исус Христос и исляма.

Междурелигиозният диалог:

Това е принос за по-доброто разбирателство между религиите и за мирен "междурелигиозен диалог", така както той се състои от много години насам.**** Тези бележки не предявяват претенция да характеризират исляма като цяло, като се има на предвид, че са налице различни школи на исляма.

Коранът*) и другите писмени религии

Ислямът означава „подчинение (подчинявам се на Божията воля)", също и „всеотдайност (към Бог)".

Свещената книга на Исляма, Коранът, се разбира като духовно вдъхновение, предадено на пророка Мухаммад от архангел Джибрил – който може да се идентифицира с известния в Християнството архангел Гавраил. Сигурно е, че на Корана се придва основно значение. Освен това за самото тълкуване роля играят и други традиции (Суна; буквално „навик"), останали още от времето на Пророка (Хадит). Дори и Пророкът е човек в своите лични отношения, а не Бог. Освен това трябва да се има предвид, че и между мюсюлманите, както и при християните, има такива, които не познават тяхното Свето писание.

Християните респ. евреите се споменават в Корана отчасти дори директно като "ващите хора на Писанието" (хора на книгата, напр. Сура 4,171) и "ващите деца на Израел". Тека те могат да се занимават също с Корана*), дори и ако в повечето случаи не го правят. Във всеки случай богословието се занимава със Светите писания на всички религии и изследва освен това историческото развитие на техните тълкувания. Но Светите писания трябва да се четат с респект. Една част от коментаторите на Исляма писаха, че съществува праформа – добре съхранена от Бога - на Корана, която е достъпна само за ангелите и на пречистените човешки пратеници; друга често от тях интерпретира, че читателят на намиращия се на земята Коран може да го чете само, когато е напълно пречистен.

Пророкът важи като изпратен за „време" (промеждутък от време; друг превод след определен период от време), в което няма пратеници (Сура 5,19*). Коранът различава

между вярващите по смисъла на ученията на пророка Мухаммад, - "Хора на книгата" (Хора на Писанието) и "Неверници". С "Хората на книгата" се имат предвид особено евреите и християните, които заедно с мюсюлманите се основават на същата традиция, понякога и поклонниците на Заратхустра (Сура 22, 17). Тъй като коранът признава и редица "пророци", които са дали на своите народи респ. на своето време съвпадащи учения за Единия Бог, за отвъдния съд и молитвата (Сура 6, 83-92; Сура 7, Сура 4, 136*). Доколкото хората от тези религии вярват в тези всеобщи основи, то те не се смятат за неверници от Корана. (Сура 5, 48* и др.). През първите столетия на исляма не е била упражнявана принуда върху християните и евреите, за да преминат към исляма (според самото учение, „Няма принуждение в религията”, виж Сура 2, 256*).

Абрахам важи като един от „халифите”, които единствени са намерели правилната вяра към Бог.

Аллах – в предислямски древноарабски времена ал-илах - има като семитска дума сигурно същия произход като "Елохим", божественото име от староеврейските книги на Мойсей.

Като „Неверници” – буквално нещо като: „Прикритите” – в строгия смисъл на думата са се смятали по времето на Мухаммад политеистите, респ. идолопоклонниците, срещу които той се борил в Арабия и от които предупреждава Библията на евреите и на християните. В по-широк смисъл като неверници в днешния ислям важат онези, които не вярват в единия Бог и Деня на Страшния съд. Понякога това понятие неправилно се използва общо за всички, които не са мюсюлмани, а понякога дори и за мюсюлмани от съответно друга насока.

Исус Христос в Корана.

Едновременно с Библията Исус се споменава и в Корана (7 век от новата ера). При това могат да се открият прилики и разлики. Нека да обърнем внимание на това, че Коранът признава на много места Исус Христос като изпратения от Бога, както и като "словото" Божие със значение, което не е описано по-обстойно и като дух признат от Бога (Сура 4, 171) "сътворен като Адам" (Сури 2, 3, 5,...) Тоест в един добре разбран Ислям той важи във всеки случай повече отколкото при онези модерни християнски теолози, които оставиха само социалния реформатор Исус. Само учението за - от християните по времето на Мухаммед много земно разбрано – синотворството на Бога Исус в рамките на по-късното Триединство не е било възприето от Корана. Едва ли е имало все още християни, които биха могли да обяснят толкова автентично това, което първоначално се е имало предвид с това, че и хора с друго изходно мнение биха били в състояние да разберат това (напр. Сура 6, 101*). В *Римляни* се казва, че Исус се е открил чрез силата на чудесата като „син Божий” – тоест той не е бил роден.

С мюсюлманското убеждение, че Бог е нероден и че Исус не е роден, а е бил сътворен, с това християните биха могли все пак да се съгласят. Освен това понятието (на гръцки език) "logos" - което в Библията означава божествения произход респ. изпращането на Исус Христос - в Евангелията преведено като "Словото" (виж по-горе), се представя в Корана като Исус. Дали във вдъхновенията на Корана - както и в Библията - няма скрити тайни, които не са разкрити напълно досега нито от мюсюлманите, нито от християните, така че спорът за отделните понятия да е напълно безсмислен? Дори и там, където християните представят тези учения така, че да бъдат разбрани като "многобожие", това не отговаря на начина, по който Исус сам е учил: "Молете се в мое име (тоест вътрешно свързани с Исус) към Ощеца (Бог)" (Йоановото евангелие 15:16). Всичко в живота на Исус се отнася до единия Бог, с който той е тясно обвързан, и точно към когото той иска да води хората.

Понятието "Логос" (в Евангелието на Йоан 1 "Словото Божие", наименование, което тук е свързано с Христос) се среща в превода на Корана от Парет (на немски език) независимо от Исус, но в други издания на Корана се разбира като „делата” респ. като Божия „заповед” (Сура 13,2; Сура 13,11).

Коранът вижда Исус "сътворен като Адам", който Бог сътворява от глина (Сура 3, 59) и говори за "Божия пратеник" от духа Господен, който е извършил девственото раждане на Исус от Мариам (Мария) . (Сура 19. 17-22*). В християнската версия ангелът на Господ

оповестява раждането на Исус от Светия дух. Освен това в Корана се казва, че Исус се подкрепя със Светия Дух / Божествения дух (Сура 5, 110).

Според Корана младият Исус е оповестил своето възкресение (Сура 19, 33), с което в Корана би могло да се смята често упоменатото възкресение на вярващите в "Сетния ден" (виж по-долу) (Сура 4, 159), с което би могло да се има предвид и неговото връщане в „Деня на страшния съд“ (да се смята Съда, с възкресението на вярващите, което се споменава често в Корана. виж Сура 4, 159* ( ). Коранът разказва, че Исус е бил възнесен жив в небесата (Сура 4, 157 – 159*, Сура 3, 55*).

Мюсюлманите и християните нямат еднакво мнение по въпроса, дали Исус е бил разпънат на кръста преди своето възнесение, умрял и преодолял смъртта чрез Бог - както казват християните - или той е бил възнесен жив в небесата, без да е бил разпънат на кръст - както вярват мюсюлманите. Обща обаче е вярата, че по времето, когато той е бил въздигнат, той в никакъв случай не е бил "мъртъв", а напр. е поучавал хората.

Още в Сурите 3,55* респ. 5,48* се казва, "... аз ще го пречистя" и "... ще се върнете всички при мен, и аз (Бог) ще решавам измежду вас за това, в което не сте постигнали единство (в земния живот)". Решението на някои останали тайни християните и мюсюлманите биха могли да изчакат спокойно, вместо да спорят за това.

Също така Коранът съдържа Възкресението на вярващите по време на Съда (Сура 36, 77-83; Сура 69, 13-37; Сури 75 и 99 и др.). В деня на Възкресението Исус ще бъде свидетел пред вярващите в Писанието (Сура 4, 159; сравни Сура 16, 89*). Тези, дори и немюсюлманите, които вярват в Бога и в Страшния съд, правят добро ( ), няма защо да се страхуват от Деня на страшния съд според Корана (Сура 2,62; Сура 4,123/124; Сура 7,170*). Страшният съд в Корана е, както и в Библията, дело на Бога, а не на хората, независимо от това, дали са християни, мюсюлмани или евреи.

(Подобни сравнения между религиите не служат тук за това да покажат съмнение относно независимостта на Корана.)

Относно етическите основи на исляма и християнството.

Етическите основи на 3 "абрахамски религии" са тясно свързани помежду си. В исляма се срещат също повелите, дори и посочени по същия начин, между другото и в Сура 17, 22-39; Сура 5, 38-40; Сура 2, 188; Сура 4, 135; Сура 2, 195; и Сура 17,70* (човешко достойнство). Коранът забранява напр. най-строго и без изключения убийството на невинни хора (Сура 5, 27-32*).

Понятието „**Гихад**“ (Джихад) означава само: „война“; "Свещена война" произлиза в това си значение не от Корана, а от цитатите на Мухамед и на ислямските правни школи.***)

Вътрешната духовно-моралната дейност върху собствените чужди на бога страсти важи като „Голям джихад“, на който се придава по-голямо значение отколкото на всички други спорове. (Сравни напр. посланието на Исус, "първо извади треската от собственото си око..." - Много външни конфликти биха загубили по този начин своята основа). "Джихад на словото" е мирното представяне на вярата. "Джихад с ръката" е активният поучаващ пример на вярващия. "Джихад на мечата" се нарича също така и "Малък джихад"; той се позволява само за защитата на нападателите вярващи и „без престъпване“. (сравни Коран Сура 2, 190). "Ожесточеността" на общуването с вярващи от други религии е заложена обаче и в Корана (Сура 48, 29, Сура 47, 4); подобни „интензивни“ пасажи могат да бъдат сравнени с други подобни места, където те достигат границата си (като „В религията няма принуда“, сура 2, 256).

Много са традиционните правила за общуване между половете включително и забраната за брак между привърженици на други религии и др.

Към ислямската практика принадлежат: "Убеждението, че няма друг Бог освен Господ (Аллах) и Мухаммед е Божият пратеник;

че трябва да се извършват предвидените дневни молитви (Сура 2, 177*);

че през месеца Рамадан трябва да се спазва годишното постене (Сура 2, 185*);

по възможност веднъж в живота да се направи Поклонението (Сура 2, 196*); и да се заплати Цакат (данък за социални помощи) (Сура 2, 177*)".

В днешния ислям няма централно място, което решава относно религиозни-етични проблеми. Но позициите, които се заемат от мнозинството на видните учени, би била вероятно възприета от широките маси.

*) Между другото тук е използван преводът на Корана на Руди Парет, издателство Колхамер, чийто превод отговаря на научните изисквания и различава стриктно между буквалния превод и вмъквания за по-добро разбиране на текста. Тук се употребява най-използваното в ислямските страни египетско броене на строфите. Другите преводи могат да използват една от другите две броения на строфите, в такъв случай ще намерите споменатото място малко преди или след посочения номер на стиха в същата Сура. Трудният превод на Корана не важи толкова много за толкова ясни места като посочените. Значението на местата в Корана бе сравнено също така с „Коранът, превод и коментар” на Адел Теодор Кури, 2007 (немски език, чийто превод е намерил признание и сред мюсюлманските учени, (напр. Д-р Инамулах Кан, бившият Генерален секретар на ислямския Световен конгрес), а неговият коментар взема под внимание традиционното тълкуване на ислямските правни школи.

***) Също и посочените "християнски кръстоносни походи" не са били обосновани библейски, а са човешки дела, и имат в наши дни напр. лоша репутация сред много европейски християни.

****) (Сравни в исляма Сура 164 от Корана, стих 125.)

[Назад към съдържанието на тази страница](#)

Информация за: Исус Христос и будизма.

Тук се разясняват общите черти и различията между будистките течения и християнството, което (отново) осъзнава своите собствени спиритуални дълбочини. С това не се прави опит да се опише подробно животът и учението на Буда (500 пр. н. е.). *) Тук се разясняват повече прецизно основните проблеми.

Същината на първоначалните поучителни речи на Буда, на които още се основава будизма "Хинаяна", е все по-нататъшното освобождение на човека от всичко, което не принадлежи към същината на неговата съществуване. Желанието на външните и вътрешните сетива, което води до страдание, трябва да се осъзнае като "не принадлежащо към собствената личност" ("аната") и да угасне през съответния житейски път и през пътя на обучението включително и чрез медитация и да премине в състояние на Нирвана. В повечето случаи това е било неправилно разбирано от възникналото по-късно течение на будизма "Махаяна" - което иначе е донесло и напредък, напр. значително по-силно изразено съчувствие към всички същества, вместо бягството от света. Тя тълкувала споменатото, възвръщащо се понятие на Неличното така, като че ли никога не е имало собствено Аз, което би останало след отхвърляне на егоистичните низките качества. Съответно тя е била склонна да гледа на Нирвана като на "нищо". Самият Буда е говорил дори при описанието на своите най-висши изживявания: "И аз разбрах... с времето ми стана (също) напълно ясно нещастieto на сферата на „нито-възприятието-нито-невъзприятието”, и проникна към щастието на извисяването на възприятието и чувството, наслади му се докрай... И така аз печеля от онова време -след пълното изключване на нито-възприятието-нито-невъзприятието, извисяването на възприятието и чувството и оставам вътре в тях, и влиянията, след като мъдро осъзнах това, се изчерпаха. " (Сутри на Анугута Никая 9, № 41 ...). Дотук може да се разбере, че Исус Христос също подтиква към пречистване на различните човешки качества, и към това, всеки един от нас да започне да се занимава първо със себе си, вместо да критикува веднага другите. (виж основния текст на Пътищата на Христос). Освен това той идентифицира себе си и своите ученици не със света или някакви си земни дейности, а ги описва като неприналежащи към света, но - още по-настоятелно отколкото в първоначалния будизъм - като живеещи и действащи в света. (Йоан 17), превръщайки този

свят на квас. За да обясним тези прилики не ни е необходимо външно предание, както си представят някои модерни учени, - дори и да е съществувал някакъв контакт. Във всеки случай в цитатите на Исус и Буда по въпросите на живота могат да се установят толкова много съвпадения, че това кара някои от десетилетия да предполагат, че Исус е учил Будизъм. Но това обаче не е вярно. По същия начин би могло да се каже, че той е проповядвал това или онова учение. В нашия основен текст между другото се обяснява, че такива частични общи неща се основават на духовни реалности, към които, погледнато логично, всички които са имали достъп към тях, са могли да ги възприемат по подобен начин, без да заимстват нещата едни от други. Това е силата, която религиите проявяват всеобщо срещу материалистично-егоистичното общество - и не се възползват достатъчно силно от това. Дори и общите неща и контактите между религиите помежду им обаче не промениха факта, че всяка една от тях има свой собствен и отчасти напълно различен път.

Сред **християнските мистици** Майстор Екхардт се приближава най-близо до източно безличното виждане. Вероятно ученията на Ничирен биха могли да бъдат някаква връзка от насоките на Будизма. Сред **другите индийски мъдреци** Шри Ауробиндо - и неговата партньорка „майка“ - се приближава най-близо до европейското лично или съществено виждане: той е преминал през Нирваната и е осъзнал - вероятно по начин, подобен на някои християнски мистици - че отвъд преживяното в „Нирвана“ има нещо друго освен „Нищото“. Той говори за „Най-висшето“ и би желал да принесе определени аспекти от това Най-висше на земята. Има хора, за които Шри Ауробиндо представлява нещо като връзка, за могат те да намерят обратно пътя към християнството - но в неговата същина, където напр. става въпрос за съвсем реалния „наследник на Христос“ до онази сила, която се проявява в самия Исус при възкресяването му.

„Последната действителност“ и въпросът за Бог

Във всеки случай тези човешки качества в еврейската респ. християнската сфера, които трябва да бъдат пречистени, са свързани допълнително с понятието грях към Бог. Първоначално тук е ставало въпрос за спазването на религиозно обосновани етични норми, и по-точно погледнато за преодоляването на онези качества, които ни делят от Бог. Но по принцип цари убеждението - дори и при повечето от самите будисти - в будизма няма никакъв Бог. Затова в общите етични мнения на различните религии се взема под внимание само една приета от всички религии "Последна действителност" отвъд материалния живот, без значение, какво означава това при отделните религии. Но това не е съвсем правилно. Буда не твърдял никога, че не е имало Бог, а че той се е ограничавал само според тогавашните обстоятелства повечето върху предаването на познанията за човешкия път. Буда отговорил на въпросите на индус-жреците за Брахма, Богът на сътворението на индусите: "Познавам Брахма, и светът на Брахма, и пътеката, която води в света на Брахма, и как Брахма е попаднал в този свят, и това знам." (*Дигха Никая, 13. реч* - Като се вземат предвид спиритуалните изживявания, не само въз онова на литературните познания на индусите.) Брахма на индусите не може просто така да се приравни с "Отеца" Исус Христос; това е повече олицетворение на частичните божествените качества, възникнали през най-различните култури. Във всеки случай той не е обозначение на негативните сили.

(...)

Вижте също и забележка 2 относно архетипите на нашата страница „Религията като „повторна връзка“ за човека с Бог.

Евангелията респ. Откровението характеризират "Отеца" напротив като Онзи, от когото произтича сътворението, и в чието съвършенство то свършва (Алфа и Омега), тоест този, който стои над тях и техните качества и преди него не е било достигнато окончателно. Въз основа на автентичните си изживявания такива християнски мистици като Якоб Бюме са обърнали изрично внимание на това, че този Бог стои не само над заемното сътворение, а и над отвъдните и небесни светове.***) Не може да има напредък, когато религиите често се сравняват в научната литература, без да бъдат включени онези, които имат дълбоки религиозни изживявания. Без тях не би могъл дори да се намери език, който да бъде разбран и от двете страни.***

Будисткият път води до преминаването в "Нирвана", отвъд отвъдното - нещо, което за повечето будисти разбира се е толкова далеч, както и за повечето християни е далеч мистичното единство с Бог -****. Но Буда е учил и възможността, че "освободеният от преражданията" Бодхисатва може да се върне отново доброволно, напр. за да помогне на останалата част от човечеството.

Христос се е възнесъл към Отеца (и гробът беше празен" Възкресение & Възнесение), за да се върне след това отново. С Христос днес може да се достигне до едно по-силно проникване от най-висшето божествено ниво до земното.

Тук би си струвало да споменем *Рудолф Щайнер*, според който Буда е създал философията за любовта, докато Христос е придал силата на любовта, която в края на краищата изтегля назад всичко към божественото съвършенство - или още по-точно: изтласква напред. „Помолете Отеца от мое име“ - тоест в хармония с него, през него преминава християнският път към Единствения. Тук Буда се смята като един вид предшественик.

Този, който иска да осъзнае, как става това действително, нека да продължи своя собствен път и да попита само Христос или Буда!

Буда в "Калама Сутра": "Не се оставяйте да ви водят..., не по това, което сте чували, ...предания,... мнения,...авторитета на светите писания, ... само по причини на разума и логичните заключения,...измислени теории и предпочитани мнения,...впечатления от лични предимства, авторитета на майстор. Когато обаче вие сами осъзнаете ...".
(Осъзнаването и истинското убеждение във вярата имат повече общи неща отколкото само едно интелектуално "смятане-за-истина" с вярата.)

*) *Старите учения на Буда мога да се намерят особено в пълните преводи на К.Е.Нойман, "Речите на Буда: средна сбирка"; а също така и в по-дългата сбирка".*

**) За хората с теософски езикови навици тук може да се спомене, че в теософски смисъл Нирвана респ. Атман се намира под "паранирванските" и "логойските" божии нива.

***) Особено християнският мистик Майстор Екхардт описва своите преживявания, така че без дори да се споменава понятието Нирвана може да се разпознае преживяването на Нирвана, но и разликите, като това за него е свързано със срещата с Бога.

****) Връщането към Бог със същността от преживяванията при преминаването през света, е от една страна връщане към първоначалното, това което винаги е било там; и едновременно с това е нещо допълнително, никога досега не било, като напр. 2 напълно сходни триъгълника. Този парадокс може да се разбере само при по-дълбоко преживяване на мистичното.

*****) Тук също има философски аспекти. В Будизма махаяна Нагарюна описва в Общите си коментари за Пражапарамита, че нещо може да се смята за вярно, невярно, вярно и невярно, нито вярно, нито невярно, тоест по много различни начини в сравнение с дуалистичното или / или. Тъй като това надминава границите на класическото разбиране, за да се разбере изцяло, то - както при парадоксалните изказвания на дзен будизма (виж по-горе) - може да доведе до това човек да надмине онова дуалистично разбиране (един вид „просветление“) и да е в състояние да погледне нещата отгоре. В европейската философия има друг път за разширение на мисленето извън границите на старото дуалистично или / или: Хегел Диалектиката на тезата и антитезата включва произтичащата от това синтеза. Така тя може да тренира разума да приеме възглед, намиращ се извън границите на противоречията и мнимите противоречия, и по този начин да се разкрие по-дълбоко за по-висшата истина на Божия дух. Независимо от това нашият християнски проект е разработил нещо подобно, като съответно смисленото, съответстващото на общия възглед може да се наблюдава от различни аспекти (преодоляване на мними противоречия).

[Update, немски](#)

[Назадк към съдържанието на тази страница](#)

Информация за: Исус Христос и хиндуизма.

Допълнителните страници на интернетния проект "Пътищата на Христос" относно различните религии представляват принос за по-доброто им разбиране и водят до междурелигиозен диалог. Тук се разясняват общите черти и различията между индуските насоки и християнството, което осъзнава (отново) своите собствени спиритуални дълбочини. С това не се предявява претенция за описание на индуските религии. Тук се изтъкват прецизно основните проблеми.

Исус Христос.

В ученията от индуски произход се среща понятието "Аватаре" на различни степени. Под това се разбират хора, които не са на земята за своя собствен напредък, а доброволно, за да допринесат за напредъка на един народ или на човечеството; като капка от "божественото съвършенство". Разликата между последващи така "Аватари" и религии се изгубват често в такива тълкувания, докато еврейското и християнско схващане набляга на "Бога на Историята", на аспекта на по-нататъшното развитие и на особената свързана с това роля на "Месията" (*Извлечение от главата "В началото бе словото..." от основния текст **).

И все пак от гледна точка на индийското мислене това е допустимо доближаване до разбирането на задачите на Исус Христос. За това и индуските майстори на йога признават често по-голямата роля на Исус, отколкото онези между модерните християнски теолози, които виждат Исус само като обикновен човек респ. социален реформатор. Но също така има и индуци, които са гледали на Исус като на обикновен човек респ. неговите учители. При всичко това трябва да се вземе предвид, че спиритуалните дълбочини на Християнството са отчасти изчезнали и едва сега отново трябва да станат разбираеми така, че изобщо да е възможен смислен диалог с другите религии. (*Върху това работи този интернетен сайт с нейните подробни текстове **).

Пътищата на Йога** и християнството.

В съответствие с думите "И тъй бъдете съвършени и вие, както е съвършен вашият небесен отец" (*Матей 5, 48*) най-интересното за нас при всяка религия е въпросът, накъде водят практичните спиритуални пътеки. В случай на хиндуизма това са разнообразните пътища на йога. Чрез владение на външната и вътрешната природа на човека те се опитват да върнат душата към нейното божествено съвършенство' .

В тази връзка има и европейски начини за обучение (...), които могат да включват под други имена елементи като познатите в йога центрове на съзнанието и нервите - хакри. Такива опити не са автоматично "нехристиянски", както това бе предполагано от страна на църквата, а тези центрове в човека бяха познати и на християнските теософи на Средновековието. (*Йохан Георг Гухтел*), и между другото могат да се разпознаят като реалните налични енергийни структури във всеки човек, така както и познаването на особено в Китай известните точки за акупунктура не са автоматично "таоистки" - тъй като те отдавна могат вече да бъдат доказани с измервателни уреди и от известно време и по хистологичен начин в тъканта на човека. (*Извлечение от "Св. плам" от основния текст*) *Сравни също и Албрехт Френц "Християнска йога - християнско доказателство на индийския начин на медитация", където се предполага, че християнството и практичните методи на йога са съвместими едни с други.*

Решаващо за християните обаче е духовното поведение, тоест ако упражненията се смятат като подготовка на собственото същество за въздействието на Бог или ако по по грешка се смята, че съвършенството в Бог може да бъде изтръгнато насила чрез определени техники (физически и дихателни упражнения, пеене на мантра, концентрация, медитация и контемплация...) ?.

Друга подобна разлика за християните: когато напр. при йога се появяват понятия като "Христосова сила", става ясно, че лечителната сила на Христос е една част от неговата същност, която е оказала своето влияние върху цялото човечество - но дали тя се изживява само като изолирана космическа сила? Ако някой не се настрои директно към Христос, откъде тогава той/тя ще знае тогава, че изживяното от нея/него действително има нещо общо с Христос? (*отчасти от "Въпросът за чудотворните дела" в основния текст*)*
Във всеки случай има и самобитни християнски начини на мястото на такива отчасти

приспособени към християнството методи от други източници; но и те тепърва трябва да станат полезни за днешните времена. Напр. прастарата практика на православните монаси от връх Атос ("kyrie-eleison", "Помилуй Бог") би била в земната терминология дихателно упражнение и мантра. (Сравни "Тишината в пустинята" от основния текст)*. Освен това съществува напр. и специфичната християнска медитация с Евангелието, която е в основата на основния текст и е *описана в допълнителната страница Християнска медитация* *.

**Индийската дума йога означава буквално "Впрягане" / "Anjochen", тоест повторно свързване с началото, подобно на буквалното значение на латинската дума религия. Методи за тренировка от индуски произход за тялото, душата и духа.

Християнски и индийски видове мистика.

Преизживяването на разпъването на кръст, респ. "Полунощ на душата", на "мистичната смърт", на преминаването през една безпомощност от всичко, към което човек би могъл да се придържа, което всички известни християнски мистици (напр. Майстор Екерхарт) са почувствали под една или друга форма, има определено сходство с върховното изживяване на йога, на нирвикалпа самадхи респ. изживяването на пустотата на "нирвана". Християнската мистика донесе обаче изживяването, че в респ. зад тази празнота има отново "нещо", а именно Христос респ. Бог. Това, че е възможно преминаването на тази нирвана по индийския начин в нещо, което се намира зад това, ни показва Ауробиндо. По християнския начин може да има обаче нещо от тази намиращо за зад всичко богатство още от първата крачка по религиозния път, тъй като проникналото през земята същество Христос представлява свързващия елемент.

Това придава впечатлението на трудна цялостна промяна, когато някой като Ауробиндо се конфронтира със сили, които се приближават до развитието на Христос, но са без някаква основа. Но това в никакъв случай не е нещо невъзможно, нека да си спомним само за случая на момчето-индус, което е нямало понятие от християнството, но поради своето интензивно вътрешно питане към Бог изведнъж е изживяло Христос, нещо което той по-късно преработило в книга (*Издател Фризо Мелцер "Садху Сундар Сингх"*). Дори и при хиндуистките упражнения тантра внезапно при хора, които повече са предполагали, че ще видят индийски божества, се е появявала визия за Христос. "Духът прелита там, където той иска".

За теологията, утвърдена върху християнството като религиозна общност трудно използваема, но толкова по-интересна за други културни кръгове би била идеята на Рудолф Щайнер да види в Христос слънчево същество, което в предхристиянските времена е било добре познато на висшите мъдреци от различните култури. *Извлечение от глава "Разпъването на кръст..." от основния текст* *) Във връзка с Индия Р. Щайнер обръща внимание на "Вишва Карман", "световен архитект", чието въздействие древните индийски риши (мъдреци) са могли да докоснат директно зад достъпните до тях нива.

Във връзка с многообразието от индуски богове би могло да се помисли, че според по-новите изследвания боговете на много древни култури - доколкото тук не се касае само до божества на отделни племена или хора - са изобразявали аспекти на едното божество, които по-късно са били боготворени като самостоятелни божества. Теоретичните наименования като политеизъм сами по себе си не означават нищо. Евреите са имали - в староеврейския оригинален текст - много различни имена за Бог и неговите качества. Но те не са пристъпили към този път да ги боготворят като различни богове. Напр. привържениците на Заратхустра (перси) са настоявали на своята монотеистка вяра за единия бог. В хиндуизма като монотеистка може да се нарече напр. школата на Вишнуитите.

В този контекст е интересно, че съществуват нови стремежи, които като Христос в неговото възкръсване не споделят повече общото предположение на разбиращата се от само себе си, задължителна смъртност на тялото. (...) Напр. индийският философ и йоги Ауробиндо и неговата спиритуална спътничка, "майка" Мира Алфаса са търсили в тази насока. (...) (*отчасти извлечения от "Възкресението" от основния текст*) *.

Учения за "Карма" и Бог.

Съществена част от онези християнски пътища на социалното дело и състраданието би важало в Индия като "Карма йога" (йога на съдбата) респ. "Бакти йога" (йога на любовта),

докато ориентираният към изживяването път се сравнява с "Инана йога".

И Христос говори за преработване "до стотинка" т.е. докрай, но той не казва, че това трябва да стане както и преди "око за око, зъб за зъб" (Старият завет). Новата задача на човечеството стои на преден план - което е полезно за него и за обкръжаващата го среда, се възприема от неговите възможности и се използва. Не се говори повече за преодоляване на миналото като самоцел или като мотив за развитието. Днес може да се наблюдава помощ "отгоре" при взаимодействието на различните възможности на хората. (Извлечение от глава :Разпъването на кръст" на основния текст; съществува и допълнителна страница за кармата и реинкарнацията.) *

Етически стойности.

Етиката е онова в различните религии, по които те са най-сходни, и там където диалогът между тях е най-малко напреднал. Напр, в началото на класическия път на йога според Патанjali предпоставката за успех е "Ияма": да не се вреди на нито едно живо същество с мисли, думи или дела, да не ставаме алчни; правдивост, сексуална чистота, да не се приемат без причина подаръци (бъди независим). 2. степен е "Нияма": вътрешно и външно пречистване, непретенциозност и скромност, аскетизъм, щедрост, жертва, следване и боготворене на Божеството, страст и религиозност. Йогите учат, че дори "бойното поле" в Бхагавадгита се смята за вътрешно бойно поле в смисъла на едно от пречистванията. Това, че тук се срещат паралели към заповедите и ученията на Исус, е напълно очевидно. Индусите както и християните и много други религии са допринесли за проекти "Световна етичност".

Светите писания.

Най-древната религиозна основа са ведите, които се обясняват с "Ришите" на праисторическия "златен век". По-късно към това бе прибавен епосът за Махабхарата с описанието на ранноисторически събития, които често са били смятани за митове, между другото войни, тоест от вече не толкова "златния" век. Към това може да се прибави и литературата на мъдростите на Упанисхаден. *Бхагавад гита* (Божествена песен) е една от на-важните свещени книги на индуизма, която свързва преданията на по-древните Веди с философията на Упанишади и мъдростта на йога и се намира във връзка с Махабхарата. В тази поема героят Кришна като човешко проявление - Аватар, виж по-горе - на най-висшето Божество.

[Назад към съдържанието на тази страница](#)

Информация за: Исус Христос и даоизма & конфуционизма

Допълнителните страници на проекта „Пътищата на Христос“ относно други различни религии допринасят за тяхното по-добро разбиране и за междурелигиозния диалог. В тази специална страница се изтъкват приликите и разликите между даоизма / конфуционизма и християнството - християнство, което (отново) осъзнава собствените си спиритуални глъбини. С това не е свързана претенцията да се опише обстойно развитието на Лао Дзъ и Кун Фудзъ. Тук прецизно се разглежда съществени точки.

В традиционната китайска спиритуалност се вливат няколко различни сродни източника:

1. Първоначалното учение за най-висшия принцип.

Първоначалното учение за най-висшия принцип Тао / Тай дзи, „който не може да се изрази с думи“ описва първоначалното единство в началото на нещата, тоест преди разделянето на крайностите ин и ян*), и след това в „5 елемента“**. В наши дни това първично единство е основата на тези форми на проявление в космоса.

Сред християнските мисионери като напр. йезуитите бяха открили в този Висш принцип нещо наподобяващо божественото; докато францисканските и бенедиктинските монаси и в края на краищата папата се противопоставят на това. От една страна „Тао“ не отговаря на един нов вид на изживяване на Бог като някой, към който лично се обръщаме с „Отец“, както проповядваше Исус. От друга страна не е изключено тук да става въпрос за по-древен вид на преживяване респ. търсене на Бога, както това е било възможно в древните китайски времена.

*) Ин е разширяващ се „женски“ принцип - напр. в симпатичния нерв, Ян е свиващ се „мъжки“ принцип - напр. в парасимпатичния нерв, които се намират в едно взаимодействие. „Петте елемента земя, вода, дърво, огън, метал“ отговарят на аналогичното разделяне в 4 форми на проявление респ. качества „Земя“, „Вода“, „Въздух“, „Огън“ = „Топлина“, както могат да се срещнат в древната западноевропейска алхимия и херметика и в много други култури (имало е и християнски алхимици.) Китайският пети елемент, т. нар. „Метал“ бе окачествен в Европа отчасти като „прима материя“ („първата материя“, сравнете модерната теория на елементарните частици), или като „Етера“, на който напр. в староиндийските и антропософските източници се приписва, че съдържа от своя страна допълнителни нива, от които биха се получили 7 такива агрегатни състояния. Подобни древни познания едва ли биха определени в наши дни като религия в по-тесен смисъл; но те не са и чисто спекулативна философия; а те представляват древна, напредничава по своя вид космология с природонаучен характер - дори и тогавашните методи на познание да са се различавали от съвременните.

Това не променя факта, че практиките на древнокитайските и по-късните даоитски майстори са били със спиритуален характер. Тъй като тогавашните резултати от изследването на ролята на „елементите“ респ. силите в човека са били взети под внимание само, защото трудно могат да бъдат пренебрегнати земните несъвършенства, когато става въпрос за душевното / духовното съвършенство. Това би била един вид спиритуалност, която не се опитва да бяга от земното за разлика от други спиритуални традиции. Стремещт към съвършенство като такова първоначално не е в противоречие с християнското учение за спасението на човека. Често се забравя, че Исус е казал „И така, бъдете съвършени и вие, както е съвършен вашият небесен Отец“ (*Матей 5,48*). Но методите са различни. На прахристияните и др. е било напълно ясно, че човек може активно да се подготви и да се отвори за делата Божии; но в християнството винаги е било ясно, че с такива дейности не е възможно насила да се получи Божията милост. Бог също е свободен.

Между случващото се на небето, на китайски „тиен“, на земята и между хората - всички произхождащи от същото първично единство - се виждат навсякъде съответствия (подобно на „7 свободни изкуства“ в университетите на западноевропейското Средновековие). **Така стремещт се е ориентирал към хармония на човешкия живот с „небето“ - като най-висша мощ в днешно време - и земята.** Едновременно със спиритуалния това показва и религиозния характер на стремеща. Ре-лигио (от латински) означава „възсъединявам“, „съединявам отново“, тоест към първопричината на нещата. Но от християнска гледна точка Богът-Творец, към който можем директно да се обърнем, е първопричината на нещата, началото и края на всичко; а Исус Христос е свързващото звено, което ни помага да постигнем връзката с Бог.

С течение на времето в древен Китай са били почитани няколко различни богове: на небето, боговете на земята, местните духове и светици. Характерното за тези религии понятие „политеизъм“ не ни помага тук, тъй като тези „богове“ първоначално, както и в някои други религии, са били само влияния респ. качества на първоначалния принцип (с изключение напр. на почитането на светиците - което всъщност би трябвало да е познато на някои християнски църкви).

По този начин разумът на човека може засилено да се определи чрез разделяне на всички явления в света на ин и ян; при наличието на определен стремеж това разделяне може да премине отвъд тези граници, и то в едно мистично състояние на съзнанието.

2. Даоизъм

Общата основа на описаното досега се е запазила и в създадените по-късно школи на Лао Дзъ и Кун Фудзъ (епохата, определена от историците, е около 500 г. пр. н. е.).

Таоизмът или даоизмът (*Лао Дзъ: между другото в книгата „Тао Те Кинг“*) е насочен към действието от медитативното поведение на „бездействието“ (Ву Вей); така че нещо да не се случва от егоистичния и интелектуален повърхностен слой на човека, а от естествените инстинкти на добрата същност на човека, която се намира в хармония с природата. Това би дало един вид естествена етика на безкористност и скромност.

Добрата същност в този смисъл макар и автоматично все още да не е идентична с Исус, който по смисъла на Йоан 15 е приел облик на човек и е ползотворен („Стойте в Мен, и аз във вас“). Но съвременните теолози не могат да оспорят без причина добрата същност на другOVERците - още повече, че тясно сходната етика на повечето религии показва, че „доброто“ малко или много навсякъде се е утвърдило. Дори „Вятърът {или: Духът} духа, където си иска“ (*Йоан 3*).

Даоистите са били винаги практики, а не теоретици. Като помощно средство в даоизма се използва:

- аскетизмът. Подобно нещо се наблюдава във всички религии. Също така се срещат и практики на сублимация респ. трансформация на сексуалността (*напр. Мантак Чиа, „Тао Йога“ и „Тао Йога на любовта“*, древните източни пътища започват често „от долу нагоре“, докато европейските пътища биха започнали в наше време по-силно „от горе надолу“, тоест от съзнанието.)

- упражнения на тялото, за дишане и концентрация за събуждане и направление на жизнената енергия ци или чи. Фактът, че тази жизнена енергия действително съществува, може реално да се смята като доказана благодарение на научните изследвания на акупунктурата и електроакупунктурата; дори и самата и природа да не е изяснена ясно по научен път. Меридианите на акупунктурата са доказани даже и хистологично (в тъканта) като „празни“ канали. Тоест тази жизнена сила не „таоистка“, както са смятали някои християни, а общочовешка. В древногръцките времена тя е била наречена „пневма“; гръцка дума, която означава както дъх или дихание, така и жизнена сила - жизнено дихание, което се вдихва от Бог - и се е използвало за Светия дух. Но „Светият дух“ се свързва с Исус Христос. Ако някой не се подготви вътрешно за Исус Христос, от къде може той тогава да знае, че това, което преживява, е идентично със Светия дух, както е бил оповестен от Исус?

- Освен това към репертоара на даоистите се числи, както и в индийската йога, и медитативното потапяне в първопричината на нещата, за да се премине преживяването на ограничеността на живота. Алхимичното търсене на безсмъртието е играело също важна роля.

3. Конфуционизъм.

Кун Фудзъ (Конфуций) препоръчва по подобен начин приспособяването на човека към „космическо-нравствения закон“. Вместо сякаш по-индивидуалния път на даоистите той е търсил повече пълната гама на моралната възпитателна система на обществото. Работи се върху съзнателното култивиране и усъвършенстване на добрата човешка същност, и то чрез навици и образци.

Ако в семейството се учи на любов и дълбоко уважение, това би довело до едно етично общество.

- От древни времена в Китай са забранени напр. убийство, кражба, проституция и идолопоклонничество.
- Практически както и всички световни религии Кун Фудзъ е учил „...любовта към ближния: това, което самият ти не желаеш, не го прави и на другия“.
- За това е необходимо самообладание, човечност и доброта;
- респ. етичните добродетели добросклонност, справедливост, адекватно уважително поведение (дори и спрямо прадедите), щедрост, мъдрост, прямота;
- двойните добродетели според книгата „Шу цзин“: любезен и достоен, благ и твърд, праволинейно и учтиво, обичащ реда и показващ уважение, схватлив и смел, пряк и кротък, снизходителен и умерен, силен и надежден, смел и справедлив.
- Стремешт е да се постигне поведение на задоволство отвъд гняв, скръб и удоволствие.

В древните учения се съдържат стойности, които са вечни, но и такива, които зависят от времето и се отнасят само до тогавашната империя.

4. Между различните школи е имало някои допирни точки, но и спор. Въпреки това още от древни времена те се приемат повече като взаимно допълнение, отколкото като противоположност. Това важи дори и за по-късния допълнително присъединения се будизъм със своето учение, което е насочено към преодоляването на земното страдание. Съвременните китайски храмове, напр. в Хонг Конг, често правят впечатление на обикновено търсене на оракули респ. ритуали за щастие в живота. Тоест малко или много както и при всички съвременни религии първоначалната духовна дълбочина не може да се открие навсякъде.

От китайската традиция си струва да се споменат освен това не директно религиозни методи като книгата на оракула I Ging (и чинг), китайския хороскоп, китайския вариант на геомантията респ. строителната биология „Фън шуй“, както и упоменатата вече традиционната китайска медицина.

Интересно доказателство за древната среща между християни и даоисти може да се срещне в книгата на Мартин Палмър „Сутрите на Исус“, Ансата: несъществуващата вече в наши дни християнска църква е направила през 8 век понятни същественото съдържание на християнството за даоисткото обкръжение. (Ако тук са упоменати книги на други лица, това не означава, че цялото им съдържание се подкрепя.)

[Назад към съдържанието на тази страница](#)

Общи аспекти относно природните религии.

Допълнителните страници на интернетния проект "Пътищата на Христос" относно различните религии представляват принос за по-доброто им разбиране и за водене на един междурелигиозен диалог. От страна на християнската религия в основата се поставят независими изследвания, които разкриват отново спиритуалните дълбочини на християнството и модерното изследване на съзнанието.

Японският шинто култ е напр. също така първоначално един от световните сходни **природни религии**, които са по-древни от известните световни религии като будизма и християнството.

Началото на природните религии се намира във времето, когато хората са имали до голяма степен на съзнание, което се различава силно от доминиращото в наше време интелектуално съзнание. *Жан Гебсер, писател на книгата "Произход и съвременност" (немски език)* би нарекъл тази степен на съзнанието "митологично съзнание". Изследователят на съзнанието *Джулиан Джейнс, автор на "Произходът на съзнанието" (немски, английски)* би нарекъл това съзнание, при което двете полукълба на мозъка са комуникирали още по-директно помежду си отколкото днес.*) Дясното полукълбо е позволявало явленията от всякакъв вид напр. в природата да се възприемат изцяло като "същества", а лявото полукълбо е било в състояние да преработи това така, че човекът да чува техните "гласове". Всички европейски предания за елементарните същества, за приказни същества и др. произхождат от тук, което означава, че те не са били измислени. Във връзка с нарастващото разпространение на писмото и четенето в замяна само на разпространението на устните предания този вид възприятие изчезва до голяма степен като обществено релевантен проблем в европейската предноазиатска античност до около 500 пр. н. е. Тъй като в митично време много често са били боготворени същества, прадеди или богове, свързани с определено място или племе, смесването на културите допълнително е допринесло за това, че по-древната форма на съзнание да не може да функционира повече или поне не безпогрешно. Грешките от своя страна правеха ползата от такива възприятия все по-съмнителна и ускоряваха поради това този процес.

Не би било коректно тези степени да се оценят по такъв начин, че новото съзнание на

разума да би било по-ценното и че продуктите на по-древното съзнание в наши дни да нямат повече абсолютно никаква стойност. То способства за придобиването на нови способности, но затова пък се изгубиха други, които интелектът сам по себе си не може да замени. Във всеки случай е възможно съзнателно да се развият отново древните, забравени способности на образния обзор и синтеза като се запазят постиженията на аналитичното мислене; напр. чрез медитацията. Така може да възникне едно интегрирано съзнание, което отново по нов начин да обхваща и двете полукълба на мозъка. Чисто интелектуалното съзнание е стигнало днес до голяма степен пределите на своята работоспособност. Очевидно е невъзможно само с него напр. да се видят и да се разрешат навреме екологичните проблеми в тяхната действителна комплексност. *Дьорнер* говореше за едно "мултифакторно съзнание", което е необходимо за регистриране на екологичните процеси, което обаче неговите студенти почти не са притежавали при съответното изследване. Човечеството днес може напълно да се стимулира чрез древни предания от ранноинтелектуалните възприятия - без да може да приеме просто предишната форма на това съзнание. Точно това е причината, поради която приказките и днес имат стойност за децата. Те допринасят за това дясната половина на мозъка да не атрофира веднага.

В първоначалното **християнство** "даровете на Светия Дух" са играли важна роля (*между др. Йоан 16, Кор. 12, 7-11; Посланията на апостолите 2, 17-20*). *Виж също и нашата глава "Петдесетница" в основния текст на нашия [интернетен сайт на английски език, както и на други езици](#)*. Светият дух е божествена сила, която надминава креативността на човека над самата себе си. Тя не е просто само дейност на дясната половина на мозъка, но тя действително я използва. Но: Светият Дух се намира във връзка с Исус Христос. Дори и Исус да е казал на учениците си "Духът вее натам, където той иска" - как може някой да бъде сигурен, че неговите днешни изживявания на Светия Дух произхождат от Христос, след като не се е подготвил вътрешно за Христос?

За разлика от това, което ние намираме при другите политеистични религии - в чието начало е било едно единствено божество с "качества", които са били боготворени едва по-късно като отделни богове - при редица природни религии не може да се установи такова единно начало.

Докато **митовете за сътворението** на някои други народи започват със сътворението на небето и земята (отвъдния свят), древният японски мит за сътворението предполага земята и небето. В това изображение Боговете се поражда спонтанно и живеят едновременно в 3 свята, докато на земята живеят хората, в отвъдния свят - много мъртви и демони. И изпълнените с почит предци са били смятани към пантеона на боговете. (...)

Боготворенето се извършва по различен начин, посредством утвърдени молитви (благодарност и молби) и посредством жертване на продукти или символи.
(...)

Докато при природните религии в повечето случаи централна роля са играли **шаманите** - лечители с особени познания и медиални способности, при шинто самият култ се води от жреци.

Етични учения: Например в шинтоизма е имало списък на греховете; в контакт с другите религии са се развили етични принципи, които практически се срещат при всички големи религии.

(...)

*) На англ. език "Bicameral mind". Самият Джейнс създаде обаче впечатлението, като че ли всички тези древни естествени функции на мозъка сами по себе си биха представлявали обяснението на изживяванията с божествени или природни сили; по наши данни това е абсолютно погрешно. Неговите данни не казват нищо относно това, какви "са" тези същества. В мозъка не могат да се намерят нито "богове", нито Бог. Става въпрос за ниво на реалността от особен вид, и мозъкът е в състояние да я интерпретира по един или друг начин. Точно описания древен вид на възприятието не

е просто така в състояние да произвежда изкуствено такива "същества" като фантастични изображение, нещо което модерното съзнание би могло да направи. По подобен начин спиритуалните сънища или медитационни изживявания изразяват отчасти нещо съвсем друго само като процеси на преработване на психическите преживявания през деня.

**) В Европа напр. времето на възникване на Омировите епоси се е числяло още към митичното време, докато последващото време на старогръцката философия се е числяло вече към съзнанието на разума.

[Назад към съдържанието на тази страница](#)

Други нови страници на [английски](#) и [немски език](#):

Староамерикански религии: Майският календар

За оценка а гръцките религии
Забележки за древноримските религии
Старогермански религии
Келтски религии
Древна славянска религия
Древна балтийска религия
Древна баска религия
Древна финска религия

Религията¹⁾ като "повторна връзка" на човека с Бога – на път с Исус Христос.

¹⁾ Думата религия идва от латинската re-ligio = свързване отново; с Бога, който в същността си придобива образ вътре в нас. Отдалечено подобно на холограм, същото става и в голямото.

Разбиране на дълбоките проблеми в човешкия живот :

Както за изцелението чрез молитва, така и за други преобразования в човека Исус първо ще попита "Искаш ли да оздравееш?" (*Йоан 5,6*). **съответно, 'знаеш ли какви несъвършенства притежаваш още, които трябва да бъдат променени, ако искаш да се приближиш до Бога?'**. Зад привидно съвсем простите дадености, които рядко биват разглеждани като религиозни, може да бъде открита "червена нишка". Докато детето пораста от младеж във възрастен се придобиват нови способности; при това обаче често се прикриват първоначални способности за преживяване. По-късно с помощта на своята памет и с молитва човек може отново да се опита да възвърне този скрит естествен начин на преживяване. Въпреки това порасналите способности се запазват, докато вкоравяванията на съществото отново се отпуснат или разтворят. Разделянето на човека на интелект и обособен живот на инстинктите, създадено в резултат на душевно-духовни или външни "сривове" в живота и съвсем слабо интегрираната среда в "сърцето" между тях може да бъде свързана повторно по-силно по различни пътища. Може да се покаже, че "плодовете от дървото на познанието" в мита за рая се отнасят до това разделяне и че твърдението "Ако не се върнете и не станете като децата, няма да идете в небесното царство" се основава на едно по-дълбоко познаване на възможността за връщане – *Исус в Матей. 18,1-3; Мк. 10,15; Лука. 18, 17*. Тук става дума не само за детската непохватност, а за исконните основи на развитието, които са "типични за архетипа"²⁾, следователно за предварително показани основни модели, за една загубена част от "инструкцията за работа" на човека. Този път може да води далече отвъд днешното ограничено съзнание на разбирането.

2) Преодоляването на негативните ("дяволски") качества засяга между другото също и преодоляването на посоченото 'разделение'.

"Архетипично" е понятие от Психологията на подсъзнателното от С. Г. Юнг и т. н. ; основни модели на човешко съществуване, които се изживяват като различни образи.

Това не значи, че човекът ще се справи със собствени сили. Исус предлага реален път и силата, респективно благоволенieto да го формира. Търсачите на Христовата истина, мистиците и алхимиците много ясно са оспорили тези пътища за усъвършенстване (*сравни например Матей. 5,48; Йоан. 10,34;...*). Много други християни също са събрали опит в това отношение, съзнателно или несъзнателно, и то независимо от това, дали са следвали повече свой вътрешен път или са прилагали вярата си повече в социален аспект, или са обединили в себе си и двете в смисъла на това, което наричаме "пълно християнство". Векове наред много култури са търсили преодоляване на вътрешното разкъсване на човека; стремежът на таоистките алхимици, различните видове йога и т. н. също са доказателство за това ³⁾.

³⁾ Индийската дума уога, буквално = "anjochen" също означава търсене на връзка с основата на нещата, с вечността. Това не означава, че такива, други пътища, водят до същата цел като Христовите. „Архетипите“ обаче до голяма степен имат и смесени, заблуждаващи съдържания. „Бог“ като възрастен мъж и подробностите за „Небето“ и „Ада“ са „архетипични“ символи на „колективното несъзнание“. Юнг няма отговор какво точно означава това. Поне сърцевината на този пласт на съзнанието с неговите внушени на човека изображения и представи се среща в по-силна или по-ниска степен у всеки човек. Така това произхожда от един вид праспомен от най-ранните времена на човечеството - дори и от преди известните времена на „мистичното съзнание“, както това е описано в нашата глава „Съзнание, изследване на мозъка и свободна воля“. Този пласт на съзнанието съдържа и такива - отчасти привидни - противоположности, каквито се разглеждат на нашата страница „Християнско поведение ... Третият път“. При по-обстойно разглеждане представата за Бог на този пласт се представя по-скоро като проблематична карикатура на Бог. Например в Тибетската книга на мъртвите (*Bardo Thödol*), в която предговорът е написан от Ц. Г. Юнг, се отправя предупреждение към живите след смъртта да избягват образите на Боговете и Демоните от този пласт. В древния Египет също е имало подобно писание. Дори напр. и гностиците сред християнското обкръжение бяха критично настроени към такива образи, така както вероятно те се изживяват по време на медитации и сън. В приказките се прави опит да се борави по креативен начин с този свят на символите, което действително може да има някакъв смисъл за децата. Но възрастните могат да направят опит да излязат извън пределите на тези символи, които са приели много човешки страни. Изкуството тук е директно да се търси Бог вместо да се отказваме веднага от него.

"Човекът-Бог" или изпратеният от Бога човек Исус Христос, "новият Адам" е знак, че оттогава хората могат да си върнат отново подтиснатите първоначални качества; и че е дошло време станалите междуременно опасни изкривявания да бъдат подложени на корекция. Като "щастлива случайност" за земята Той можа да обедини в себе си връзката с първоначалния извор на смисъла на живота – Бога – и високо развитото човешко съзнание. Той можа да преодолее дегенеративните сили. Макар да се различава от другите хора, Той въпреки това също бе човек, който можа да направи това по такъв начин. Така хората по-лесно могат да проследят този път, най-вече ако направят това съзнателно. Но дори и за тези, които не знаят нищо за историческия Исус, неговият живот заедно с възкресението е въздействащ – подобно например на животните, които когато научат нещо на даден остров, животните от същия вид на отдалечени острови изведнъж успяват да развият тази способност по-бързо, тъй като притежават своеобразно общо силово поле, както е установил например *Р. Шелдрейк*.

Вътрешната връзка на човека с Христос и с Бога е възможна и без посредничеството на църквата; макар подходящата общност от християни да е от помощ. Противоречивите теологични възгледи, които отново разделят единното същество на Христос на спасител на душата и социален реформист, също не са окончателната истина; въпреки че искат да помогнат на отделни хора да направят скок, особено, когато те познават повече теологични възгледи. Всеки отделен човек може да се обърне към Христос директно, например "в тихата стаичка", но също така в крайна сметка и на пазара. Това може да стане от една страна, щом си спомни за исконните си качества (*евангелисти*). Който е открит за това, че Христос може да бъде възприеман и след смъртта му, (казано по друг начин – между другото, без да бъде видян от земята – всеки човек да надживее смъртта като съзнателно същество след многото свидетелства), може да разглежда Христос като действащ понастоящем. Това възприемане е възможно, респективно възможно е обща молитва към

Отца с него "в Негово име" като 'големия брат', който обгръща всички. (сравни Йоан. 15,16; Матей. 6, 7-15; Матей. 18,19-20). Например:

Боже, мое начало, моя помощ и моя надежда!
Свързан с Исус Христос *, благодаря ти за всичко, което ми даваш;
прости ми, за това, което ме е отдалечило от теб **;
моля те, разреши ми в тази тишина да стана творец чрез Твоя дух***;
изведи ме по Твоя път нагоре.

*) Ако някой чувства по-голяма близост, може да се обърне към Мария. По такъв начин се пробуждат мъжките и женските качества в човека.

**) Всеки конкретно появил се импулс, почувстван като негативен, може 1. да бъде разгледан отвътре (например страх, омраза, равнодушие и надменност; прекомерно колебание, ...или проблем; всичко, макар то да се е появило само в мисли или думи (сравни например Матей. 5,22). 2. вместо да мисли, може спокойно да изчака един момент, за да осъзнае максимално за какво става дума. След това 3. да предаде този толкова осезаем, почти физически усещащ се товар в молитва (освен това е възможно да бъде предаден целият по-нататъшен жизнен път на Бога, респективно на Христос) 4. спокойно да изчака, докато евентуално усети, респективно се появи следа от облекчение – или в съзнанието се появи "отговор".

***) В тишината случките от деня 'се успокояват' и по такъв начин могат да бъдат преработени, съответно да станат по-достъпни за молитвата. Така се създава повече откритост за новото.

Значението на етиката по този път.

Едно от нивата по този път е "**любовта към Бога**", който стои над всичко, "**и към ближния като към самия себе си**" (Матей. 19,19); значи също към самия себе си; да обичаме самите себе си може да бъде също част от стремежа да разберем задачите си в кръговрата. Любовта може да свързва с Христос, тъй като това е главното му качество, **заедно с мъдростта**. Също и пътят на доброто дело в смисъла на Христос често прави разбираеми вътрешните и външни въздействия по пътя към Христос. Исус е съхранил исконните етични норми; защото човекът "(обикновено) жъне, каквото е посял" (Гал. 6,7); но вместо да подчертава върховния закон, той е заложил по-силно **отговорността** във всеки един. Така можем да открием, че в самата същност на човека има нещо – което макар да се усеща само като съвест – е в съзвучие с Христос; което поражда един вид вътрешно "възраждане" (Йоан.3) . Следователно с течение на времето по примера на Исус човекът като цяло все повече влиза в съзвучие с духа. Тази изходна точка в същността може да се усети в сърцето или в душата, съответно в духа, а начините за усещане са индивидуални. Както и отделният човек да преживява Христос, респективно свързаните с него сили – има смисъл, колкото се може по-често да извиква в съзнанието това, което може да е индивидуално познато, за да може на тази основа да се осъществи директен контакт – макар първоначално да не могат да се установят силни въздействия.

Със силата, която по този начин се развива като дар на благоволенieto вътре в човека, може да се свърже отново приближаващата се универсална изцелителна сила на "външния" Христос, съответно на Бога. И тук индивидуалният начин на преживяване може да бъде много различен, но в този случай той ще бъде много ясен и ще има определено въздействие върху обкръжаващата среда. Ако досега този напредък е бил достояние само на малцина, които са били считани за "мистици", "светци" и т. н., подобни явления в нашите "апокалиптични" времена могат да обхванат все повече обикновени хора – чието значение вероятно няма да бъде осъзнато веднага; затова то трябва да бъде споменато тук. Това универсално действие "отвън" или ще бъде възприето, или при определени обстоятелства ще се пръсне болезнено в барикадите на онези, които не са развили нищо подобно вътре в себе си – така че в този случай то може да бъде възприето като "съд".

Води ме, така че да не преча по пътя на другите към Теб;**

напътствай ме да помагам на другите в Твоя смисъл;
пази ме по моя път; *
Помогни ми да постигна по-голямо съзвучие с любовта Ти.

*) Тук могат да бъдат посочени и други.

**) Може да бъде полезно установените лични несъвършенства и положителни качества да бъдат записвани в нещо като таблица и напредъкът да се следи съзнателно. Има няколко възможности да се работи върху това:

1. Непосредствена работа върху собствените проблемни качества въз основа на случките от живота. Добри намерения и т. н. Това е важно и при Христос: "първо гредата в собствените си очи...". Работата върху себе си и в Корана се счита за "велик джихад", "голяма свещена война", т. е. за нещо, което е от много по-решаващо значение в сравнение с всички външни стълкновения.
2. Директното поправяне и 3. Директното взаимно опрощение, ако все още е възможно. В противен случай предайте проблемите чрез молитва на Бога за по-нанатъшно разрешение и вътрешно простете. Това също е важно за Исус – той също говори за изчистване на дълговете "до последната стотинка" (Лука. 12,59, вж. също 5.)
4. Там, където няма друга възможност, могат да се извършат съответните добри дела в полза на другите на мястото на тези, които са причинили вреда на другите. Всичко се почитва от Бога също и по непряк начин, например когато някой поеме обществено полезни задачи. (Тук съществува и един плавен преход от чистото почитване на досегашното и превръщането му в свободни, полезни дела, след което идва относителното 'каквото посееш, това ще пожънеш', сравни например с Йоан 4,37.) Тук важи съответно Mt 7,20-21: "...по делата им ще ги познаете. Не всички, които ми казват: Боже, Боже!, ще дойдат в царството небесно, а само тези, които изпълняват волята на моя Отец на небето".
5. "Помолете Бога от мое име", тук съответно за неговото опрощение и милост в по-нанатъшния живот. Това е същността на помощта, която чисто хуманната етика не може да даде. Тогава съдбата няма вече да протича механично, а човекът ще се изживява като воден от Бога, всичко ще се подготвя и развива така, както според висшата мъдрост е най-добре за отделния човек и неговото обкръжение.

Сродно развитие на голямото в културите от древността.

Подобно на степените на развитие от дете в зрял човек (вж. горе) човешките култури са изминали също аналогични степени в развитието на съзнанието. От една страна те са донесли нови способности (по-свободно желание, чувстване и мислене), но от друга страна са намалили тяхното първоначално познаване на цялото "творение" и така са натрупали проблеми. (сравни например Жан Гебзер, "Произход и настоящет": последователно архаично, магическо, митично разбиране за съзнанието; извън това може да се развие едно много силно интегрирано съзнание, което може да бъде наречено например съзнание на разума.) Ярки образци са съдействали стъпките в развитието, разпознати в зародиш, да се разгърнат в голямото, най-малкото в степен, която е от решаващо значение за културата. Това е ставало противно на всички препятствия, но както вече беше споменато, често с цената на големи загуби. В по-ново време е видно, че човечеството и неговите народи и т. н. са изправени пред съдбовното предизвикателство да извършат нови по-малки или по-големи "количествени скокове" или еволюционни стъпки, ако искат да оцелеят ⁴⁾. Те са заложили от преди около 2000 години. Сега това не трябва да става за сметка на придобитите способности и на разума. Ако достатъчен брой отделни хора развият все по-единно съзнание на разума, се свържат отново с божественото си начало ¹⁾, състезанието с апокалиптичните катастрофи все още може да бъде спечелено с помощ "от горе". Към това спада също връзката с външните движения на активисти, като движението за мир и др. – всички добронамерени хора имат своето "необходимо" място в "играта". Всички хора – противно на установените религиозни движения - очевидно търсят това; те вървят напред в бъдещето и помагат да се осмисли миналото, макар да съществува още много "посредственост". Това е въпросът за яйцето и кокошката, дали целта е външното "спасение" или екзистенциалният напредък на съзнанието и битието на човека. Досегашните скали на ценностите трябва да бъдат неизбежно трансформирани, защото човекът може доста точно да си представи докъде биха довели предписанията на

досегашната остаряла програма. Както всичко е част от цялото, така всяко добро дело се разтваря в цялото.

4) С песимистичния възглед в последната книга на Херберт Грул "Възнесение в нищото" не можем да се съгласим, само защото може да се открие един невидян от него извор на развитие и сила, който също така е и шанс: Бог.

Внушавай на хората да оставят решенията за живота и смъртта в Твоите ръце *;
помагай на тези, които работят за Твоето творение;
води този свят към прелом в Твоето обещаващо ново време.**

*) Тук могат да бъдат посочени и подробности или да бъдат преработени в последваща медитация; например 'да се приключи с люшкането между насилието и насрещното насилие', 'да се подкопаят основите на насилието чрез решаване на проблемите', 'да се води мирен диалог между добронамерените от различните религии', ...

***) Лука 11:2; 21:31. откровение 11:16. Бог може да раздели дадената му любов.

Предстои "възцане" към Бога в малкото и голямото.

На първо място тук не става въпрос за "религиозни представи", тоест човешки мисли, свързани с религията; а преди всичко за реално изживяната връзка на човека с Бог.

Йоан. 16,12-13: Имам да ви казвам още много неща; но сега няма да ги разберете. Но щом дойде духът на истината, той ще ви поведе в цялата истина. Защото той няма да говори от себе си; а това, което ще чуе, това ще говори, и ще ви каже какво предстои.

[Назад към съдържанието на тази страница](#)

Помощ за самотестване по-време на четенето на основните текстове на „Пътищата на Христос” - при тяхното реализиране у нас самите и в живота.

Общи положения:

Прочетох ли "Въведение в смисъла и използването на този текст"? (Ако не сте го направили: прочетете го, преди всичко, когато много от нещата са Ви неясни.)

Последователно и съсредоточено ли изучавах тези коментари? (Ако не сте го направили, прочете основно и предходните глави, ако възнамерявате да станете последовател на Исус Христос.)

Разучавах ли материала без да ме мъчи мисълта, че не съм разбрал достатъчно някое преминато вече от мен място? (Прочете още веднъж съответния пасаж и по възможност го обсъждайте без предрасъдъци.)

За да разбере, да изживее и проуча основно и по-добре, прочетох ли страницата "методични указания, християнска медитация..." и опитах ли се да я приложа, доколкото това ми бе възможно?

Наясно ли съм със сегашните си способности, характерни свойства, житейски навици ? (Ако това не е така, помислете добре и си направете бележки).

Ако това е така: Това отнася ли се до изученото сега от Вас, качество, за подобрението на което наистина бих желал да се помоля и да положа усилия?

Мислил/а ли съм да приложа в живота най-новите научени от мен познания?

Оставям ли се да ме ръководи съвестта?

Стремях ли се и постигнал ли съм целта си Бог да ме ръководи по моя път по-директно чрез Исус Христос?

Какви е отношението ми към Бог?

[Назад към съдържанието на тази страница](#)

Редакционни бележки, авторски права

<http://www.ways-of-christ.com/bg/>

Можете да копирате тези интернет страници и да разпространявате копията им без да промените съдържанието; авторското право е наше.

Произведени през 1991 – 2014 г.; За пръв път публикувани в интернет на 30.01.2001 г.; това е нов (български език) съкратен вариант от 7.-13.10.2002... с по-късни подобрения. [PDF-версия за разпечатване \(650 kB, около 122 страници\)](#).

Автор: проект Пътищата на Христос (Ways of Christ ™).

Интернет Helmut Ziegler.

Интернет страницата "Пътищата на Христос" е изследователски и информационен проект. Той има християнска насоченост, независим е от църкви, вероизповедания или други религиозни общности – но и не е насочен срещу никоя такава. Същността на вярата се запазва, без да се действа догматично- фундаменталистично. Той не е мисионерски и не цели вербуването на членове. Не преследва печалба и политическо влияние.

Работна област са всички теми около християнството, както и теми на диалога между различните религии. Акцент е задълбоченото описание на спиритуалистичните страни на християнството, които отчасти са били пренебрегвани. Останалите страни, свързани със социални въпроси, се разглеждат диференцирано като също толкова важни. Вижте също „Въведене в основния текст и методични указания“.

Определящи са интернет страниците; във файловете във формат pdf не са отразени всички дребни подобрения.

Там където са посочени интернет страници и книги на други лица, „Пътищата на Христос“ не съвпадат автоматично и изцяло с тяхното съдържание.

[e-mail: ways-of-christ.com](mailto:ways-of-christ.com) - моля: английски и немски

Преводите на други езици освен английски и немски невинаги са проверени.

Печатен вариант на немски език може да се поръча в: Boehm, "Bewusst", Im Dorfe 21F, D-24146 Kiel, за 3,50 Euro; издател и притежател на авторските права на печатния текст е О.Бьом. Излезло от печат през юли 2001.

[Назад към началната страница Пътищата на Христос](#)

